MUSTAFA HOŞ

BIG BOSS

NEOTÜRKİYE'NİN PANZEHİRİ HAFIZADIR

DESTEK Yayınları

DESTEK ARAŞTIRMA

MUSTAFA HOŞ

BIG BOSS

NEOTÜRKİYE'NİN PANZEHİRİ HAFIZADIR

DESTEK

DESTEK ® ARAŞTIRMA

MUSTAFA HOŞ

BIG BOSS

NeoTürkiye’nin Panzehiri Hafızadır!

DESTEK
yayınevi

DESTEK YAYINLARI: 510
ARAŞTIRMA: 140

BIG BOSS / MUSTAFA HOŞ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı

Editör: Devrim Yalkut

Son Okuma: Kemal Kırar

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Aralık 2014 (5.000 Adet)
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-15-7

© Destek Yayınları
Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Fax: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Sertifika No. 12027
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No. 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2 34310

Haramidere / İstanbul - TURKEY
Tel.: (0) 212 412 17 00

MUSTAFA HOŞ

BIG BOSS

NeoTürkiye’nin Panzehiri Hafızadır!

DESTEK
yayınevi

GİRİŞ

“Tayyip Bey çok iyi bir oyuncu. Bir senaryo çizildiği zaman, bir oyun planı kurulduğu zaman, o plan çerçevesinde kendisine düşenin ne olduğunu hemen kavrayıp onun gereklerini vücut diliyle, sözleriyle ifa etmekte güçlük çekmiyor, kolayca adapte olabiliyor. Bu manada yetkin bir aktör.”

Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı 12. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’ı böyle tanımlıyor. Uzun bir süre her satırını tekrar tekrar okuyup düşündüm. Bu tanım ne anlama geliyor? Başlangıçta Tayyip Erdoğan’ın kitlelerle olan ilişkisinin şifresi gibi geldi. Ancak onlarca Erdoğan kitabı okuyup yüzlerce bilgi belge karıştırınca anladım ki bambaşka bir şey... Erdoğan “iyi oyuncu” bu kitap boyunca hep bana eşlik edecek.

– Benim milletimin dili tektir. Bu Türk milletidir.

– Ben ne tek dil dedim, ne de tek din dedim. Hiçbir yerde böyle bir ifadem yok.

– Ben tek dil dedim. Tek din değil.

– Bedelli gibi bir sorumluluk altına Tayyip Erdoğan olarak girmem. Parası olan var olmayan var.

– Şu anda çalışmalarımızın sonuna gelmiş bulunuyoruz. Hemen adımı atacağız. Önümüzdeki günlerde bedelli ile ilgili yasayı çıkarmış olacağız.

– NATO Libya’ya müdahale etmeli midir? Böyle saçmalık olabilir mi? NATO’nun ne işi var Libya’da?

– NATO Libya’nın Libyalılara ait olduğunun tespit ve tescili için oraya girmelidir.

– Topraklarımız genelinde böyle bir şey (Kürecik Füze Savunma ve Radar İstasyonu) düşünülüyorsa zaten bu kesinlikle bize verilmeli. Aksi takdirde böyle bir şeyin kabulü mümkün değil.

– Buranın (Kürecik Füze Savunma ve Radar İstasyonu) komuta sisteminin tamamıyla NATO'da olması gerektiğini söyledik.

– Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir. Bak bu yalan. Koskoca bir yalan.

– Kayıtsız şartsız egemenlik milletindir. Bunun tartışması olur mu?

– Avrupa Topluluğu, zaten ona girmeyeceğiz. Avrupa Topluluğu Hıristiyan Katolik devletler topluluğudur.

– Avrupa Birliği'ne katılım sürecinde Meclis'imiz birçok çalışmayı gerçekleşmiştir.

– Hükümet interneti yasaklıyor, internete sansür getiriyor diye yaygara koparanlar var.

– Tivitır mivitır hepsinin kökünü kazıyoruz. Bu milleti YouTube'a şuna buna yedirmeyiz

– Yargının kararlarına karşı çıkıp da AK Parti düşmanlığı yapıyorlar, hükümeti yıpratmaya çalışıyorlar demiyoruz. Beğenmediğimiz her kararda yargıyı belli grupların hâkimiyetine girmekle, karanlık emeller içine kaymakla suçlarsak bunun vereceği zararları nasıl telafi ederiz?

– Yargı adil bir karar verecek durumda değil. Çünkü yargıyı o şekilde dizayn etmişler. Yargıda düzenleme yapmak şart. Bu adımı atmadığımız sürece ulusal güvenliğimiz tehdit altındadır.

– Hem laik hem Müslüman olunmaz.

– Tayyip Erdoğan laik bir devletin başbakanıdır.

– Demokrasi bizim için bir amaç değil araçtır. Amacımıza ulaşana kadar demokrasiye bağlıyız.

– Demokrasi hoşgörü kültürüdür.

– Türkiye'yi pazarlıyorum. Bizim için verilecek para önemlidir. Her şeyi pazarlar satarız. Parayı veren düdüğü çalar.

– Para her şey değildir.

Tayyip Erdoğan'ın çeşitli zamanlarda söylediği birkaç söz bunlar. Birbiriyle çelişen sözler, davranışlar, uygulamalar. Peki neden böyle? Bunun yanıtı Nabi Avcı'nın "iyi oyuncu" sözlerinde saklı hep. Tayyip Erdoğan var olan durum ve koşullara uyum sağlamada inanılmaz bir yeteneğe sahip. "İyi oyuncu" denirken haksızlık yapılıyor. Bence olaylar ve durumlar karşısında bir menfaat gördüğü

anda anında ona uyum sağlama becerisi öyle hafife alınacak bir beceri değil.

Yıl 2002. Aylardan ocak. AKP'nin yeni kurulduğu aylar. Recep Tayyip Erdoğan Amerika'da ağırlanıyor. Resmi programlar, temaslar çok yoğun. Tayyip Erdoğan'a Cüneyt Zapsu, Turhan Çömez, Ömer Çelik, Abdullah Gül, Yaşar Yakış, Murat Mercan, Reha Denemeç, Ali Babacan, İbrahim Özal, Mevlüt Çavuşoğlu, Ali Sarıkaya ve Cihan Kamer eşlik ediyor. Yoğun program arasında Erdoğan yanına sadece Cüneyt Zapsu'yu alarak gizlice bir malikâneye gidiyor. O malikânenin sahibi ise tüm dünyanın "Karanlıklar Prensi" diye bildiği Richard Perle... Richard Perle'ün malikânesinde bir başka isim daha var. O kişi de "Çizmeli Adam" olarak bilinen Grenville Byford. Turan Yavuz'un *Çuvallayan İttifak* kitabında "Çizmeli Adam"ın kim olduğu ve NeoTürkiye'nin imarında nasıl etkin olduğu detaylı anlatılır. Biz yeniden o gizemli malikânedeki saklı toplantıya dönelim.

Chevy Chase'deki malikânede kallavi bir branç masası kurulmuş, son hazırlıklar da bitirilmişti. Birazdan Tayyip Erdoğan Cüneyt Zapsu ile birlikte malikâneden içeri girdi. Hemen branç masasının etrafında yerler alındı. Richard Perle Ortadoğu'ya bakışını anlatırken konuyu Saddam'a getirdi. Bush yönetiminin Saddam'ın varlığından rahatsızlığını anlatıyordu ki Tayyip Erdoğan söze girdi, Cüneyt Zapsu anında sözleri İngilizceye çevirdi: "Saddam zalim bir adam. Biz de onu sevmiyoruz." Richard Perle ve Grenville Byford neredeyse "çak" yapacaklardı. Çünkü Erdoğan onların söylediklerinin bir adım ilerisine geçmişti.

Erdoğan "iyi oyuncu" denilirken haksızlık yapıldığını bu yüzden söylüyorum. Erdoğan onlara istediklerini değil anında daha fazlasını vermişti. Bu ziyaretin olduğu tarih de çok önemli. Erdoğan yeni kurulmuş bir parti olan AKP'nin çiçeği burnunda genel başkanıydı. Daha 3 Kasım seçimlerine 282 gün vardı ve ortada seçim tarihi falan da yoktu. Ama Amerikalılar AKP genel başkanı ile değil Türkiye'nin yeni başbakanı ile konuştuklarını biliyorlardı. Biz bilmiyorduk sadece. Amerika nereden biliyordu? Kasımpaşa sokaklarını arşınlayan, su, şeker, simit, kartpostal satarak hayata başlayan Tayyip Erdoğan nasıl oluyordu da Washington'un yüksek kaldırımlarında dolaşır olmuştu? Ya da NeoTürkiye'nin "Big Boss"u... Kitap boyunca bunu anlamaya çalışacağız. Ben yazarken siz okurken...

BÖLÜM 1

KÜÇÜK TÜCCAR

SİMİTÇİ ÇOCUK

Kronolojik bir portre yazacak değilim. Erdoğan önderliğinde yola çıkılan NeoTürkiye'yi anlatıyorum aynı zamanda. Bu anlatımlarla ben de bilinmeyen Erdoğan'ı keşfetme yolculuğu yapacağım. Hakkında sanırım en çok kitap yazılan siyasi isimlerden birisi Tayyip Erdoğan. Aleyhinde yazılan kitap ve kaynakları çok az okudum. Daha çok "kutsal kitap" duygusuyla yazılan övücü kitapları okudum. Bu kitaplarda her ne kadar övücü olsa da zaman geçip Erdoğan yükseldikçe "kutsal kitapların" içeriği de çok değişiyor. Bu toprakların en çok işe yarayan anlayışı "şeyh uçmaz mürit uçurur" övgü kitaplarının ana omurgasını oluşturuyor. Övücü kitapların çoğu Erdoğan ya da en yakınları tarafından onaylanıp piyasaya çıkarılıyor. Buna rağmen öyküler, tevatürler hep değişiyor. Çünkü Erdoğan yükseldikçe insani zaafları yok ediliyor. Hatta hafızadan, internetten siliniyor. Ya da efsaneler şekil değiştiriyor. "Recep Tayyip Erdoğan kutsal kitaplarının" anası Ocak 2014'te yeni baskısı yapılan *Bir Liderin Doğuşu* adlı kitap gibi görünüyor. Erdoğan'ın hep en yakınında durmuş ve hâlâ da öyle olan, bir dönem milletvekilliği de yapan Hüseyin Besli imzalı kitap Erdoğan'ın başbakan oluşuna kadarki hayatını anlatıyor. Bu kitaba baktığınızda yakın tarihte olan birçok şeyi göremiyoruz. Zaten görülsün de istenmiyor. Erdoğan 1954 doğumlu. Kişisel tarihine ilişkin çok şey net ve berrak olmalı. Çünkü çok yakın bir tarih. En azından yarım asra yaklaştığıma göre benim için gizemli yani çok az olmalı. 27 yıllık gazetecilik geçmişimi de hesaba kattığımda bilinmeyeni az bilineni çok olmalı. Ancak tam tersi. Erdoğan'ın bilinmeyeni bilinenden daha çok. Mesela okul hayatı. Tam bir muamma. Keza askerlik öyle. Ticaret hayatı da aynı şekilde. Siyasetteki yükselişi de... 30 yıl öncesinde orta halli bir aileden bile daha zor durumda olan biri Tayyip Erdoğan, oysa şimdi "0"lanamayacak kadar çok bir paraya sahip. Nerden nasıl oldu? Muamma. Akbil davası, oğlu Burak'ın yaptığı ölümlü kaza... Hep muamma... Aslında NeoTürkiye'nin bütün kurgusu hafızasızlık üzerine kurulu. Ne kadar çok unutulursa Erdoğan o kadar yükseliyor. Yükseldikçe de hep daha fazlasını istiyor. En büyük fethi Çankaya olmasına rağmen yetmiyor. Şimdi hedef, fiili

durum yaratılan başkanlık sistemi. Bunun için 2015 seçimleri bir kez daha ölüm kalım mücadelesine dönüştürülüyor. İlerleyen bölümlerde bu konuyu daha geniş anlatacağım. Şimdi Erdoğan'ın evrelerine bakalım.

Küçük Tüccar, Futbolcu İmam, Küçük Erbakan, Reis, Beyefendi, Patron, Big Boss.

Erdoğan hayata küçük yaşta atılıyor. Sert mizaçlı bir baba ve yoksulluk omzuna daha çocuk yaşta çöküyor. Erdoğan'ın küçük tüccar olduğu yılları gazeteci Turan Yılmaz'ın *Tayyip: Kasımpaşa'dan Siyasetin Ön Saflarına* kitabından aktarayım. (Ki bu kitap Erdoğan için objektif kriter baz alınarak yazılmış önemli kitaplardan biridir ve "kutsal kitaplarda" olmayan çok bilgi içerir.) Maalesef bu kitabın da yeni baskıları yapılmadı. Sahaflarda bile zor bulunuyor. Küçük Tüccar Erdoğan'ın öyküsünü aktaracağım ama son kutsal kitap *Bir Lider Doğuyor*'da çocukluk nasıl anlatılmış onu yazayım:

"Erdoğan parasız yatılı sınavını kazanarak imam hatip ortaokuluna kaydoldu. Yatılı okumasını *daha disiplinli ortam olacağı için* babası istemişti. Hafta sonları izinliydi. Fakat tatil günlerini evde geçirmek yerine dışarıda çalışarak değerlendiriyordu. Su ve simit satarak kazandığı parasını daha çok kitaplara harcıyordu. Bu sayede daha ortaokuldayken ciddi bir kütüphaneye sahip olmuştu."

Turan Yılmaz o yılları farklı anlatıyor:

"Küçük Tayyip Kasımpaşa'dan Eminönü'ne yürüyerek gidip aldığı şekerlemeleri, hafta sonunda doğup büyüdüğü Kulaksız Mahallesi'ndeki futbol sahalarına gidip, suyla birlikte satıyordu. Sonra 10 kuruşluk simitleri bayatlayınca akşamdan 2,5 kuruşa alıp eve getiriyor, annesi buhara yatırıp yumuşattıktan sonra ertesi sabah 5 kuruşa satıyordu. Okulda ise arkadaşlarına kartpostal satıyordu. Erdoğan yatılı okuduğu, babası ancak 2,5 liralık haftalık verebildiği için simit, şekerleme, kartpostal satarak harçlığını çıkarıyordu."

Çocukluğun yoksulluk içinde geçmesi aslında bu kadar normal iken nedense bu yönler Erdoğan'ı öven "kutsal kitaplarda" göz ardı ediliyordu. Sanki ihtiyacı olduğundan değil kitap satın almak için çalışıyormuş gibi anlatılıyor. Erdoğan'ın ilkokuldan beri kitap okumaya merakı özellikle vurgulanıyor. Bilgili, birikimli ve entelektüel imaj için buna özellikle ihtiyaç duyuluyor. Başbakanlığı sırasında 2005 yılında CNN Türk'te Erdoğan'a soruluyor...

Soru: “Kitap okuyor musunuz? Kitap okumaya vakit buluyor musunuz?”

Yanıt: “Kitap okumaya vakit bulamıyorum. Bana sağ olsun arkadaşlarım kitap özeti getiriyor.”

İlkokulda kitap almak için çalışan Erdoğan’dan kitabın özetiyle yetinen Erdoğan’a. Neyse devam edelim. İmam hatip yılları Erdoğan’ın oldukça aktif geçiyor.

KANLI PAZAR’DA MİLLİ TÜRK TALEBE BİRLİĞİ İZİ

Münazara, futbol, şiir okuma gibi etkinliklerde hep ön safta. Bu ataklığı sayesinde Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) ile ortaokul yıllarında tanışıyor. İmam hatip yılları olağanüstü bir insanmış gibi anlatılsa da aslında dersleri çok da başarılı değil Erdoğan’ın, 1972-1973 öğretim yılında “iyi” derece ile mezun oluyor. Hatta önemli dersler, Kuran-ı Kerim ve Arapça derslerinden bütünlemeye kalıyor. Bütünlemede bu dersleri vererek güz mezunları arasında yer alıyor.

Bir öğrencinin bütünlemeye kalması kadar doğal bir şey olamaz ama Tayyip Erdoğan olunca bütünlemeye kaldığını bile çok zor öğrenebiliyoruz. Aynı şekilde Milli Türk Talebe Birliği yılları da öyle. Erdoğan’la birlikte Milli Türk Talebe Birliği’nden yolu geçenler arasında Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu, Numan Kurtulmuş, Bülent Arınç, Abdülkadir Aksu, Ali Coşkun, Hüseyin Çelik, Mehmet Ali Şahin, Kadir Topbaş, Taner Yıldız, İsmail Kahraman, Cemil Çiçek, Beşir Atalay, Osman Pepe, Fehmi Koru, Abdurrahman Dilipak, Necati Çetinkaya da bulunuyordu.

Peki Milli Türk Talebe Birliği nasıl bir yerdi ve ne yaparlardı? 6. Filo eylemcilerine karşı kimi nasıl kışkırtıp Kanlı Pazar’da rol aldılar? Bu sorunun yanıtını da gazeteci Orhan Gökdemir’in *Ucube* kitabından öğrenelim:

> *1960 darbesinden sonra sol yükselince, onlar da büyük bir atılım yaptılar. Çünkü “yeşil kuşak” projesi yürürlükteydi. Komünizmle Mücadele Derneği yanına Milli Türk Talebe Birliği iliştirildi. Şimdiki gençler bilmez o zaman en popüler sloganları şöyleydi:*
>
> *“TİP tip tipsizler, allahsız komünistler. Amerika gitsin Rusya mı*

gelsin?"

Rusya'ya düşmandılar, Amerika'ya yandaştılar. Komünizmle Mücadele Derneği ile birlikte Milli Türk Talebe Birliği'nin en önemli olaylarından biri "Kanlı Pazar"dı. Türkiye tarihinde 31 Mart Olayı'ndan sonra yaşanan en büyük gerici ayaklanma olan ve tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen bu saldırıda TİP üyesi iki işçi öldürüldü. Yüzlerce işçi yaralandı. "Kanlı Pazar"dan iki gün önce MTTB ve Komünizmle Mücadele Derneği tarafından düzenlenen "Bayrağa Saygı" mitingi olacakların habercisiydi. Mitingi düzenleyenler düşmanın ABD donanması değil onu protesto eden işçiler ve öğrenciler olduğunu söylüyor, topladıkları kalabalığı kışkırtıyorlardı...

O yıllarda ülkücü saflarda görev alan Yaşar Okuyan'ın Oda TV'ye anlattıkları ise Milli Türk Talebe Birliği hakkında önemli ipuçları veriyor. Yaşar Okuyan'ın tanıklığında şimdiki zamanın ruhunda sanki ilim irfan yuvası gibi gösterilen Milli Türk Talebe Birliği'nin (MTTB) "Kanlı Pazar"ını görelim:

Biz o tarihlerde Türkiye Milli Talebe Federasyonu'ndayız. Bu federasyon, bizim, yani ülkücü, milliyetçi diye nitelendirdiğimiz grubun yönetimindeydi. Milli Türk Talebe Birliği o tarihlerde, yani 1968-1969'lardan bahsediyorum, daha ziyade İslami düşüncenin kontrolündeydi. Biz o tarihlerde onlara "ecmain" ismini vermiştik. Daha sonra bunlar kendilerini Akıncılar diye adlandırdılar. Milli Türk Talebe Birliği de onların yönetimindeydi, fakat milliyetçi grup olarak biz de Milli Türk Talebe Birliği'nin faaliyetlerine katılıyorduk. İstanbul kongresinde kavga çıktı. Sonra Kayseri'ye aldılar. O zaman Adalet Partisi hükümeti onlara destek veriyordu.

Kayseri'deki kongrede delegeler bile salona alınmadı. Tartışmalar çıktı ve yönetimi kaybettiler. Böyle bir sürecin içerisinde 1968-1969 döneminde biz, Milli Türk Talebe Birliği'ndeki faaliyetlerin bazılarına katılıyorduk. Orayı ele geçirmek istiyorduk. O sürecin içerisinde bir gün bir söz ortaya atıldı: "Komünistler yürüyüş yapıyor, Taksim'i işgal edecekler, biz buna karşı eylem yapacağız!" deniliyordu. Bu bilgiyi bize getirdiler. Biz de merak ettik. Ne yapacaklar diye bir inceleyelim bakalım dedik. Cumartesi günü Milli Türk Talebe Birliği de, yine oralardan gelen arkadaşlarımız, yöneticiler, dediler ki, "Grup olarak buraya kaç kişi katılır?" Federasyondan gelip bize sordular. "Ne olacak, niye soruyorlar?" dedim.

"Orada kalabalık olunsun!" denildi. "Kaç kişiyseniz size sopa

dağıtacağız!” dediler. Ben bu sefer daha da tedirgin oldum. O zaman arkadaşlara, “Beş yüz kişi deyin!” dedim. Katılacağımızdan değil de, “Ne olacak?” diye...

Yanılmıyorsam, “Cumartesi günü beşte temsili olarak Türk Talebe Birliği’ne gelin...” denildi. Bizim arkadaşlardan yedi sekiz kişi gitti oraya. Şeref Efendi Sokak var, hemen Milli Türk Talebe’nin yanındaki sokaktı. Oraya iki kamyon yanaştı. Orada –sonradan çıktı tabii– sopalar çıktı balyalar halinde.

Mavi kurdeleler...

DERİN DEVLETİN MAVİ KURDELELİ MÜCAHİTLERİ

Yaşar Okuyan’ın anlattıkları dehşet verici. En tüyler ürperteni de mavi kurdeleli mücahitler. Tayyip Erdoğan’ın bugün “Biz ne elimize silah aldık, ne de taş!” diye övündüğü imam hatipliler ve onların örgütlendiği MTTB’lilerin elinde sopa, yakalarında mavi kurdele var. Peki niye bu mavi kurdeleler vardı? Onun yanıtını yine Yaşar Okuyan veriyor:

Bizim çocuklara dedim ki, “Sopaları alın. Gitmeyeceğiz, ama gitmeyeceğimizi söylemeyin.” Sonra aynı yerde ayrıca bir mavi kurdele dağıtıldı. “Kurdeleler ne olacak?” diye sorduk. Dediler ki, “Bu mavi kurdeleleri Taksim’de komünistler meydana girerken yakanıza takın. Bu iki şeyi gösterir: Birincisi orada bir kargaşa çıkarsa siz birbirinizi tanımış olursunuz. İkincisi de –polislerin de bilgisi var– mavi kurdeleyi takanlar antikomünistler olacak.” Nitekim biz ertesi günü oraya yedi sekiz kişi olarak gittik. Yani ülkücüler olarak katılmadık. Uzaktan bakıyoruz. En az yirmi otuz bin kişilik bir kalabalık vardı. Hatta sabah namazından sonra gelenler vardı. Fikir Kulüpleri Federasyonu da Gümüşsuyu’ndan giriş yaptı. Tam Marmara Oteli’nin önüne doğru geldiklerinde daha önce alanda ellerinde sopalarla bekleyenler, gelenlere hücum ettiler.

Polis bakıyor, mavi kurdele varsa dost dokunmuyor, kurdele yoksa elindeki copla girişiyor. Biz de dedik ki kurdelelerimizi takalım, çünkü uzak olmamıza rağmen bir grup da bize doğru geliyordu.

Komünizmle mücadele dernekleri vardı. Onların birlikte organize ettiği bir şey. Bundan günler öncesinden de Mehmet Şevki Eygi diye bir gazeteci var. Gazeteden çağrılar yapıyordu. “Komünistler, Moskova

uşakları geliyor, dinimize küfrediyorlar!" gibi yazılarla belki 10-15 gün boyunca tahrik etmişti. Toplu olarak sabah namazları organize ediyordu. Böyle bir altyapı oluşturulmuştu. "Kanlı Pazar"da, Hürriyet gazetesinde 6-7 sütunu kaplayan bir resim gözümüzün ödündedir hâlâ...

Bir şahıs oradaki sol görüşlü bir genci elinde bıçakla, polisin gözünün önünde öldürüyor ve polis seyrediyor. Katiyen müdahale etmediler. İki insanımız orada maalesef bu şekilde öldürüldü. Bu tabii çok derin iz bırakan bir olay. Ben "Kanlı Pazar"ı kitlesel bir organizasyon olarak değerlendiriyorum ve bundan sonraki süreci çok önemsiyorum. Nitekim o hadiseden üç gün önce de polis 8 üniversiteyi bastı. Vedat Demircioğlu isimli bir kardeşimiz bir iddiaya göre polis tarafından dövülerek üst katlardan aşağı atıldı ve hayatını kaybetti. Bazılarının da kaçarken düştüğü iddiası var ama sonuç olarak polisin orayı basması sonucu meydana gelen bir mücadelede hayatını kaybetmiştir.

AKP'DE MAVİ KURDELE TAKANLAR KİM?

Gladio'nun taktığı mavi kurdeleliler amaçlarına ulaşıp o pazar günü Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan'ı öldürdüler. Bugün bile "Kanlı Pazar" hâlâ karanlıktadır. AKP iktidarı geçmiş bir sürü olayları açarken neden hiç "Kanlı Pazar"dan bahsetmiyor? Nedenini yazdım. AKP kadrolarının Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül gibi isimleri MTTB'den yetişme. Yaşar Okuyan'ın açıklamalarına dönelim yine. Okuyan AKP iktidarının "Kanlı Pazar" ile bağına da dikkat çekiyor ve soruyor:

Bu "Kanlı Pazar" olayında o tarihlerde acaba Milli Türk Talebe Birliği'nde aktif faaliyetlerde bulunanlardan; Ankara'da en tepe noktalarda bulunanlardan kimler var?

Bu sorunun cevabının ortaya çıkması lazım. Ergenekon soruşturmalarında her ne hikmetse her şeye bir bağlantı kurularak soruşturuluyor ama "Kanlı Pazar"ın hiç üzerine gidilmiyor.

Ümit ederim ki bu sorunun cevabını –ki bunlar kendilerini biliyorlardır– Ankara'nın en tepe noktalarında görev yapanlar verirler. O organizasyonlara katılmışlar mıdır? O pazar günü Taksim Meydanı'nda çağrılara uyarak yasal bir mitingi sabote etmek üzere gelenlere saldıranların arasında yer almışlar mıdır? Bu tornadan çıkmış sopaları taşımışlar mıdır? Yakalarına mavi kurdele takılması için kimlere

bu talimatı vermişlerdir?

Mademki Gladio'yu ve geçmişteki bütün olayları ortaya çıkaracağız bu soruların cevaplarının verilmesi lazım. Birazcık düşünülürse bu arkadaşlarımızın kimler olduğu ortaya çıkabilir.

"Kanlı Pazar"ın olduğu yıl, yani 1969'da Tayyip Erdoğan ne yapıyordu? Bunun yanıtını *Kanlı Pazar, 1960'lar Türkiyesi'nde İslamcılar, Milliyetçiler ve Sol* isimli kitabın yazarı sosyolog Mustafa Eren veriyor:

MTTB, o dönemde İslamcı gençliğin ağırlığının olduğu bir kuruluş. Çarpıcı olan o dönem Abdullah Gül'ün de MTTB içerisinde etkin olması... Recep Tayyip Erdoğan, "Kanlı Pazar"ın gerçekleştiği yıl daha 15 yaşında. Ancak o da MTTB'nin ortaöğrenim kolu içerisinde faaliyet yürütüyor.

Dönemin MTTB yöneticisi ise İsmail Kahraman. O da Refah Partisi döneminde kültür bakanlığı yapmış bir isim. MTTB içerisinde yer alan pek çok isimle daha sonra Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) içerisinde karşılaşmak mümkün.

AKP'nin iktidara geldiği Kasım 2002 seçimlerinin ardından Meclis'in yüzde 50'sinden fazlasının MTTB geçmişi olduğu açıklanmıştı.

BÖLÜM 2

FUTBOLCU İMAM

METİN YÜKSEL CİNAYETİ VE YEŞİL KUŞAK ÜLKÜCÜLERİ

Tayyip Erdoğan'ın Milli Türk Talebe Birliği (MTTB), Milli Selamet Partisi Gençlik Kolları dönemindeki çalışmaları efsane gibi anlatılır. Oysa o yıllarda daha çok ön planda olan bir isim vardı. O isim de Akıncılar'ın lideri Metin Yüksel'di. 1958 doğumlu Metin Yüksel 18 yaşında olmasına rağmen Akıncılar arasında çok ünlenmiş bir isimdi. Tayyip Erdoğan'la da yolları kesişmişti. Metin Yüksel 23 Şubat 1979 yılında Fatih Camii'nde cuma namazı çıkışında ülkücü bir grup tarafından vurularak hayatını kaybetti. Metin Yüksel'in öldürülmesine adı karışan ülkücüler Ali Bilir, Mithat Gören ve İhsan Barutçu'ydu. İhsan Barutçu en son MHP seks kaseti skandalında gündeme gelmişti. Yakın tarihin en önemli cinayetlerinden biri olan Metin Yüksel'in öldürülmesinde hâlâ birçok sis perdesi var. Milli Görüş-Ülkücü çatışmasının en kanlı dönemi bugün bile esrarını koruyor. Cinayet sebebi olarak Fatih bölgesinde etkinlik kurma kavgası dense de derinlerde çok daha başka iddialar şüpheler var. Milli Görüş içinde Şia ve Vahabi kavgasının olduğu bir dönemde öldürüldü Metin Yüksel. Ağabeyi Edip Yüksel'in sözlerine dikkat kesilelim şimdi:

"Ben ve Metin, milyonlarca İranlı özgürlük mücahidi gibi İran Devrimi'nin şahlık rejiminin zulüm ve baskılarına, soygun ve sömürüsüne son vereceğine inanıyorduk. İstiklal, Azadi, Hükümet-i İslami diyorduk. Ancak, devrimin gerçekleşmesinde ön saflarda aktif rol oynayan birçok özgür önderler, Beni Sadr, Mehdi Bazargan, Ayatullah Muntazarı, Ayetullah Talegani gibi devrimin ilerici ve özgürlükçü öncü kadrosu bir iki yıl içinde devrimin içindeki gerici ve despot güçler tarafından oyuna getirilip tasfiye edildi."

Edip Yüksel kardeşi Metin Yüksel'in İran Devrimi'nden etkilendiğini net bir şekilde ifade ediyor. 12 Eylül öncesi Türkiye'nin durumu da malum. Sağ sol birbirine düşürülmüş, her kapıda bir pusu var ve topraklar ölüm kokuyor o yıllarda. "Yeşil kuşak" projesinin de en keskin haliyle devrede olduğu yıllar. Giriş kısmında yazmıştım. Tayyip Erdoğan efsanelerinin ilk üretildiği kitaplardan, yani "Erdoğan kutsal kitaplarına" rehberlik eden Ruşen Çakır ve

Fehmi Çalmuk'un kaleme aldığı *Bir Dönüşüm Öyküsü: Recep Tayyip Erdoğan* kitabında Erdoğan'ın Metin Yüksel'in ölümünden sonra çok ağladığı anlatılır. Kafama takıldı kaldı. Ölümünden bu kadar etkilendiği birisinden Erdoğan 12 yıllık iktidarı boyunca hiç bahsetmedi. Son "Erdoğan kutsal kitabı *Bir Liderin Doğuşu*'nda da Metin Yüksel'in ölümü ve nedenlerinden hiç bahsedilmiyor. Kitapta Erdoğan'ın ilk hapis olayı anlatılırken Metin Yüksel'in adı geçiyor. Metin Yüksel ve Erdoğan'ın bulunduğu bir grup, arkadaşlarının cenazesinden dönerken olanlar şöyle anlatılıyor:

> *Yenikapı İstasyonu'nda trenden inip Fatih'e doğru yürümeye başladıklarında başta rahmetli Edip Yüksel (yanlış yazılmış, Metin yerine ağabeyi Edip Yüksel denilmiş) olmak üzere bazı gençler slogan atmak isterler. Fakat "Reis'" uygun düşmeyeceğini söyleyerek izin vermez... (O yıllarda gençlik lideri Metin Yüksel'dir. Sanki Erdoğan lideriymiş gibi anlatılıyor.) Grup Kıztaşı'na ulaştığında Metin Yüksel kendini tutamaz ve slogan atmaya başlar. Diğer gençler de katılır. Grup kendini Metris Askeri Kışlası'nda bulur.*

Bir Liderin Doğuşu kitabında anlatılan Metin Yüksel'in de olduğu ve Erdoğan'ın ilk hapis deneyimi olan olayın aslı ise başkaydı:

> *1980'in nisan ayında peş peşe dört İslamcı genç öldürülmüştü. Bunlardan Necip Kural'ın cenaze töreninin ardından bir grup Unkapanı'ndan Fatih'e doğru yürüyüşe geçti. Tayyip Erdoğan, Mehmet Metiner, Metin Yüksel, Ömer Yorulmaz, Yılmaz Yalçıner gibi isimlerin de bulunduğu (Yorulmaz ve Yalçıner 12 Eylül 1980 darbesi sonrası Diyarbakır uçağını kaçırdılar) yaklaşık 400 genç, polis ve jandarmanın müdahalesi üzerine ellerinde bulunan gazeteleri, paltoları, ceketleri asfalta sererek namaz kılmaya başladılar. Hepsi gözaltına alındı. Gençlerden kimi Davutpaşa Kışlası'na, kimi emniyet amirliklerine götürüldü.*

Erdoğan'ın bizzat kendisi ve "kutsal kitaplarında" Metin Yüksel'in çalışmaları ve ölümünden hiç bahsedilmemesi tabii ki ilginç. Sadece Erdoğan'ın 15 Ocak 2013 tarihinde Meclis'te yaptığı konuşmada, "Biz 1980'lerde Diyarbakır zindanlarında nelerin yaşandığını çok iyi biliyoruz. Ama ben burada bir şeyi söylemek zorundayım. Bu ülkede insanlar düşüncelerinden inançlarından dolayı sadece Diyarbakır zindanında zulüm görmediler. Mamak'ta, Metris'te yaşatılanlar dışarıda farklı gruplara aynı derecede vahşice yaşatıldı. Gerek bu

salondaki, gerekse bu salon dışındaki yüz binlerce kardeşim bu zulmü iliklerine kadar yaşadılar. Bizzat benim en yakın arkadaşlarım kalleşçe şehit edildiler!" sözleri var. "Arkadaşlarım kalleşçe şehit edildiler!" sözünde Metin Yüksel'i kastediyor yorumları yapıldı. İsim yoktu. Bir anı yoktu. Cinayete ilişkin bir yorum yoktu. Sadece "Arkadaşlarım kalleşçe şehit edildiler!" vardı. Hepsi bu...

Halen ABD'de yaşayan Metin Yüksel'in ağabeyi Edip Yüksel kardeşi ve Tayyip Erdoğan'a ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Edip Yüksel Metin'in ağabeyi olarak ve Metin'in cihat arkadaşı olarak şu tahminde bulunabilirim: Eğer benim tanıdığım Metin yaşasaydı İran Devrimi konusunda büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Dahası, büyük olasılıkla, daha o zamanlar kendisinden farklı tavra sahip olan Tayyip ile birlikte kapitalizme abdest aldıran AKP bünyesinde yer almayacaktı. Metin vicdan sahibi bir insandı; zenginlerin sofrası yerine yoksullarla birlikte olmayı tercih ederdi."

Metin Yüksel'in kardeşi Müfit Yüksel'in 1994-1998 arasında İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde Tayyip Erdoğan'ın danışmanlığını yaptığını da kısa bir not olarak belirteyim. Metin Yüksel cinayeti hem İslamcılar hem de ülkücüler arasında hâlâ tartışılıyor. Metin Yüksel'i öldürenler için "onlar yeşil kuşak ülkücüleriydi" yorumları da var.

"TAYYİP ERDOĞAN ÜLKÜCÜDÜR"

Bu yeşil kuşak ülkücüleri çok tartışmalı bir konu ve başka bir kitabın konusu. Kitabı yazarken yaptığım araştırmada öyle bir satır arası not gördüm ki çok şaşırdım. Şaşırdım çünkü Erdoğan'la ilgili onlarca kitap, röportaj, bilgi-belge, konuşma, TV programı izledim. Bu iddiayı hiç duymamıştım. Sanırım siz de merak ettiniz. Daha fazla bekletmeden hemen o satır arası notu söyleyeyim. *Aksiyon* dergisi. Yıl 2000. Mart 18 sayısı. Adnan Şenses'le röportaj yapılıyor. Ara başlıkta "Tayyip Bey eski MHP'lidir" diyor ve sorulara verdiği yanıt aynen şöyle:

Tayyip Erdoğan sevgisi nereden geliyor?

A.Ş. İkimiz de Kasımpaşalıyız. Çocukluğunu bilmem ama top oynadığı yıllardan beri tanırım. Benim onu sevmemin nedeni İstanbul'a iyi bir belediye

başkanı olmasıdır. Başkanlık döneminde İstanbul için çok şey yaptı ve her şeyden önemlisi bunları tarafsız bir kimlikle yaptı. Ben onu tanıdığım zaman Milliyetçi Hareket Partisi'nde gençlik kolları başkanıydı.

MHP'de mi?

A.Ş. Tabii. Bilmiyorsunuz. Belediye başkanlığı döneminden evvel orada gençlik kolları başkanıydı, sonra Refah'a geçti. 1985 yılından önce gençlik kolları başkanlığı yaptı.

Bu röportajı gördükten sonra "Tayyip Bey eski MHP'lidir" sözünün üstüne daha fazla gittim. Ama başka bir bilgi-belge görmedim. Erdoğan'ın Abdi İpekçi sanığı Musa Serdar Çelebi'yi 2007 seçimlerinde milletvekili yapmak istemesi çok tartışılmıştı. Bir de Pınarhisar Hapishanesi günlerinde Erdoğan için cezaevine girip korumalığını yapan Hasan Yeşildağ var. Bu isimi ve geçmişini ileride Erdoğan'ın cezaevi günlerini anlatırken ayrıntılı anlatacağım. Dediğim gibi Metin Yüksel cinayetinin hâlâ karanlık noktaları var. Erdoğan'ın Metin Yüksel'in ölümünden sonra Akıncılar içerisinde daha etkin olduğu da konuşuluyor.

O yıllarda Erdoğan bir yandan MTTB, MSP Gençlik Kolu, Akıncılar Derneği gibi siyasi çalışmalar yürütürken diğer yandan da futbol oynuyordu. Erokspor, Camialtıspor ve İETT'de amatör bir futbolcuydu. Bugünden o güne bakanlara göre uluslararası çapta bir futbolcuydu. Oysa amatör kümede sıradan bir oyuncuydu. Erdoğan'ın 70'li yıllarda vurduğu nedense 2000'li yıllarda gol oluyordu. Çünkü o artık kudretli bir başbakandı. Ve kasideler sadece ona yazılıyordu.

'70'LERDE VURDUĞU 2000'LERDE GOL OLDU

Erdoğan'ın futbolculuk yılları, yani 70'li yıllardan çok çarpıcı örnekler vereceğim ama hemen yakın bir tarihe gidelim. Gidelim ki o yılları daha iyi anlayalım. Tarih 26 Temmuz 2014. İstanbul Büyükşehir Belediyespor iken Başakşehirspor yapılan takımın stat açılışı. 10 Ağustos'ta cumhurbaşkanlığı seçimi var. Tayyip Erdoğan daha sahaya çıkmadan golü atıyor. Çünkü forma numarası 12 numara, yani 12. cumhurbaşkanlığına gönderme var. Organizasyonda her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş. Organizasyonun

arkasında Erdoğan'ın prensleri Rıdvan Dilmen ve Acun Ilıcalı var. Her şey gösteri toplumuna göre ayarlanmış. Erdoğan sahaya çıkmadan vuruyor gol oluyor. Sahada da 3 tane atıyor, daha doğrusu attırılıyor. Ertesi gün tüm gazeteler futbolculuğunu övme yarışı yapıyor. Utanmasalar transfer teklif edecekler. Her şey kendi doğallığında aksa 60 yaşında, hem de bir başbakanın sahada oluşu güzel olacak ama Erdoğan iktidarında hiçbir şey doğallığında akmaz. Her şey gösteri toplumuna uygun dizayn ediliyor. Sahada sanki daha bir hafta önce 14 yaşında polis tarafından öldürülmüş Berkin'in annesini miting meydanında yuhalatan adam yok, ya da bir iki gün önce Ermeni olmayı ayıp ve çirkin gören bir adam yok. Gösteri var ve gösterinin parçası güç kutsayıcılar görünene değil görünmesi istenene biat ediyor. Daha 2 ay önceki olayın böyle aktarıldığını görünce '70'li yıllardaki futbolunun nasıl aktarıldığını tahmin etmek güç olmasa gerek.

Yine de "kutsal kitaplardaki" futbolcu Erdoğan ile sahadaki gerçek Erdoğan'ı anlatayım. Yeri gelmişken söyleyeyim. Erdoğan futbolculuk yıllarında uçmuyor ama bugün müritler fena uçuruyor. Daha tuhafı sadece futbolculuğunu anlatan 272 sayfa *Aman Babam Görmesin: Başbakan Erdoğan'ın Futbol Macerası* diye bir kitap yazılmış olması. Kitabı yazan Hacı Hasdemir hayatını kaybetti. Kitabın baskısı 2005 yılında yapıldı. Ama bugün olsa bu kitap basılır mı? Neden mi? Çünkü kitabın yazarı *Zaman* muhabiri ve yayınevi de Zaman Kitap.

Önce son Erdoğan kutsal kitabı *Bir Liderin Doğuşu*'nda futbolculuğuna ilişkin ne yazılmış ona bakalım:

> *İlkokul sıralarında başlayan futbol tutkusu ortaokul ve lise yıllarında artarak devam etmiş, bu spordaki yeteneğini daha da geliştirmişti. O günlerde sahada kıvraklığıyla dikkatleri üzerine çeken Tayyip Erdoğan, kendisine yapılan teklifi kabul ederek bin lira karşılığında Camialtıspor'a transfer oldu. Arkadaşları ünlü futbolcu Beckenbauer'i çağrıştıran stilinden esinlenerek ona "İmam Beckenbauer" ismini takmıştı.*

Beckenbauer kadar teknik bir futbolcu muydu Tayyip Erdoğan?

Hemen *Aman Babam Görmesin* kitabının 87. sayfasına bakalım. Takım arkadaşı Ali Sami Kınçak anlatıyor:

> *Beckenbauer gibi topa vurmak kolay değil. Tayyip'in tekniği de zayıf. Bu yüzden bazen kale ağzından gol kaçırdığı oluyordu. Çünkü top*

ayağının üstüne oturmadığı zaman çok farklı yönlere gidiyordu.

Bence Sabri'nin ortalarına ve şutlarına çok laf etmeyin. İleride siyasete girerse "Ronaldo Sabri" demek zorunda kalabilirsiniz. Neyse devam edelim. Erdoğan'ın futbolculuğu üzerine methiyeler düzülmeye devam edilsin Camialtıspor genel kaptanı Camcı Turan'a kulak verelim:

"Tayyip'in tekniği zayıftı. Futbola geç başladığı için (buraya dikkat, kutsal kitapta ilkokuldan beri futbol oynuyor deniyor, oysa ilkokulda futbol sahalarında su satıyor) tekniği iyi sayılmazdı. Atletizm ya da voleybol takımına gitmesini önerdim. Eğer Tayyip başka bir spor dalını seçmiş olsaydı çok başarılı olurdu."

Erdoğan futbolculuğunu anlatırken, "Daha çok fiziğe ve kondisyona dayalı futbol özelliğim vardı" diyordu. Diyordu demesine de onlar illa uçuracaktı. Mesela...

Kemal Belgin: "Fiziği gösterişli, topla süratlenip gidebilen, vuruş tekniği de iyi olan bir futbolcuydu."

Hayri Hiçler: "Çok iyi futbolcuydu. Devam etse, çok sevdiği Fenerbahçe'sinin formasını rahatlıkla giyerdi. (Fenerbahçe mevzuunu da anlatacağım. Sanırım bu üretilen efsanenin gerçeği net bir şekilde anlaşılacak.) Hakan Şükür-İlhan Mansız ortak yapımı santrfordu. Resmen gol makinesiydi (Erdoğan daha çok libero ve orta saha oynuyordu).

Faik Gürses: "İyi futbolcuydu. Parmaklarının ucunda futbol oynardı. Erdoğan Beckenbauer gibi ayağa pas atardı. Geride oynadığı için oyunu defanstan çok iyi kurardı."

Turgut Koloğlugil: "Orta sahada hücuma dönük oynuyordu. Fizik gücü yüksek olmasına rağmen oynadığı futbolun estetik bir güzelliği vardı."

İhsan Topaloğlu: "Pırıl pırıl bir futbolcuydu. Fiziği, fundementali ile göze çarpan amatör kümenin parlak oyuncuları arasındaydı."

Tayyip Erdoğan'ın futbolculuk dönemine ilişkin efsaneler içinde bugün bile gülümseteni Talay Erker'in *Aman Babam Görmesin* kitabı için yazdığı "Tayyip Galatasaray'a tavsiye edildi" yazısıdır. Her satırında Tayyip Erdoğan'ı öven Talay Erker, Galatasaray'a tavsiye edildiğini söylüyor, bir de "Bugünkü şartlarda yetişse Fenerbahçeli Servet (Çetin) olurdu" diye ekliyordu. Erdoğan'ın futbolculuk kitabından bir not daha. Yok Artık dedirtecek not. "Erdoğan'ı Hollanda'dan da bir kulüp istedi." Nedense çocukluğuna kadar birçok detay

yazılmış ama hangi kulüp olduğu hatırlanmamış.

FENERBAHÇE YALANLARI VE GERÇEKLER

Fenerbahçe mevzuuna da gelelim. Tayyip Erdoğan Eylül 2013'te *Ustanın Hikâyesi* programında Fenerbahçe sevgisinin Lefter'den geldiğini söylüyor:

"15 yaşından sonra, oradaki arkadaşlarım ve büyüklerimizin etkisiyle olacak, kulüp başkanımız Fenerbahçeliydi, Lefter'in de hastasıydım. Maçlara giderdik. Lefter'in futbolundan etkilenmiş olacağım ki Fenerbahçeli oldum."

Erdoğan 1954 doğumlu. 15 yaşına geldiğinde yıl 1969. Lefter'in futbolu bıraktığı tarih ise 1964. Tarihler net bir şekilde ortada. Lefter'le ilgisi alakası yok aslında. 8 Ekim 2002 tarihine gidiyoruz. *Zaman* gazetesine konuşuyor Erdoğan. Soru şu:

Futbolda en unutamadığınız isim?

Futbolda tüm zamanların unutulmazı eksik olur. Forvette Metin Oktay'ı yaşayamadım. Onu yaşayanlar çok överler. Metin Oktay'dan sonra Cemil Turan'ı seviyorum. Gol sayısı itibariyle son dönemde Hakan Şükür ön plana çıktı. Dünya futbolundan Johann Cruyff, ikincisi de Franz Beckenbauer. Türk futbolunda ise Ziya Şengül, Yusuf Tunaoğlu ve Alparslan Eratlı.

Lefter'in adı bile geçmiyor. Yanlış mı gördüm diye bu röportajı 4-5 kez okudum. Yok Lefter. Bir başka tuhaflık 1964'te jübile yapan Lefter'i izleyerek Fenerbahçeli oldum diyen Erdoğan, Ondan 5 yıl sonra, yani 1969'da futbolu bırakan Metin Oktay'ı yaşayamadım diyor...

Hayatı doğal akışından çıkarıp bir kurguyla bambaşka bir hayat hikâyesi ortaya çıkarmaya çalışınca gerçek-yalan, hatta yalanlar bile karışıyor. Peki gerçek ne? Yanıtı vereceğim ama önce *Aman Babam Görmesin* kitabının yazarının şu açıklamasına dikkat kesilelim.

Hacı Hasdemir (*Zaman* Gazetesi Yazarı): "Kitabı Erdoğan'ın danışmanı Nabi Avcı okudu, Erdoğan'a bilgi verdi. Kitaptaki bilgiler Tayyip Bey tarafından okeylendi."

Açıklama tamam değil mi? Şimdi hiç vakit kaybetmeden Erdoğan'ın "okey" dediği kitabın 119. sayfasına bakalım:

Erdoğan'ın Fenerbahçe sevgisi, İstanbul İmam Hatip Lisesi'nde

okurken başlamıştır. Bunun en büyük nedeni Fenerbahçe Başkanı Emin Cankurtaran'ın imam hatipte okuyan öğrencilere iftar yemeği vermesidir. Başkan Cankurtaran'ın iftar yemeklerine imam hatipli öğrenciler büyük ilgi gösterir. Bu sayede birçok imam hatip öğrencisi gibi Tayyip Erdoğan da Fenerbahçe'ye büyük sempati duyar.

Yani Erdoğan Lefter ya da başka bir şey değil iftar yemeği sayesinde Fenerbahçeli oluyor... Gerçek bu iken kurgular ve roller hep değişiyor. Çok şeyde olduğu gibi.

Tayyip Erdoğan o yıllarda amatör kümede futbol oynuyor ama düz bir futbolcu. Kendine has özellikleri de var. Uzun boylu olduğu için kafa toplarında avantaj sağlıyor, bir de sert futbolcu. Erdoğan gibi, o dönemde yüzlerce amatör futbolcu varken Fenerbahçe'ye transfer edilmek istendiği 2000'li yıllarda keşfediliyor. Bu efsanenin daha birçok tevatür gibi ilk yerlerinden biri Ruşen Çakır ile Fehmi Çalmuk'un yazdığı *Bir Dönüşüm Öyküsü* kitabı. Zaten kitap çıkmadan *Milliyet* gazetesinde "Kasımpaşalı: Recep Tayyip Erdoğan" adıyla yazı dizisi yapıldı. Yazı dizisinde "Recep Tayyip İETT takımında ileri uçta oynuyordu. İki yıl üst üste turnuvaların en iyi on biri seçmelerinde onun da adı vardı. Kendisini izleyen dönemin Fenerbahçe Teknik Direktörü Toma Kaleperoviç, Tayyip Erdoğan'ı beğendi ve alınmasını istedi. Erdoğan teklif karşısında havalara uçtu. Fenerbahçe hayallerinin takımıydı. Fakat bu teklifi babasına kabul ettiremezdi. Nitekim bir iki gün içinde reddetti" yazıyordu. Aynı ifadeler "kutsal kitaplarda" da benzer şekilde yer aldı.

Tayyip Erdoğan'ın "okey" *verdiği Aman Babam Duymasın* kitabında Kaleoperoviç'in istediği yetmemiş ki tevatür biraz daha eskilere götürülerek revize ediliyor:

1973-1974 sezonunda Camialtı'nda forma giyen Tayyip Erdoğan'ın iyi futbolcu olduğu artık dilden dile dolaşmaktadır. Tayyip'in iyi futbolcu olduğu Fenerbahçe Teknik Direktörü Didi'nin de kulağına gelir... Kasımpaşaspor ile Camialtı arasında özel maç ayarlanır. Didi, Yeni İstanbul gazetesi müdürü Düşvar İyiyiş, Tercüman gazetesi Fenerbahçe muhabiri Kemal Belgin ve Milliyet muhabiri Yavuz Bayraktar'la birlikte maçı izler. Maç sonu Didi, "Ne yapıp edin bu çocuğu alın" der. Sonra baba Ahmet Erdoğan'a gidilir, o da kabul etmez.

Kitapta yazılan aynen bu. Kitap piyasaya çıkar ve kitapta Tayyip Erdoğan'ı

Didi'nin istediğinin tanığı olarak gösterilenlerle röportaj yapılır. İşte tam bu anda kurgu bozulur. Çünkü tanıklar birbirini yalanlar. Nasıl mı? İşte böyle:

Düşvar İyiiş (*Yeniçağ* gazetesi spor yazarı): "Kitapta yazılanlar tamamen doğrudur. Didi, *Yeni İstanbul* gazetesinde haftada 2 gün yorum yazıyordu ve FB Teknik Direktörü'ydü. 73-74 yıllarıydı.

Didi 'Gençlere yöneleceğiz' diyordu. Bir yerden Tayyip Bey'in adını vermişler. Ben de 'Çok iyi bir yan alt. Bıçak gibi' dedim. Sultan Demircan Kasımpaşa'nın meşhur kabadayısı. Ona telefon ettim. 'Böyle bir dileğimiz var, koskoca Didi Kasımpaşa'ya gelecek' dedim. Tayyip Bey Camialtı'nda oynuyor.

Demircan, Kasımpaşa'yla Camialtı arasında özel bir maç ayarladı. Didi izledi, bayıldı. 'İstiyorum bu adamı' dedi. Babası karşı çıktı Sultan'a, 'Bana bir daha böyle bir iş için gelme. Benim oğlum okuyacak. Top mop istemiyorum' dedi."

Yavuz Bayraktar: "O yıllarda *Milliyet*'teydim. Olayı hatırlayamadım, çok seneler geçti. Didi'yle çok samimiydik. Didi'nin Tayyip Bey'i istediğini de bilmiyorum. Olsaydı söylerdi. Ama ben yokken söylemişse onu bilemem. Benim yanımda, 'Ben Tayyip'i beğeniyorum, arayın' filan demedi. Tayyip Erdoğan'ı izlemeye gittiğimizi de hatırlamıyorum."

Kemal Belgin: "Olay öyle değil. Olayın tanıklarından biri Fenerbahçe'nin o günlerdeki teknik direktörü Toma Kaleperoviç'tir. O günkü Fenerbahçe Başkanı da Faruk Ilgaz'dır.

Zamanın İETT takımında Tayyip diye 11 numaralı bir oyuncu vardı. Tayyip'i beğendiklerimin arasında gösteriyordum. Karmaya filan alıyordum. Kaleperoviç iyi dostumdu. Ilgaz, yeni sezondaki transferde çok büyük para sarf etmeme kararı almıştı. O zaman Toma bana dedi ki, 'Kemalcim, sen bunları takip ediyorsun, bize yarayan var mı?' dedi.

Ertesi gün Vefa Stadı'nda izledik. 'Tamam Kemalcim, bu 11 numarayı alalım' dedi. Tayyip'e, 'Fenerbahçe sizinle ilgileniyor' dedim. O da, 'Çok sevinirim' dedi. Bir sonraki maçta soyunma odasından maça çıkarlarken 'Ne oldu?' diye sorduğumda, 'Abi çok teşekkür ederim ama babam izin vermiyor' dedi.

Düşvar iyi arkadaşımdır ama söylediklerinin uzaktan yakından alakası yok."

Tuhaf değil mi? Erdoğan'ın da "okey" verdiği kitapta yazılanlar tanıklar tarafından bile yalanlanıyor. Durum bu hale gelince Erdoğan "kutsal kitaplarında" Didi'nin Erdoğan'ı istediği bir anda buharlaşıp unutuldu. Hiç

olmamış gibi davranıldı.

Peki Kaleperoviç meselesi nedir? Önce son kutsal kitap *Bir Liderin Doğuşu*'nda mesele nasıl anlatılmış onu görelim:

> *1976 yılı İstanbul amatör küme final maçları Vefa Stadı'nda oynanıyordu. İETT takımında ileri uçta oynayan Tayyip Erdoğan'ın performansı o sırada maçı izlemekte olan Toma Kaleperoviç'i heyecanlandıracak düzeydeydi. Kaleperoviç Erdoğan için yönetime teklif götürüp transfer edilmesini istedi. Teklif iletildiğinde Erdoğan sevinçten havalara uçsa da babası izin vermeyince reddetmek zorunda kaldı.*

Kısaca Aman Babam Görmesin kitabında olay nasıl aktarılıyor onu da görelim:

> *Kaleperoviç Tayyip, Oğuz ve Türkay'ı izlemek için tercümanı Erman Şancı ile birlikte Eskişehir'e gider. İzler ve oyuncuların alınmasını ister.*

En son, yani 2013 yılında çıkan *Onların da Yolu İETT'den Geçti* kitabından:

> *O sırada Kaleperoviç de, Erdoğan'ı izlemek için Eskişehir'e geldi. Genç Tayyip Erdoğan, burada muhteşem bir maç çıkardı. Yöneticiler, onu transfer etmek istedi. Babası izin vermeyince bu transfer sonuçsuz kaldı.*

Elde kalan tek Kaleperoviç efsanesinde de "İstanbul'da izledi beğendi" deniyor, başka kitaplarda ise "Yok yok Eskişehir'de izledi orada beğendi." Yakın bir tarih olmasına rağmen sanki cumhuriyetin ilk yıllarında olmuş bir olayı araştırıyormuşum gibi her şey muğlak ve çelişkili. Fenerbahçe'de Erdoğan'ın transferine ilişkin hiçbir bellek yok. Kime sorduysam böyle bir durum hatırlamıyor. Kaleperoviç döneminin başkanı Faruk Ilgaz'la konuşmaya karar verdim. Tam yanına gidip konuşacakken vefat haberi geldi. Bense araştırmaya devam ettim. Fenerbahçe'nin transfer etmek istediği doğru değil ama Fenerbahçe'ye transfer et baskısı yapıldığı doğru. İETT'nin kulüp müdürü Erman Şarcı aynı zamanda Kaleperoviç'in de tercümanlığını yapıyor. Erman Şarcı, Tayyip Erdoğan'ın o dönem en yakınlarından. Aralarında çok iyi bir ilişki var. Hatta Erman Şarcı'nın satın aldığı mobilyalarına kefil olacak kadar yakın. Milli Selamet Partisi'nde Erdoğan'ın da çok aktif olduğu yıllar. Parti içinden de Erman Şarcı'ya "Tayyip'i Fenerbahçe'ye transfer ettir" baskısı yapılıyor. Tayyip Erdoğan'ın da bütün rüyalarını Fenerbahçe'ye transfer olmak süslüyor. Erman Şarcı ne yaptıysa bir türlü Kaleperoviç'i bu transfere ikna edemiyor. Erman Şarcı da ısrarından bir türlü vazgeçmiyor. Sonunda İstanbul Şampiyonu olan İETT'nin

Türkiye Şampiyonası final maçlarını oynayacağı Eskişehir'e gözlemcileri göndermeye ikna oluyor. Gözlemciler maçları izliyor ve Tayyip Erdoğan'ı beğenmiyorlar. Daha doğrusu Fenerbahçe'de oynayacak kapasitede görmüyorlar. Erdoğan'ı beğenmiyorlar ama o sırada İETT'de oynayan bir futbolcuyu çok beğeniyorlar. O futbolcu Oğuz Konukaydın. Gözlemcilerin raporu sonrası Oğuz Konukaydın Fenerbahçe'ye transfer ediliyor. Olayın özü, gerçeği bu. Benim ulaştığım bu bilgilerin Eskişehir kısmı Turan Yılmaz'ın *Tayyip* kitabında da var:

> *Fenerbahçe'nin gözlemcileri birçok oyuncuyla birlikte İETT'den iki oyuncuyu takibe aldı. Biri Oğuz diğeri Recep Tayyip'ti. Çocukluğundan beri fanatik ölçülerinde Fenerbahçeli olan Recep Tayyip Erdoğan'ın içi içine sığmıyordu. Belki sonunda hayallerinin takımında oynayabilecekti. Ancak sarı lacivertli kulübün gözlemcileri Recep Tayyip'i değil Oğuz'u beğendiler.*

Gelelim babam izin vermedi meselesine. Sanırım olmayan transfer için bir bahane gerekiyordu, o da otoriter baba yapıldı. Erdoğan'ın Fenerbahçe'ye transfer olmak istediği yıllarda İETT'den bir kaynağa göre 250-300 lira, başka kaynağa göre de 750 lira gibi para kazanıyor. Oğuz Konukaydın Fenerbahçe'ye transfer olduğunda aldığı para ise tam 75.000 lira. İETT'de para kazanacak diye futbol oynamasına izin veren baba Ahmet Erdoğan'ın 75.000 lirayı reddetmesi zaten çok inandırıcı değil. Bu baba istemedi bahanesine son noktayı zamanın İETT genel kaptanı Kenan Tetik koysun:

"Tayyip Erdoğan'ın tek hedefi siyasetti. O yüzden hem futbolu sevdiği hem de para kazandığı için İETT'ye geldi. Daha fazlasını hiçbir zaman istemedi."

Kitabı yazarken Erman Şarcı'yla da konuşmak istedim. Ancak kendisi Temmuz 2014'te yaşamını yitirince bu gerçekleşmedi. 2013'teki son röportajında "Hâlâ onun (Tayyip Erdoğan) kefaleti ile aldığım mobilyaların üzerinde oturuyorum. Mobilyalar eskidi ama onun insanlığı benim gönlümde hiç eskimedi. En büyük arzum, bir gün misafirim olup o mobilyalarda onunla birlikte kahve içmek" diyordu. Ama bu isteği gerçekleşmedi. Öldüğünde cenazesinde de Erdoğan yoktu. İnternette araştırdım bir mesajı da.

Tayyip Erdoğan'ın Fenerbahçe'ye transfer olamaması ne kadar içinde ukde kaldı bilmiyorum ama 3 Temmuz 2011'den beri olanlar ve son olarak "soğudum" sözleri biraz ipucu veriyor.

BÖLÜM 3

KÜÇÜK ERBAKAN

GÖRÜCÜ USULÜNDEN BÜYÜK BİR LOVE STORY ÇIKARILDI

Tayyip Erdoğan siyaset ve futbolla günlerini geçirirken evden “artık yuva kur” baskısı da artmıştı. Hatta annesi Rize’den köylüsü olan çarşaflı bir aday da bulmuştu. Tayyip Erdoğan da artık çoluk çocuğa karışma kararı almıştı ama kiminle? Annesi Tenzile Erdoğan oğlu için çoktan bir namzet bulmuştu. Karadenizli bir ailenin çarşaflı kızını beğenmişti. Tayyip Erdoğan adım adım çarşaflı bir genç kızla evliliğe gidiyordu. Tam bu sırada o zaman Milli Görüş’ün önemli kadın kuruluşlarından olan İdealist Kadınlar Derneği Başkanı Şule Yüksel Şenler devreye girdi. Dernekte ikinci başkan olan Emine Gülbaran için çöpçatanlık yaptı. Bunun için de Emine Gülbaran’ı (Erdoğan) yanına alarak Tepebaşı’nda MSP’nin bir etkinliğine götürdü. Kısa bir parantez açıp Emine Gülbaran’ın nasıl örtündüğünü de not düşeyim. Kimin ne zaman örtündüğü ya da başı açık olduğu ile ilgili değilim. Ama bu örtünme trajedisi de hiç konuşulmaz, anlatılmaz. Trajedi çünkü Emine Gülbaran 15 yaşında ağabeyinin baskısı ile örtünmek zorunda kalır. Bu yüzden okulu ortaokuldayken bırakır. Ayla Özcan’ın *Emine Erdoğan* kitabında bu baskı ve yaşadıkları ayrıntıları ile anlatılır. Hatta Emine Gülbaran (Erdoğan) o yılları anlatırken başörtüsü yüzünden neredeyse “intihar etmeyi bile düşündüğünü” söyler. Sonraki yıllarda ise bu sözlerini, “İyi ki başörtüsü takmışım. 15 yaşında verdiğim tepkiler onlar” diye düzeltir.

Emine Erdoğan, yıllar sonra “Nasıl Örtündüler?” kitabının yazarı Gülay Atasoy’a intiharı düşündüğü yılları anlattı;

“Ağabeyim bana örtünmem gerektiğini söylediği zaman intihar etmeyi bile düşünmüştüm. Nasıl olur da örtünürdüm! Çevremde bir tane örneği yoktu. Köy gibi bir yerde olsam neyse... Orada dikkati çekmezdim. Ama burada (İstanbul’da) olamazdı. Bu karışık duygular içindeyken, bir vesileyle Şule Yüksel Şenler’le tanıştım. Bu tanışma beni çok etkiledi. Böylelikle bir Müslüman hanımın hem modern, hem kültürlü, hem de örtülü olabileceğini gördüm.”

Tayyip Erdoğan-Emine Gülbaran'ın buluşmasına Şule Yüksel Şenler'in çöpçatanlığında kalmıştık. Devam edelim. Tayyip Erdoğan Şenler'e annesinin çarşaflı bir aday bulduğundan bahsetti. Şule Yüksel Şenler'in yanıtı bugünlere de referans olması açısından çarpıcıydı. "Çarşaflı bir eş siyasi geleceğin açısından iyi bir tercih olmaz." Bu sözler günlerce Tayyip Erdoğan'ın kulaklarında çınladı. Annesi Tenzile Erdoğan'ı ise bir türlü ikna edemiyordu. Söz vermişti o çarşaflı kızla evlenmek zorundaydı. Araya Şule Yüksel Şenler yeniden girdi. Ve en sonunda Tayyip Erdoğan Emine Gülbaran'la evlenmeye karar verdi. Anne Tenzile Erdoğan kerhen evet demek zorunda kalmıştı. Sonunda görücü usulü bu tanışma 4 Temmuz 1978'de nihayete erdi. Görücü usulüyle yapılan bu evlilik sonradan nasıl bir mistik ve efsanevi bir aşk öyküsüne dönüştürüldü şimdi beraber izleyelim...

Hemen Tayyip Erdoğan'ın belediye başkanlığının ilk günlerinde *Panorama* dergisinin "aşk" sorusuna verdiği yanıtlara bakalım:

– Gençliğinizde hiç flörtünüz oldu mu? Ya da âşık olduğunuz biri?

– Hiç olmadı, yok. Zaten o kadar yoğundum ki.

– Hiç uzaktan sadece platonik olarak âşık olduğunuz, hayranlık duyduğunuz kimse olmadı mı?

– Yok maalesef o zevkleri hiç tadamadık. Eğer tatsa tabii...

– Evliliğiniz?

– Evliliğim 1978'de bir aracı vasıtasıyla oldu. Oturduk, konuştuk. Aynı dünya görüşünü paylaşıyorduk. Neler beklediğimi, arzu ettiğimi söyledim. Bunlar çakışınca evlendik.

Erdoğan, 10 Ekim 1996'da *Hürriyet* gazetesinden Gülden Aydın'a verdiği röportajda da benzer şeyler söylüyor:

"Aşkı reddetmiyorum, ama maalesef hiç olamadım. Eşim sosyal bir hanımdı. Toplantılarda tanıştık. Aynı görüşleri paylaştık. Bir hanımefendinin aracılığıyla oldu..."

Bu açıklamalar kulağınızda küpe olarak bulunsun. Şimdi "Erdoğan kutsal kitaplarında" bu evlilik nasıl anlatılıyor onu görelim. Önce son kutsal kitap *Bir Liderin Doğuşu*:

1977 yılında parti teşkilatının düzenlediği bir toplantıda kendisini hayranlıkla izleyen mahcup bir çift gözle karşılaştığında içindeki

boşluğun uzun sürmeyeceğini anlamıştı. O anki hissiyatını, "Hakikaten o güne kadar hiç yaşamadığım bir duyguydu" diye açıkladığına bakılırsa, belki de ilk kez sevdalanmıştı. Tayyip Erdoğan'ın açıkça itiraf etmekte zora düşse de o an hissettiği duyguların günlük dildeki karşılığı en masum tarifiyle yıldırım aşkıydı.

Yeşilçam filmleri gibi değil mi? Bitmedi devam ediyoruz. Sırada Ayla Özcan'ın yazdığı *Emine Erdoğan: İktidara Taşıyan Kadın* kitabı var:

O gece Emine hayatının erkeğini, 4 çocuğunun babasını, âşık olduğu adamı rüyasında görecekti. İnsanın inanası gelmiyor. Türk filmlerinin senaryosundan çıkmış gibi. Oysa gerçeğin ta kendisi... Genç Tayyip'in konuşması bittiğinde herkes ayakta alkışlamaya başladı. Salonda kadın dinleyicilerin arasında biri vardı ki hiç kimsenin kalbi onunki kadar hızlı atmıyordu. Hiç kimsenin yüreğinde ateş onun kadar yanmıyordu.

Aynı kitaptan devam edelim. Şule Yüksel Şenler anlatıyor:

Etkinlikten vapurla dönüyoruz. Sordum, "Emine sende bir hal var. Kimsede olmadı ama Tayyip çıkar çıkmaz senin yüzün gözün değişti?"

"Abla inanılmaz bir şey yaşadım. Dün gece rüyamda sakallı, cüppeli, başında sarık olan bir zat gördüm. Elini uzattı, birini işaret ediyordu. Sen bununla evleneceksin diyordu. Hiç tanımadığım birisi. Beyaza yakın krem renkli elbiseli, boylu boslu yakışıklı birisiydi. Zat yine, bak kızım bununla evleneceksin dedi. Çok değişik halde uyandım. Bugün oraya gittiğimde, Tayyip Bey'i sahnede gördüğümde tüylerimin ürperdiğini hissettim. Çünkü rüyamda gördüğüm beyaz takım elbiseli adam karşımdaydı. Aynı şahsı aynı elbise ile görünce, Allah Allah, demek ki bugün karşılaşacakmışım diye düşündüm, sen bununla evleneceksin dedim."

Ben bu satırları bire bir bir yerden hatırlıyordum. Sonra fark ettim ki aynı satırlar *Aman Babam Görmesin* kitabında var. Onun baskısı daha eski olduğuna göre oradan bire bir alınmış. Zaten bu efsaneler copy past gibi. Bir yerde yazılıyor sonra her yerde aynı şekilde kullanılıyor.

Tayyip Erdoğan *Usta'nın Hikâyesi* adlı TV programında belediye başkanı iken söyledikleri hiç yokmuş gibi yaratılan efsaneye uyum sağlamış bir şekilde diyordu ki:

"Tepebaşı Gazinosu'nda bizim partimizin bir toplantısı var. Bizim hanımın tasarım yönü çok güçlüdür. Dikkatimi çekti. Yeni jenerasyonda elektriklenme

denilen bizim aşk dediğimiz olay yaşandı. Bakıyorsunuz bazıları bir âşık oluyor âşık olmaya devam ediyorlar. Biz bir âşık olduk pir âşık olduk.”

1996’da ne demişti kısaca hatırlayalım:

“Aşkı reddetmiyorum, ama maalesef hiç olamadım. Eşim sosyal bir hanımdı. Toplantılarda tanıştık. Aynı görüşleri paylaştık. Bir hanımefendinin aracılığıyla oldu.”

Ne diyordu Nabi Avcı: “İyi oyuncu.”

Tayyip Erdoğan evlendikten sonra hem futbola hem de siyasete devam etti. Siyaset 12 Eylül darbesiyle kesintiye uğrasa da İETT’de futbol ve iş hayatı da bir teklifle değişti. “Özel sektörden aldığım uygun iş teklifi nedeniyle” der ve istifa ederek İETT’den ayrılır. Yıl 1981. *Bu Şarkı Burada Bitmez* kitabında “50 bin lira maaşla teklif geldi bana. Ve bu maaşla özel sektörde çalışmaya başladım” diyor. İşte burada iş yine çetrefilleşiyor. Tayyip Erdoğan’ın sırlı bir dönemi de bu özel sektöre girdiği zamandır. İETT’de ayrılmadan muhasebe bölümde çalışmak istese de tecrübesiz ve bir bilgisi olmadığı için kabul edilmez. Oysa özel sektör İETT’den aldığının 10 katına transfer eder. Nedir bu durum diye bu dönemi de araştırdım. “Kutsal kitaplarda” bu dönem için “özel sektörden almış olduğu uygun iş teklifi” deniyor sadece.

İMAM HATİP ARKADAŞLARI HÂLÂ YANINDA ÜNİVERSİTE VE ASKER ARKADAŞLARI SIR

Tayyip Erdoğan'ın özel sektördeki yılları tam bir muamma. Nedenlerini yazacağım ama o tarihlerde iki durum da halen çok tartışmalı. Eğitim ve askerlik durumu.

Erdoğan'ın resmi internet sitesinde eğitim bilgileri şöyle:

"Sayın Başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan 1965 yılında Kasımpaşa Piyale İlkokulu'ndan, 1973 yılında ise İstanbul İmam Hatip Lisesi'nden mezun oldu. Fark dersleri sınavını vererek Eyüp Lisesi'nden de diploma aldı. Üniversiteyi Marmara Üniversitesi İktisadî ve Ticarî Bilimler Fakültesi'nde okuyan Sayın Başbakanımız, bu okuldan 1981 yılında mezun oldu."

Cumhurbaşkanlığı resmi internet sitesi biyografi kısmında ise "Aslen Rizeli olan Recep Tayyip Erdoğan 26 Şubat 1954'te İstanbul'da doğdu. 1965 yılında Kasımpaşa Piyale İlkokulu'ndan, 1973 yılında ise İstanbul İmam Hatip Lisesi'nden mezun oldu. Fark dersleri sınavını vererek Eyüp Lisesi'nden de diploma aldı. Üniversiteyi Marmara Üniversitesi İktisadî ve Ticarî Bilimler Fakültesi'nde okuyan Erdoğan, bu okuldan 1981 yılında mezun oldu" yazıyor.

Devletin en tepesi Cumhurbaşkanlığı resmi sitesi "Tayyip Erdoğan, 1973 yılında İmam Hatip Lisesi'nden, 1981 yılında ise Marmara Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi'nden mezun oldu" diyor. Yani aradan geçen tam 8 sene. Bu 8 sene de kayıp. Marmara Üniversitesi resmi sitesinde üniversitenin 1982 yılında kurulduğu yazıyor. Yani Erdoğan'ın mezun olduğu tarihten tam bir yıl sonra.

Mesela Erdoğan için yazılan "kutsal kitaplarda" imam hatip yılları efsane gibi anlatılıyor. Sadece son "kutsal kitap" *Bir Liderin Doğuşu*'ndan bir örnek vereyim:

> *Tayyip Erdoğan ilkokuldan sonra girdiği parasız yatılı sınavını kazanarak İmam Hatip Okulu'na kaydoldu. Kısa sürede okulun en dikkat çeken öğrencilerinden biri olmuştu. Okuldaki bütün etkinliklere katılıyordu. Güzel şiir okuyordu. Okulun futbol takımındaydı, ayrıca*

voleybol oynuyordu. Münazara takımının vazgeçilmez elemanları arasındaydı...

Böyle devam ediyor. Üniversite dönemi için ise, “Aksaray İktisadi Ticari İlimler Yüksek Okulu’nu kazandı. Daha sonra Marmara Üniversitesi’ne bağlanarak adı Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi olarak değiştirilen bu okuldan 1981 yılında mezun oldu.” Hepsi bu kadar. Bu arada Aksaray Yüksek Okulu dikkat çekici. Nedenini birazdan anlatacağım. Şimdi *Milliyet* blog yazarı Mehmet Atak’ın yazısını okuyalım:

06 Mart 2013 tarihli “Biri, Diğeri” başlıklı yazımda, Başbakanımızın “Marmara Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi mezunu” olduğunu yazmıştım. Yazımı hazırlarken bu bilgiyi Başbakanlık resmi internet sitesinden almış, resmi sitede yanlış bilgi olabileceği aklıma bile gelmemişti. Bazı dikkatli okuyucularımdan aldığım ikazlar üzerine konuyu yeniden araştırdım. Gerçek biraz karışıkmış:

Başbakan Erdoğan’ın Marmara Üniversitesi’nden mezun olduğunun iddia edildiği tarihte (1981) ortalıkta bir “Marmara Üniversitesi” yokmuş. Marmara Üniversitesi, resmi sitesinde kendisinin 1982 yılında kurulduğunu iddia ediyor. Bu iddiaya göre adı geçen üniversite, 1982 yılının Temmuz ayında çıkartılan kanun ile “Marmara Üniversitesi” olmuş ve Başbakan’ın mezun olduğunu beyan ettiği “İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi” de aynı tarihte, aynı kanunla kurulmuş.

Başbakan, büyük bir ihtimalle o yıllarda adı İktisadi Ticari İlimler Akademisi (İTİA) olan okulu bitirmiş olsa gerek. Yine o yıllarda, İşletme, İktisat ve Siyasal Bilgiler Fakülteleri, İTİA’nın ana kollarıymış. Bir de civara dağılmış yüksek okullar varmış: “Aksaray Yüksek Ticaret Okulu” ve “Beyazıt Maliye Muhasebe Yüksek Okulu.”

Şimdi sıkı durun, devletin resmi sitesine göre Marmara Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi mezunu açıklanan Başbakan, tespitlerime göre Aksaray Yüksek Ticaret Okulu mezunuymuş.

Yazımın başında başbakanın mezun olduğunu iddia ettiği okulu, İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi olarak vermiştim. Diyeceksiniz ki, o zaman bize niye İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi’ni anlatıyorsun? Kusura bakmayın suç benim değil, başbakanın mezun olduğu açıklanan İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi diye bir okul ne günümüzde ne de geçmişte hiç olmamış.”

Biraz kafanız karıştı değil mi? Benim de karıştı. Hepi topu yakın bir tarihte bu

ülkenin en önemli siyasetçisinin öğrenim hayatını anlatıyorum. Nasıl bu kadar zor ve çetrefilli olabiliyor? Oluyor. NeoTürkiye'nin muammalı 1 numarası var karşımızda. Mümkün olduğunca sadeleştirip durumu anlatmaya devam edeyim. Aksaray Yüksek Ticaret Okulu'nun önemi şu. Bu okul 3 yıllık olarak kuruluyor... Sonra ne oluyor onu da ilerleyen bölümde göreceğiz. Zaten *Bir Liderin Doğuşu* kitabında da Aksaray yazıyordu. Ama diplomadan önce verilen mezuniyet belgesinde ise İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi yazıyor. Veriliş tarihi de 1981. Şimdi gazeteci Orhan Gökdemir'in yazısını da görelim:

> *Ben de Başbakan'ın mezun olduğunu iddia ettiği o üniversitenin o fakültesinin mezunlarından biriyim. Ancak, ben okula 1982 yılında dâhil oldum. Ben dâhil olduğumda dahi ortalıkta bir Marmara Üniversitesi yoktu. YÖK, bizim dâhil olduğumuz İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ni (İİTİA), biz girdikten 5-6 ay sonra İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi (İİBF) haline dönüştürerek yeni kurulan Marmara Üniversitesi'ne dâhil etti. Adındaki "Ticari"nin atılıp yerine "İdari"nin konulmasının nedeni Şişli Siyasal Bilimler Fakültesi'nin de buraya dâhil olmasıydı. Yani İTİA'nın içinde de artık "Ticaret" yoktu.*

"Ticaret"e özellikle dikkat çekiyorum, çünkü Başbakan'ın ticari bilgisi konusunda kimsenin bir kuşkusu bulunmamaktadır. Bu durumda Başbakan'ın elindeki diplomanın türünü belirlemek üzere "Ticaret"in izinden gitmekte yarar bulunmaktadır. Peki, Marmara Üniversitesi bu "Ticaret"i nereden alıyor? İşte orası biraz karışık. Karışıklığın nedeni 1982'de kurulan Marmara Üniversitesi'nin, kendi tarihini 1883'ten başlatması. Bu nasıl oluyor diye sormayın, olmayan bir üniversiteden mezun olan bir Başbakan'a sahip olan bir ülkede her şey mümkündür.

Orhan Gökdemir'in dikkat çektiği bir diğer unsur mezunlar derneğinde neden tanıyan yok:

> *Marmara Üniversitesi İİBF hâlâ ayakta. Her yıl yüzlerce mezun veriyor. Mezunların oluşturduğu mezunlar derneği belki de alanındaki en büyük derneklerden biri. Ama ne ilginç, aralarında Başbakan Tayyip Erdoğan'ı tanıyan yok.*
>
> *Cumhurbaşkanı seçimi öncesi MHP Grup Başkanvekili Yusuf Hallaçoğlu Erdoğan'ın 3 yıllık okul mezunu olduğunu söyleyip cumhurbaşkanlığına aday olamayacağını söyledi çünkü Anayasa gereği 4 yıllık okul mezunu olamayanlar cumhurbaşkanı olamıyor.*

İşe Marmara Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. M. Zafer Gül de dahil oldu. "Sayın Başbakanımız TC İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi Ticari Bilimler Fakültesi'nden 1980-1981 öğretim yılı Şubat döneminde mezun olmuştur. Kendisine, isteği üzerine 3 Nisan 1981 tarihinde geçici mezuniyet belgesi verilmiştir" dedi.

Erdoğan'ın İstanbul Belediye Başkanı adaylığı sırasında verilen bir biyografide ise mezuniyet tarihi apayrıdır. 23.02.1994 tarihli Milliyet'te kısa bir haber yayımlandı. Haberde "RP'nin kendi ifadesine dayanarak hazırlattığı biyografisinde 1974-75 öğrenim yılına kaydolarak 1979 yılında hiç kaybetmeden üniversiteyi bitirdiği belirtilen Erdoğan'ın iki yıl kaybı olduğu belirlendi. Biyografisinde 'İstanbul İmam Hatip Lisesi ve Eyüp Lisesi'ni dışarıdan bitirdi. 74-75 öğretim yılında bugünkü adıyla Marmara Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi'ne girdi. 1979 yılında mezun oldu' yazan Erdoğan'ın 1979 yılında değil 1981 yılında orta derece ile mezun olduğu bildirildi."

Ve son olarak Soner Yalçın'ın yazısı:

Erdoğan'ın okul hayatının 12 Mart 1971'deki askeri darbeyle ilgisi var. Öğrencileri devlet disiplini altına sokmak isteyen darbeciler, 25 Ağustos 1971'de özel yüksek okulları kamulaştırdı.

Yasayla İstanbul'daki 15 özel yüksek okul devletleştirildi. Bunlardan biri de, "İstanbul Tuna İktisadi ve Ticari Bilimler Yüksek Okulu" idi.

Okulun sahibi, Prof. Dr. Ergun Tuna'nın babası idi. Bu özel okulun öğrenim süresi 3 yıllıktı. Okul devletleştirilince adı da değişti: Aksaray İktisat ve Ticaret Yüksek Okulu oldu. Prof. Tuna okula müdür yapıldı.

Ve bu okul, (1959'da akademiler kanunuyla kurulan) İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne bağlandı.

Öğrenimi ise artık 4 yıllıktı.

Erdoğan, 2443 numaralı öğrenci olarak, 1973-74 öğrenim döneminde bu okula girdi. (Marmara Üniversitesi'nden verilen diplomasında ise öğrenci numarası, 8345! Hep bir karışıklık var.)

Erdoğan'ın sınavdan aldığı puan ancak bu okula girmesine yetti. Röportajlarında, siyaset bilimi üzerine öğrenim görmek istediğini söyledi hep. Eğer özel okullar kamulaştırılmasa, devletin yüksek okul sayısı sınırlı olacak ve bunlar daha yüksek puanla öğrenci kabul edeceği için Erdoğan, bu okula da giremeyecekti. Şanslıydı.

Ve bu şans hep hayatı boyunca ona güldü...

Şanslıydı; 1967'de, akademiler arası kurul kararıyla artık, gece

öğrenimi yapılabiliyordu.

Yoksul bir ailenin çocuğu olan Erdoğan, gündüzleri çalışıp; Vatan Caddesi ile Aksaray Caddesi'nin kesiştiği Gürani Sokak'taki okuluna, geceleri gitti.

Okulun 150 gece, 150 gündüzcü öğrencisi vardı. Devam mecburiyeti yoktu.

Ve şanslıydı; 1977-1978 öğretim yılında "Ekonomi", "İşletme" ve "Siyasal Bilimler Fakültesi"ni açan İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi, bünyesindeki "Aksaray İktisat ve Ticaret Yüksek Okulu" gibi kimi yüksek okulları; "Ticari Bilimler Fakültesi" adı altında birleştirdi.

Böylece Erdoğan, Aksaray İktisat ve Ticaret Yüksek Okulu'nda başladığı öğrenimi, Şubat 1981'de İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi, Ticari Bilimler Fakültesi'nde bitirdi.

İşin içinden çık çıkabilirsen... Yapılacak en doğru şey nedir? Gidip üniversiteye o yıllara ilişkin arşivi arayıp taramak. Gitseydin o zaman diyorsunuz. Gitmedim çünkü bir yangında bütün arşiv ve dosyalar yanıp bitiyor, kül oluyor.

Ve gelelim şimdi bir başka tartışma konusuna, yani askerlik dönemine... Askerlik ile ilgili tartışma çok ilginç. İlginç çünkü bu ülke askerlik "ben askerdeyken" diye başlayan ve asla bitmeyen öyküler cennetidir. Erdoğan'ın böyle öyküleri yok. Askerlik fotoğrafları da 2-3 tane. Resmi açıklamada "Yedek subay olarak yaptığı askerliğinin acemiliğini Tuzla Piyade Okulu'nda, kıta hizmetini ise yine İstanbul Kâğıthane'deki Hasdal Kışlası'nda 3. Kolordu, 6. Piyade Tümeni, 77. Piyade Alayı Karargâh Servis Bölüğü'nde yaptı. Askerde kışla kantinlerinin idaresinden sorumlu oldu" deniliyor. Yer, tarih, bölük tamam ama tuhaf olan şu, Erdoğan'ın askerlik arkadaşları pek yok. Önce bir internet sitesinde yayınlanan şu habere bakalım:

"Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesinde yaşayan İnşaat Mühendisi Poyraz Poyrazoğlu Başbakan Tayyip Erdoğan'la aynı yerde askerlik yaptığını hatırlamıyor. Yıllar sonra Facebook'ta yayınladığı fotoğraf üzerine arkadaşları tarafından uyarılan Poyrazoğlu, 'Başbakanla aynı yerde askermişiz de haberim yok' sözleri ile şaşkınlığını ifade etti."

Gazeteci Orhan Gökdemir de bu duruma dikkat çektiği Ucube kitabında durumu sorguluyor:

Tuzla ve Kâğıthane'deki askerliğine tanık olan bir şahit bulunmuyor. Bulunan şahitler ise Erdoğan'ı hatırlamıyor. Bulunan askerlik şahitlerinden biri Poyraz Poyrazoğlu askerlik fotoğraflarını Facebook'a koyduktan sonra arkadaşları tarafından aranıyor, "Resimdeki Tayyip Erdoğan" deniyor. Poyrazoğlu ise "Vallaha ben de sizin kadar şaşkınım. 1982 yılında Tuzla Piyade Okulu'nda birlikte resim çektirdiğim arkadaşımın Tayyip Erdoğan olacağını hiç düşünmedim" diyor.

Orhan Gökdemir kitabında Erdoğan'ın askerlik arkadaşı olduğunu söyleyen 3 kişi daha olduğunu da aktarmış:

Ahmet Er. İddiaya göre Erdoğan'ın askerlik arkadaşı. 2007'de AKP'den milletvekili adayı oldu. Kazanamayınca MEB müşavir/daire başkanı olarak atanmış. Bunun dışında basında hiçbir bilgi yok.

Üçüncüsü Mustafa Bozdemir. Kültür ve Turizm Bakanlığı'nda Yapı İşleri Daire Başkanı. Görevdeyken tarihi Sayıştay binasına mescit yaptırdı. Kaçak mescit ortaya çıkınca da görevden alındı. Sonra TİKA'da göreve başladı. Bu iki isim Erdoğan'ın askerlik dönemine ilişkin hiç konuşmadı. Bir diğeri Bursa Osmangazi Belediye Başkanı Recep Aktepe. O hatırladığını söylüyor. "Hepimiz patates soyduk. Başbakanımız attığını vururdu. Beraber oruç tuttuk" gibi anılar tanıklık açısından çok değerli görünmüyor.

Erdoğan'ın askerliği ile ilgili bir iddia da hastalık gerekçesiyle erken terhis olduğu. Ne yazık ki bu iddiayla ilgili somut bir delil belge olmadığı için yazmıyorum.

Erdoğan'ın MTTB arkadaşlarını kitabın ilk bölümlerinde yazmıştım. Hâlâ onlarla yola devam ediyor. İmam hatipten arkadaşlarıyla da öyle. Ama askerlik arkadaşı ya da üniversite arkadaşları yanında yok. "Bakın bu benim üniversite arkadaşım" dediği kimseyi de görmedik. Üniversite yıllarına ait fotoğraflar da... Soner Yalçın'ın yazdığı gibi bir durum varsa neden açık açık söylenmez ki? Hep bir gizem bir saklı tarih illa. Hatta Emine Erdoğan'in eğitim durumu da öyle. Biyografisinin yazıldığı *Emine Erdoğan: İktidara Taşıyan Kadın* kitabında ağabeyi Eyüp Gülbaran, "... Tek kız olmasına rağmen hiç şımarık değildi. Okumayı kendi istemedi. Kendi tercihiydi" diyor. *Bir Dönüşüm Öyküsü: Tayyip Erdoğan* kitabında, "Kız Sanat Okulu'nun orta kısmından ailevi nedenlerle ayrılmış" yazıyor. Cumhurbaşkanlığı resmi sitesindeki biyografisinde ise yazan bu: "Aslen Siirtli, Cemal ve Hayriye Gülbaran çiftinin beşinci çocuğu olarak 21

Şubat 1955’te İstanbul’da dünyaya gelen, eğitimini İstanbul Kız Meslek Lisesi’nde tamamlayan Emine Erdoğan, kitap okumak, yüzmek, araba kullanmak ve Türk Sanat Müziği dinlemekten keyif almaktadır.”

Ağabeyi dahil, tüm kaynaklarda ortaokuldan ayrılma denilen Emine Erdoğan bir anda lise mezunu ilan ediliyor. Hem de devletin 1 numaralı yeri Çankaya Köşkü tarafından.

Tayyip Erdoğan’ın hayatı 1981 yılında İETT’den istifa edip özel sektöre geçtiği andan itibaren tamamen değişiyor. Askerlikten geldikten sonra Coşkun sucukları sonra da Elif Et sucuklarında çalışan Erdoğan’ın bu dönemleri de oldukça sırlarla dolu. İETT’den 50 bin liraya geçtiği Coşkun sucuklarından sonra Elif sucuklarında yönetici sonra da ortaklık gelir. Bu dönemde Eniştesi Ziya İlgen ve Kardeşi Mustafa Erdoğan’la şirket kurar. Bu döneme ilişkin gerçekten çok spekülasyon var. Onları yazacak değilim. Mesela Elif sucuklarında at eşek eti sattığı için mahkemeye çıkıp yargılandığı iddiası gibi. Bu iddianın peşine düştüm. 1984’te *Tercüman* gazetesinde haber olduğu iddia ediliyordu. Kütüphanede var olan 1984 yılının *Tercüman* gazetesini tek tek sayfa sayfa araştırdım. Ne böyle bir habere ne de öyle iddia edildiği gibi mahkemede yargılanırken görünen fotoğrafına rastladım. Dedim ya her bir dönem kendi içinde bir sürü muamma barındırıyor. O yüzden de spekülasyonlar da aynı şekilde artıyor.

“Erdoğan kutsal kitaplarında” ticari faaliyetlerine ilişkin bilgiler ya hiç yok ya da birkaç cümleyle geçiştirilmiş. Erdoğan da o yılları pek konuşmuyor. Ta ki Uluslararası Yatırımcılar Derneği’nin (YASED) resepsiyonunda Çelikler İnşaat Yönetim Kurulu Başkanı Turan Çelik, “Sayın başbakanım, yakın zamanda iki ihaleye girdik. Ama Et Balık Kurumu ihaleleri aldı. Biz mesela askeriyeye et satamayacak mıyız?” diye sordu. Başbakan da işadamına, “Eti doğudan al gel, batıda vatandaşlara sat” önerisinde bulundu. İşadamı Çelik’in, “Ben nasıl satayım?” cevabı üzerine Erdoğan, “Ben Erzurum’dan, Kars’tan karkas et getirip sucuk yapıp satmış adamım. Ben bu işleri bilirim” dedi.

Bildiği kesin sadece biz bilmiyoruz nasıl bildiğini. Birazdan mal varlığı tartışmaları ile ilgili bölümde yine para/ticaret/tüccarlık meselesini konuşuruz o yüzden şimdi siyasete yeniden döndüğü yıllara gidelim.

ERBAKAN TEHLİKEYİ SEZDİ AMA BÜYÜK BİR HATA İLE ERDOĞAN'I YARATTI

1983 yılında Refah Partisi'nde yeniden siyasete dönen Erdoğan'ın bu yıllarında lakabı "Küçük Erbakan"dı. Hatta oğluna Necmettin Bilal adını verir. Bugün ise Necmettin adı hiç yokmuş gibi davranılıyor. Erdoğan 1984 yılında Beyoğlu İlçe Başkanı, 1985'te de İstanbul İl Başkanı ve partinin Merkez Karar ve Yönetim Kurulu (MKYK) üyesi olur. Ve bütün bunlar olduğunda 30 yaşındadır. 1986 yılında ilk yenilgiyle tanışır. Ara seçimlerde aday olur ama kazanamaz. 1987 yılında yine milletvekili adayıdır. Ancak RP baraja takıldığı için yine kazanamaz. Bu başarısızlıklara rağmen Erdoğan pes etmez. Yeni stratejiler ve taktiklerle siyaset yolunda durdurulamaz bir şekilde ilerler. En çok dikkat çekeni de kadınların aktif olarak kullanılması olur. Erdoğan'ın yakın çevresi ve "kutsal kitapları" kadınların siyasette aktif olarak yer almasını efsane gibi anlatır. Kadınların yüz yüze siyasette bu kadar etkin kullanılmasının fikir babasının da Erdoğan olduğu söylenir. Turan Yılmaz'ın *Tayyip: Kasımpaşa'dan Siyasetin Ön Saflarına* kitabında ise bambaşka bir fikir babasından söz ediliyor. O isim de Bahri Zengin. Ama bu konuda hiçbir başka bir bilgi yok. Şu ya da bu şekilde oldu ama bilinen bir gerçek var. Erdoğan'ın Milli Görüş geleneklerinden farklı bir siyasi çalışma içinde olduğu da bir gerçek. Sakalsız kılık kıyafetleri, düzgün ve kravatlı gençlerden oluşan adam adama markaj taktiği çok da işe yarıyor. 1965-1969 döneminde kravatı Meclis'te beline bağlayan milletvekili Osman Yüksel Serdengeçti'yle gurur duyan bir gelenek varken ya da yakın dönemde kravata "yular" diyen RP milletvekili Halil İbrahim Çelik örnekleri varken, bu kravatlılar imajı dikkat çekiyordu.

Erdoğan adı parti içinde ve Türkiye'de 1989 yılında Beyoğlu Belediye Başkanı adaylığı döneminde ön plana çıktı. Yüzde 20'nin üzerinde oy alıp çok az farka SHP'ye karşı kaybetti. Hatta ilk mahkûmiyetini de bu yıl aldı. Erdoğan'ın davaları konusunu işlerken anlatırım bu mahkûmiyeti de. Erdoğan 1991 seçimlerinde yeniden milletvekilliğine aday oldu. 37 yaşındaydı ve milletvekili seçilmişti. Erdoğan'ın milletvekilliği sevinci 11 gün sürdü. Tercihli oy sistemine takıldı. Büyük bir sevinçle aldığı mazbatayı itirazlar üzerine ikinci sıradaki Mustafa Baş'a iade etti. Bu durumu metanetle karşıladığı anlatılsa da

oldukça öfkelendiği hatta tehdit ettiği, bu yüzden Mustafa Baş'ın bir süre Hollanda'ya öfke soğuması için gönderildiği iddia edilir. Erdoğan mevzubahis olunca iddialar ve muamma kaçınılmaz oluyor.

Bu dönemde Erdoğan'ın çok az konuşulan bir icraatı daha vardır. O dönemin en tartışmalı ismi Hasan Mezarcı'nın keşfi tamamen Erdoğan sayesindedir. Mezarcı Adapazarı müftüsü iken aday olmasını Erdoğan sağlar. Mezarcı'nın Atatürk'e "veled-i zina" sözleri çok tartışılmıştı. Erdoğan'ın bu yıllarda lakabının "Küçük Erbakan" olduğunu söylemiştim. Her şeyiyle Erbakan'ı taklit eden bir Erdoğan var o yıllarda. Erbakan bu taklit edilmeden ilk zamanlarda hiç de rahatsız değil. Erdoğan'ın kendisi gibi etrafında kalabalıklarla dolaşmasını da sorun etmiyor. Hatta Erdoğan'ı onore etmek için beraber katıldıkları etkinliklerde ve masa başı toplantılarında "Tayyip oku bakalım bir sure, hayra vesile olsun" diyor, Erdoğan da hemen bir sure okuyordu. Ne zaman ki Erdoğan kendisine tehdit olmaya başlayınca Erbakan'ın "oku bakalım bir sure" sözü "bir çay söyle" tonuna ve "burada ben varım" meydan okumasına dönüştü.

Erdoğan'ın İstanbul Belediye Başkanlığı adaylığı da oldukça sorun oldu. Erbakan kendisine yönelen tehdidi hissetmiş ve aday olarak Ali Coşkun'u düşünüyordu. Ancak bir süre sonra nasılsa kazanamaz ve bu iş de biter düşüncesiyle Tayyip Erdoğan'ı aday yapmıştı. Erbakan'ın bu taktik hatası sonra Fazilet'ten Ak Parti çıkmasına yol açacaktı.

BÖLÜM 4

REİS

ÜLKER GRUBU: KASTETTİĞİ SERVETİ BİZİM SAYEMİZDE YAPMASI MÜMKÜN DEĞİL

Erdoğan'ın baş döndüren yükselişi belediye başkanı seçilmesiyle artık başlıyordu. Aynı zamanda da serveti ile ilgili iddialar da her geçen gün artıyordu. Belediye başkanlığı döneminde icraatları konuşmaları çok ses getirdi ama asıl ses Akbil soruşturmasında çıktı. Akbil, İGDAŞ gibi trilyonluk soruşturmayı yazacağım ama önce şu mal varlığı durumuna bir bakalım.

Erdoğan'ın 1994 Yılında Belediye Başkan Adayı Olduğu Dönemde Mal Varlığı Bildirimi:

Arsa İstanbul Bolluca köyü 100 milyon TL

Tarla Rize Güneysu 500 milyon TL

Daire Beyoğlu Kulaksız 200 milyon TL

Nakit 100 bin Alman markı

50 bin ABD doları

Burak Gıda Ltd. Şirketi yüzde 10 hisse 10 milyon TL

Emine Erdoğan 10 bilezik. 10 beşibirlik

2014 Yılında Cumhurbaşkanlığı Adaylığı Sırasında Verdiği Mal Bildirimi:

A - Taşınmaz mal bilgileri

Güneysu-Dumankaya köyü 2.000 metrekare arsa (maliyeti 10 bin TL)

B - Taşınır mal bilgileri

34 HH 1991 plakalı 2011 model Audi A8 binek otomobil (maliyeti 234.080 TL)

C - Banka ve menkul değerler

Banka hesaplarında toplam 4.404.192,13 TL 200.000 dolar

D- Alacaklar

Ahmet Burak Erdoğan 500.000 lira

2005 yılında itibaren Türkiye'de paradan altı sıfır atıldı. Rakamlara bir de bu gözle bakmak lazım. Yani Türkiye paradan 6 sıfır atarken Erdoğan'ın servetine sıfırlanamayacak "0"lar ekleniyordu. Erdoğan'ın serveti daha çok çene yoracak.

Araştırmam günler haftalar aylar sürdü. Daha 17 Aralık Rüşvet Yolsuzluk Operasyonu var. Erdoğan'ın 1981 yılından, yani İETT'den istifa ettiği tarihten 2001'de AKP'nin kuruluşuna kadar olan dönemde olan servetinin ucu bucağı bulunmuyor. Sonrası para havuzu zaten. Artık "0"lanamayacak kadar çok yani.

Erdoğan'ın ticari hayatını 2 Mart 1997'de *Ekonomist* dergisinde Meliha Okur'a anlatmıştı:

"İETT'de top oynadığım dönemlerde aynı zamanda personeldim. Ancak 12 Eylül'den hemen sonra özel sektöre geçtim. Et ve et mamulleri üreten bir şirketin önce muhasebesini tuttum. Arkasından ticaret müdürlüğünü yaptım. Asker dönüşü aynı sektörde başka bir firmada genel müdürlük yaptım. 1987'de kendi şirketimizi kurduk. Ülker ve Eti gibi şirketlerin ürünlerini pazarladık. Bir ortağım var. Yüzde 60 pay onun, yüzde 10 bizim. Şimdi işin niteliği biraz değişti. Şirketimiz Ülker'in İstanbul'da dağıtımını yapan 5 distribütörden birisi. Enişte m ve ortağım işbaşında. İşin bizim başkanlığımızla alakalı bir yanı olmadığı açık. Ülker'in de reklama ihtiyacı yok. Emniyet Gıda'nın cirosu fena değil."

Erdoğan, mal varlığı ile ilgili tartışmalara 2001 yılında da "13 yıldır bir arkadaşımla ortak şirketimiz var, iş yapıyorum, para kazanıyorum diye davul mu çalacağım yani; Ülker Bisküvileri'nin Anadolu yakası distribütörlüğünü yapıyorum. Çok iyi para kazandım, şirketim de 13 yıldır çok iyi para kazanıyor" diye yanıt veriyordu. Yani Erdoğan servetine kaynak olarak hep Ülker distribütörlüğünü gösterdi. Türkiye'nin en büyük holdingi adres gösterilince, evet yani olabilir düşüncesi benim gibi çok kişide olabilir. İşte şimdi burada durun. Çünkü 2001 yılında Ülker Grubu'nun bir açıklamasını buldum. Açıklama o yıllarda *Milliyet*'te yazan Tuncay Özkan'a yapılıyor. Önce şu açıklamayı bir okuyalım:

> *"Değerli gazetenizin 11 Ağustos 2001 günkü nüshasında yer alan Çok Para Kazandım manşetli haber yazınızın grubumuzla hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. Sadece haberde Sn. Recep Tayyip Erdoğan'ın beyanları arasında gösterilen '13 yıldır Ülker distribütörüyüm' ibaresi ile ilgili olarak şu bilgileri sunmayı yararlı bulduk:*
>
> *Ülker Grubu'nun halen yaklaşık 500'e yakın distribütörü bulunmaktadır. Bunların seçiminde özellikle gıda ağırlıklı bir grup olmanın doğal sonucu olarak gerekli özelliklere sahip depo ve dağıtım araçları ile gerekli teminatların alınması başlıca faktörleri teşkil eder. Kuşkusuz tüm distribütörlerimiz yasalar çerçevesinde faaliyet gösteren kuruluşlardır. Bunlar bağımsız serbest ticaret yapan firmalar olmakla,*

bunların hangi ölçüde kâr ettiklerinin grubumuzun özel ilgi alanı dışında bir husus olduğu kolayca takdir edilecektir.

Bilgilerinizi rica ederiz, saygılarımızla.

Ümit Görker Basın Müşaviri."

Açıklama ile birlikte Tuncay Özkan Ülker Grubu yetkilisi ile konuşuyor. İşte o konuşmada servetin kaynağı gösterilenler bunu bizzat yalanlıyor. Şimdi onu da okuyalım:

"Sayın Erdoğan bizim Üsküdar civarında faaliyet gösteren distribütörlerimizden, ki çok sayıda varlar, birinde yüzde 10 civarında ortaklığa sahipmiş. İki ortaklar galiba. Konuyu araştırıyoruz. Kendisinin kastettiği serveti bizim sayemizde yapması mümkün değil. Bizim satışlarımızdan elde edeceği kazanç zaten bellidir. Öyle çok çok para kazandırıp kazandırmadığı da resmi kayıtlarda mevcuttur. Bu konuda başka faaliyetlerinin de bulunması gerekir. Sözlerden bütün finansmanını Ülker Grubu'ndan karşılıyor gibi bir anlam çıkarmak yanlış olur. Biz profesyonel bir grubuz. Yıllık ciromuz belli. Bir yanlış anlamayı engellemek için size ulaştık."

6 Ağustos 2001'de *Sabah* gazetesinde Kayıp 1 Milyar Dolar*ın Sırrı başlıklı bir haber de çok ilginç*. İnternet dahil Erdoğan'la ilgili birçok bilginin silindiği bir dönemde bu yazıyla karşılaşmak hayli şaşırtıcı aslında. Hele bugünün ana havuz gazetesi *Sabah* olunca daha da şaşırtıcı. Yazı o tarihlerde Rahmi Koç'un CNN Türk'te Taha Akyol'un sorularına cevap verirken söylediği "Siyaset para işidir... Tayyip Bey'de çok para olduğunu öğrendik. 1 milyar dolarları varmış, nasıl biriktirdilerse" sözü üzerine yazılmış. O yazıda Akbil soruşturması dahil Erdoğan'ın mal varlığına ilişkin birçok şey yazılmış ama benim dikkatimi çeken RP ve FP kaynaklarına dayandırılan bir bölüm oldu. O bölümde "Tayyip Bey 1984 yılında bir sucuk fabrikasında pazarlama elemanı olarak çalışıyordu. Daha sonra bir başka sucuk firmasına geçti. Bu arada 1990'lı yıllardan sonra profesyonel olarak Refah Partisi'nde çalıştı ve yöneticilik yaptı. Bu dönemde hayatını partiden aldığı ücretle sürdürdü. Kasımpaşa'da babasına ait 2 odalı sobalı bir evde otururdu. Ailesinden kalma önemli bir miras veya mal varlığı da yoktu. Belediye Başkanı olmadan evvel hayatını zor kazanan biriydi. Özel kesimde üst düzey yöneticiliği yoktu. Herhangi bir işletmesi ve ticarethanesi de yoktu" yazıyor.

Erdoğan medyasının bugün en önemli gazetesinin arşivi bunları yazıyor. Üstüne söyleyecek başka bir şey yok. Erdoğan'ın mal varlığına ilişkin şu anekdotu da aktarayım hemen:

2006 yılında zamanın CHP Genel Başkanı Deniz Baykal ile Erdoğan arasındaki mal varlığı tartışması yaşandı. Tartışmaya, Erdoğan'ın İzmit'in Yuvacık beldesinde lokantacılık yapan ağabeyi Hasan Erdoğan da dahil oldu. Kulaklarımızı Hasan Erdoğan'a doğru yaklaştıralım:

AĞABEY ERDOĞAN: "KARDEŞİMİN ALDIĞI MAAŞ NE Kİ MAL VARLIĞI OLSUN?"

"Kardeşimin aldığı maaş ne ki, mal varlığı olsun? Yoksa ne açıklayacak? Kardeşim, iki erkek, bir kız evlendirdi. Halen biri ABD'de okuyor. Kardeşime gider gelirim ama bu kadar fazla paraya sahip olduğunu, başka bir yerde dairesi olduğunu bilmiyorum. Rize'de 2 dönüm yer var. Oradaki oğlum, hanımıyla birlikte çayını keser yer. Oradaki çaydan da 3-4 bin lira alırlar. O da kendilerine yetmez zaten."

Erdoğan'ın serveti dünyayı sarsan Wikileaks skandalı ile de gündeme geldi. Wikileaks ABD diplomatik yazışmalarını yayımladığında en çok tartışılan konulardan biri Erdoğan'ın İsviçre bankalarında serveti olduğu iddialarıydı. Wikileaks Türkiye belgelerine göre; ABD Ankara Büyükelçisi Eric Edelman'ın 2004'te Washington'a yolladığı belgede, Erdoğan'ın İsviçre bankalarında 8 ayrı hesabı olduğu iddiası dile getiriliyordu.

İsviçre iddiası ilk kez de konuşulmuyordu. 7 Aralık 2004'te Fatih Altaylı'nın *Hürriyet*'teki yazısının başlığı "Bir Bakan Niye Gizlice Zürih'e Uçar" idi:

> *Türk Hava Yolları'nın Ankara'dan Münih'e haftada iki gün "direkt" seferi olduğu halde, halen bakanlık koltuğunda oturan bir bakanımız geçtiğimiz nisan ayında "farklı" bir yol izleyerek Münih'e gider.*
>
> *Bakanımız, Münih'e gitmek için 21 Nisan günü Lufthansa'nın LH 3361 sayılı seferine biner. Oradan da yine Lufthansa ile Zürih'e geçer.*
>
> *Zürih'te kimsenin ne olduğunu bilmediği bir "işini halleder" ve 23 Nisan günü yine aynı yolu izleyerek Münih'e, Münih'ten de Lufthansa'nın 3362 numaralı seferiyle Ankara'ya döner.*
>
> *Türkiye'nin milli havayolu dururken, üstelik de Münih'e Ankara'dan*

direkt sefer varken "bakanımızın" Lufthansa'yı tercih etmesi ilginçtir.

Tutuklu iken hayatını kaybeden MİT'çi Kâşif Kozinoğlu da Erdoğan'ın İsviçre bankalarındaki 8 ayrı hesapta yaklaşık 800 milyon dolar parası olduğunu öne sürmüştü.

Tayyip Erdoğan AKP'nin kuruluşu döneminde sizin nereniz yeni eleştirilerine, "Devrim niteliğinde değişiklikler var. Parti tüzüğümüz ve programımız açıklandığında göreceksiniz. Parti üst yönetimi dahil etkin olan herkesin mal bildirimi kapsamını genişletiyoruz" diyordu. 28 Ağustos 2001'de Hürriyet gazetesine verdiği röportajda daha iddialı sözler söylüyordu:

"Partimizin bütçesi oluştuktan sonra 3 ayda bir, 6 ayda bir mali işlerden sorumlu genel başkan yardımcılığı tüm gelir ve giderleri kamuoyuna açıklayacak. Ben de mal varlığımı teslim edeceğim. Arkadaşlarımın ve tüm kurucuların mal varlıklarını aynı şekilde başkanlık olarak teslim alacağım."

Ama bu hatırlanmıyor bile...

Erdoğan'ın servetine ilişkin bir diğer detay da Ergenekon iddianamesinde bir telefon dinleme tapesiyle yer alması. Eski AKP milletvekili Emin Şirin ile Millî Gazete muhabiri Şaban Kalafat arasında geçen konuşmada Erdoğan'ın para durumu konuşuluyor. Ergenekon iddianamesi, ek 429'uncu klasörde bulunan o konuşma:

Şaban Kalafat: "(...) Ben bu Tayyip denilen adamı da çok iyi tanırım yani. Mesela Erhan Göksel, Mesut Yılmaz'ın danışmanıydı ama 94 öncesi parayı bastırıyordu VERSO'ya, Erhan Göksel'e... Seçimlerde hep Refah Partisi'ni birinci gösteriyordu veyahut ikinci üçüncü gösteriyordu ki potaya girsin diye..."

Emin Şirin: "Parayı veren de Ahmet Ergün..."

Ş.K.: "Ahmet Ergün bond çantayla veriyordu, bende resimleri var."

E.Ş.: Biliyorum canım, hepsini biliyorum.

Ş.K.: Tayyip Erdoğan da beni kovduydu, Albayrak'ın makamında vermişti. O zaman alt katta Refah Partisi vardı üst katta da Ahmet Albayrak... Topkapı'daki bina...

E.Ş.: Evet.

Ş.K.: O zaman Albayrakların şirket merkezi oraydı, Tayyip beni bi gördü, "Sen ne arıyon lan burda?" dedi. "İn aşağı!" dedi bana, çünkü ben Tayyip'le 86'dan beri çalışıyordum. Yani bağırsağının nasıl yattığını bilirim...

E.Ş.: Evet...

Ş.K.: *Millî Gazete*'den nasıl 300 bin lira maaşı ben kendim elden götürdüğümü bilirim, beyaz zarfın içinde.

E.Ş.: İyi güzel de şimdi maşallah çok zengin bi adam oldu...

Şaban Kalafat, Erdoğan'a zarf içinde maaş götürdüğü iddiası için daha sonra yaptığı açıklamada şunları söylüyordu:

"Bunlar bizim büyüklerimizden duyduğumuz şeyler. Tayyip Bey, il başkanı olduğu dönemde muhasebe şefliği yapıyordu. Teşkilat o zaman il başkanından daha fazla verim alabilmek için Tayyip Bey'den zamanının tamamını partiye ayırmasını istiyor. Tayyip Bey de geçimini nasıl temin edeceğini soruyor. Teşkilat da böyle bir yol buluyor."

AKBİL'DEN ÇIKAN YOLSUZLUK İDDİALARI

Erdoğan'ın serveti ve mal varlığı tartışmalarının en yoğun yaşandığı dönem 1999 yılıydı. Tayyip Erdoğan Pınarhisar Cezaevi'ndeyken Akbil ile başlayan soruşturma dalga dalga yayıldı. İGDAŞ, İSFALT, İSTON, İSKİ ve Bilboard alanlarında genişleyen soruşturmada İçişleri Bakanlığı Mülkiye Başmüfettişi Candan Eren'in raporu çok konuşulmuştu. Raporda neler vardı kısaca hatırlayalım:

Başmüfettiş Eren'in İçişleri Bakanlığı Teftiş Kurulu Başkanlığı'na gönderdiği, oradan da DGM'ye gelen suç dosyasında, son 5 yıllık dönemde yapılan ihaleler mercek altına alındı. Sıradan bir servis şirketiyken, Recep Tayyip Erdoğan döneminde 1998 yılında 641 milyarlık çöp toplama işi alan, daha sonra aynı işi, 1999 yılında 1 trilyon 222 milyar, 2000 yılında ise 1 trilyon 500 milyara alan Albayrak A.Ş. önemli bir yer tuttu. Raporun bir bölümündeki tespit de ilginçti. "Büyükşehir Belediyesi'nin 227 araçlık yeni personel taşımacılığı için hazırladığı şartnamede 'İhaleye katılacak firmanın 3 bin kişilik taşıma gücüne sahip olması gerekir' ibaresi bizzat Albayraklar için konuldu."

Candan Eren'in raporunda usulsüzlük-yolsuzluk iddialarına ilişkin şirket şirket kalem kalem ayrıntılı bölümler yer aldı. Ama bir tespit hâlâ tartışılır. O tespiti de görelim:

"... Hayali şirketlere, naylon ve sahte faturalarla ödemeler yaptıkları, yapılan

bu ödemeler sonucunda, toplanan paraları, kendilerince bilinen kişilerin elinde toplayarak özel amaçlar doğrultusunda kullandıkları, yukarıda belirtilen (geleceğin başbakanını hazırlamak ve cihat hazırlığı yapmak) amaçlara yönlendirdikleri ve zimmete geçirdikleri, İstanbul ilinde özellikle kapatılan Fazilet Partisi belediyeleri ile işbirliği yaparak kamu imkânlarını çeşitli yollarla kendilerinin ve mensubu bulundukları partinin menfaatine aktardıkları, güncel tabiri ile hortumladıkları, bu eylemler arasında gerek gördükleri takdirde baskı, şiddet, cebir ve mafyavari yollara başvurmak suretiyle suç işledikleri yönünde iddialar ve ifadeler bulunduğu tespit edilmiştir."

Erdoğan'ın belediye başkanlığı dönemine ilişkin neredeyse sürek avı yapan bir isim vardı. Zamanın CHP İl Başkanı Mehmet Bölük. *El Tayyip* kitabının da yazarı olan Mehmet Bölük Akbil skandalı gibi birçok yolsuzluk iddiasının aynı zamanda hafızasıydı. Mehmet Bölük Haziran 2007'de Ukrayna'da esrarengiz bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Başmüfettiş Candan Eren'le birlikte soruşturmayı yürüten Mülkiye müfettişleri Hüseyin Avni Coş ve Enver Salihoğlu'nun raporları çok farklıydı. Onlar raporlarında İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Tayyip Erdoğan ile aralarında eski İçişleri Bakanı **İdris Naim Şahin** gibi isimlerin de yer aldığı, daha sonra AKP milletvekili de olan belediyedeki dönemin üst düzey bürokratları hakkında yolsuzluk iddialarının gerçeği yansıtmadığı, bu nedenle de adli işleme gerek olmadığı yönünde görüş bildirdi. Soruşturmada adı geçen isimler AKP kurucusu, sonra milletvekili ve bakan oldular. Mesela Mehmet Mustafa Açıkalın, İdris Naim Şahin, Hüseyin Besli, Akif Gülle, Veysel Eroğlu, Hilmi Güler, Nurettin Canikli gibi.

Son "Erdoğan kutsal kitabının" da yazarı olan Hüseyin Besli kendinin de yargılandığı döneme ilişkin hiçbir şey yazmaması da önemli bir ayrıntıdır. Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları Kurulu tarafından hazırlanan rapora göre İstanbul Büyükşehir Belediyesi yönetimi, Belbim AŞ tarafından işletilen Akbil (Akıllı Bilet) aracılığı ile 2.6 trilyon liralık hasılatı buharlaştırdı. Peki sonra ne oldu?

Danıştay 2. Dairesi; Erdoğan'ın yargılanmasının önüne geçen bir karar aldı. Erdoğan'a atfedilen bu suçların bir kısmının erteleme yasasına girdiği, bir kısmının zamanaşımına uğradığı, bir kısmının da teşekkül oluşturmak suçunun

unsurlarının oluşmadığı kararını verdi. Bu kararları veren dairenin hâkimi ise Hüseyin Karakullukçu idi. Aynı zamanda Bülent Arınç'ın sınıf arkadaşı.

Danıştay raporu sonrası zamanaşımı ve "Rahşan Affı" adıyla bilinen yasa değişikliği sayesinde davalardan sonuç alınamadı. Bu arada Erdoğan'ın belediye başkanlığı döneminde belediyeleri denetlemekle görevli olan Sayıştay'ın başkanlığını daha sonra Milli Savunma Bakanı yapılan Vecdi Gönül'ün yaptığını da hatırlatayım. Ülkeyi sarsan ama Tayyip Erdoğan'ı etkilemeyen Akbil gibi iddialarda öne çıkan isimlere ne olmuştu? Onu da görelim.

Candan Eren'e ne oldu? İçişleri Bakanlığı Mülkiye Başmüfettişi Candan Eren İstanbul Belediyesi'ndeki yolsuzluk iddialarını araştırdı. Sonra bu iddiaları bir rapor haline getirdi. Ergenekon ve Balyoz davalarıyla ilişkilendirilip hakkında onlarca dava açıldı. Sürgünlerden sürgün beğendirildi. Ve son olarak, Konak Belediyesi'nde yaptığı soruşturma sırasında, "memuriyetine ait vazifeyi suiistimal ettiği" gerekçesiyle 5 ay hapis cezasına çarptırıldı, cezası paraya çevrilerek ertelendi. Candan Eren için fezlekeyi hazırlayan kimdi? Recep Tayyip Erdoğan'ın "mal varlığı" davasında verilen beraat kararını temyiz etmeyen eski Ankara Cumhuriyet Başsavcısı, sonradan da Adalet Bakanlığı Müsteşarı olan Fahri Kasırga.

Mehmet Bölük'e ne oldu? İstanbul Belediyesi'ndeki yolsuzlukların üstüne giden *El Tayyip* yazarı CHP İstanbul Eski İl Başkanı Mehmet Bölük Ukrayna'da şüpheli bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Adil Serdar Saçan'a ne oldu? Akbil Operasyonu'nu yapan Organize Şube Müdürü Adil Serdar Saçan'ın üzerine belediyenin konteyneri düştü. Ölümden kurtulan Saçan, Ergenekon davasında tutuklandı. 16 ay hapis yattı.

Ayhan Mimaroğlu'na ne oldu? Akbil ve Erdoğan döneminin yolsuzluk iddialarını yürüten zamanın Mali Şube Müdürü Ayhan Mimaroğlu uyuşturucu kaçakçısı bağlantısı olduğu iddiasıyla meslekten men edildi. Sonra mahkemeyi kazanarak göreve geri döndü.

Avukat Vildan Ersin'e ne oldu? Albayraklar ve *Yeni Şafak* gazetesinin avukatlığını yapıyordu. 2001 yılında Kilyos'ta şüpheli bir şekilde boğuldu. Avukat Vildan Ersin'in şüpheli bir şekilde boğulduğu sırada yanında Mali Şube Müdürlüğü Dolandırıcılık Büro Amirliği'nde görevli polis memuru Kadir Koçyiğit vardı.

Başsavcı Veli Engin Aslan'a ne oldu? Akbil soruşturmasını yürüten Sarıyer

Başsavcısı Veli Engin Aslan, isteği olmamasına rağmen İstanbul dışına sürgün edildi.

Hüseyin Avni Çoş'a ne oldu? Akbil Operasyonu'nda Erdoğan'ı aklayan Mülkiye Başmüfettişi Hüseyin Avni Coş, Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde, ilk Bingöl Valisi olarak görevlendirildi. Sonra Adana'da bir vatandaşa "gavat" derken görüldü. Tepkiler üzerine Erdoğan "Valimizi yedirtmem" dedi.

Enver Salihoğlu'na ne oldu? Tayyip Erdoğan'ın soruşturulmasına yer olmadığına ilişkin raporlar düzenleyen Mülkiye Başmüfettişi Enver Salihoğlu'nu ise memleketi Rize'ye vali olarak atadı.

Hüseyin Karakullukçu'ya ne oldu? Erdoğan'ın Akbil soruşturmasında yargılanmasının önüne geçen kararın altında imzası olan Hüseyin Karakullukçu daha sonra Danıştay'a başkan oldu. Danıştay başkanlığı sırasında hayali ihracat bağlantılı çete soruşturmasında çete lideri Barbaros Hayrettin Aksoy'la çeşitli firmaların cezalarıyla ilgili görüşmeler yaptığı ortaya çıktı. Yaş haddinden emekli oldu.

Necmi Kadıoğlu'na ne oldu? İGDAŞ soruşturmasının kilit ismiydi. Tutuklandı, cezaevine gönderildi. Suç çete kapsamından çıkarılınca serbest bırakıldı. 2014 yerel seçimlerinde Esenyurt Belediye Başkanı seçildi. Halen bu görevi yapıyor.

BİLEZİKLİ KIZ ÖYKÜSÜ NASIL BİR MELODRAMA DÖNÜŞTÜRÜLÜP PARA TOPLANDI?

Erdoğan'ın ve dolayısıyla AKP'nin para kaynakları hep tartışmalı oldu. Milli Görüş geleneğinde para toplama konuları da aynı şekilde idi. Bosna paraları, gurbetçi paralarının batırılması, Kombassan gibi. AKP'de Milli Görüş geleneği para toplamayı sürdürdü. Deniz Feneri Derneği soruşturmasını daha ileriki bölümlerde anlatırım. Bu para toplamada en önemli efsane "Bilezikli Kız" öyküsüydü. "Bilezikli Kız" öyküsü önemlidir. Çünkü "Nasıl para toplanıyor?" sorusunun yanıtı bu öyküde vardır. Hatta bu öykü Allah'ın bir mucizesi gibi anlatıldı. Aynı zamanda bir melodram havasında anlatıldığı kadar mistik ve de aynı zamanda ezoterizme dönüştürüldü. "Bilezikli Kız" öyküsünü dinleyen bir yandan hem ağladı bir yandan da elde avuçta ne varsa bağışladı. *Yasaklı Umut*

kitabından “Bilezikli Kız” öyküsüne bakalım:

> *(...) Gözlerini bir an demir parmaklıklarla örülmüş penceresinden dışarıya dikti. Sonra göğsünün üzerine koyduğu bileziği hatırladı. Kim bilir kaç defa bu bileziğin arkasına sığınmıştı... Bir esnaf ziyaretinde mahzun bakışlı, saçlarının telleri yarı yüzünü kapatmış, ürkek ve ve tedirgin 7 yaşında bir kız çocuğu Erdoğan’a doğru yönelmişti. Erdoğan bir ceylanın ürkekliğine sahip kız çocuğunun kendisine doğru her adım atışında kalp atışlarını duyar gibiydi. Elinde tuttuğu iki bileziğin arasına sanki yüreğini de koymuştu. Kız çocuğu bilezikleri kendisine doğru uzatarak, “Bunları annem gönderdi. Seni çok seviyoruz. Annem bizi unutmasın diyor” demişti. Sonra kız çocuğu sağ kolundaki ufak bileziği uzun bir uğraştan sonra çıkartarak kendisine doğru uzattı. Duygulanmıştı Erdoğan. Daha adını bile soramadan küçük kız çocuğu annesiyle beraber kalabalığa karışmış, İstanbul sokaklarında kaybolmuştu.*

Çok etkileyici bir anlatım. Kitap zaten bu öyküyle başlıyor. Bilezik öyle mitleştiriliyor ki devamı Erdoğan’ın dürüstlüğüne mühür yapılıyor. “Erdoğan bu küçük bileziği yanından hiç ayırmadı. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olunca da kendisine gelen sayısız rüşvet tekliflerinde hep küçük bileziği çıkartıp gösteriyor, “Bana milyonlarca dolar verseniz, hatta dünyanın tüm servetlerini ayaklarımın altına serseniz, küçük kızdan aldığım bu bilezik kadar nazarımda değeri yoktur” diyordu... Şimdi de Tayyip Erdoğan’ın cumhurbaşkanlığına adaylığını açıkladığı ana dönelim. Erdoğan en duygusal haliyle anlatıyordu:

“1994 yılıydı. İstanbul’da gece gündüz koşturuyorduk. İstanbul’un her semtine ulaşmaya çalışıyorduk. Manşetlerin şevkimizi kırmasına müsaade etmiyorduk. Birileri günler öncesinden zaferlerini ilan ederken, biz milletin takdirinin farklı olduğunu hissediyor koşturuyorduk. İstanbul’un yoksul mahallelerinden birindeydik. Kalabalığın içinden 7-8 yaşlarında bir kız çocuğu yanıma geldi. Elini uzattı, elimi tuttu. Bunları annem gönderdi dedi. Annem, seçildikten sonra sakın bizi unutmasın dedi. İki tane bileziği elime tutuşturdu. Daha ne olduğunu anlayamadan kendisi de o incecik bileğindeki oyuncak bileziği çıkardı onu da elime tutuşturdu. Ben daha bir şey söyleyemeden, o yavrucak kaybolup gitti.”

Salonda bulunan herkes, **y**üzlerce hatta binlerce kez dinledikleri öyküyü

Erdoğan duygusal bir tonda bir kez daha anlatınca yeniden duygulandılar. Tüm televizyonlar canlı yayındaydı. Ve Türkiye bu öyküyü dinliyordu. Erdoğan şöyle bir salonu süzdü. Duygusal havada devam etti.

“O bilezikler İstanbul’da Büyükşehir Başkanlığı makamında karşımda oldu. Ben asıl o gözleri unutmadım. Aradan 20 yıl geçti, o gözündeki parıltıyı, umudu unutamadım. Pınarhisar’da yatarken, karşımda hep o çocuğun bakışları vardı, o elime tutuşturduğu bilezikle bileğinden çıkardığı oyuncak bilezik. AK Parti’yi kurarken gözümün önünde o çocuğun gözleri vardı. Ankara’da başbakanlık görevini yürütürken karşımda o masum gözler vardı. Attığım her imzada o gözler karşımdaydı. Gece yorgun başımı yastığa koyarken, sabah uyanınca o gözlerindeki heyecan, umut, o parıltı, beklenti hep karşımdaydı.”

Duygu seline kapılan Erdoğan medyası “Bilezikli Kız”ı 20 yıl sonra arayıp buldu. Amaçları bu öyküyü daha da sündürmekti. Heyhat onlar Erdoğan’a daha çok yaranmaya çalışırken koca melodramı/mucizeyi/mistisizmi yerle bir ettiler. Önce *Sabah*, *Takvim* ve *Yeni Şafak*’a konuşan Bilezikli Kız’ı dinleyelim. Adı Nihal Karataş. Şimdi 27 yaşında:

“O gün zihnimde canlanıyor. Annemle Eminönü’nde dolaşırken, başbakanımız da o sırada esnaf ziyareti yapıyordu. O zaman belediye başkan adayıydı. Annem de teşkilatlarda aktif olarak çalışırdı, ben de onunla beraber dolaşırdım. O yüzden ben de başbakanımızı çok iyi tanıyordum o dönemde. O zaman yapılan yardımları görüyordum. Ben birden annemin kolundan çıkıp başbakanımızın yanına gittim ve kendisine kolumdan çıkardığım bileziğimi verdim. Beni kucağına aldığını hatırlıyorum, gözümde canlanıyor. O an içimden geldi ve verdim. Annem beni böyle şeylere teşvik ederdi. Uzun bir zaman sonra, 2000’li yıllarda başbakanımızla Rize’de karşılaştık. Bizim köye gelmişti, karşılamıştım ve beni hatırlamıştı.”

Öykünün aslı bizzat kahramanı tarafından bambaşka anlatılıyordu. Yer Erdoğan’ın dediği gibi fakir bir semt değil Eminönü’nde esnaf ziyaretiydi. Annesi bilezik vermemişti. Kendisi kolundaki bileziği vermişti. Ortadan kaybolmamıştı. Erdoğan kucağına almıştı. Kendiliğinden değil annesi teşvik etmişti. “Bilezikli Kız”ın annesi bilinmeyen biri değil, teşkilatta çalışan aktif bir kadındı. Ve Erdoğan 20 yıl görmemiş gibi anlattığı kızı 6 yıl sonra görmüştü.

Bilezikli Kız bu durumun nasıl yardım toplama vesilesi yapıldığını da

anlatıyordu;

“O zaman ‘dava aşkı’ vardı. Türkiye’nin kurtarılması umudu, böyle şeyler aşılanıyordu. O zaman çocuktum, hangi niyetle gidip verdim bilmiyorum. Daha sonrasında annemin anlattığına göre o akşam bir yemek olmuş ve başbakanımız o olayı orada anlatmış. Çok duygulu anlar yaşanmış, yardım toplanmış, herkes bu olaydan etkilenmiş.”

Peki Anne Nurşen Aybeniz bu öyküyü nasıl anlattı. Onu da dinleyelim:

“Ramazan Bayramı’na yakın günlerde kızımla Mahmutpaşa’ya gitmiştik. Erdoğan da esnaf ziyareti yapmak üzere pasajları dolaşıyordu. Kızıma, ‘Bak Recep Tayyip Erdoğan’ dedim. Elimi bir anda bırakıp koşmaya başladı. Daha sonra kolundaki bileziği çıkarıp verdi.”

Anne de bileziklerini verdiğini söylemiyordu. Ne diyordu Nabi Avcı? “Tayyip Bey çok iyi bir oyuncu. Bir senaryo çizildiği zaman, bir oyun planı kurulduğu zaman, o plan çerçevesinde kendisine düşenin ne olduğunu hemen kavrayıp onun gereklerini vücut diliyle, sözleriyle ifa etmekte güçlük çekmiyor, kolayca adapte olabiliyor. Bu manada yetkin bir aktör.”

BİR ÖLÜMÜN ANATOMİSİ: SEVİM TAN ÜREK

Tarihler 11 Mayıs 1998’i gösterdiğinde Tayyip Erdoğan’ın garip, gizemli, saklı, kurgulanmış tuhaf yol haritasında önemli bir olay oluyordu. Oğlu Ahmet Burak Erdoğan Şişli Abide-i Hürriyet Caddesi’ndeki yaya kaldırımında 34 ABR 93 plakalı Opel marka aracıyla Türkiye’nin tanınmış ses sanatçısı Sevim Tan Ürek’e çarptı. Sevim Tan Ürek’in hayata tutunma mücadelesi 5 gün sürdü. Sevim Tan Ürek Alman Hastanesi’nde yaşamını yitirdi. Burak Erdoğan’ın Sevim Tan Ürek’in ölümüne yol açan kazasında iddialar neydi onları da kısaca yazayım:

- Burak Erdoğan hızlı bir şekilde seyir halindeydi. Yayalara yeşil ışık yandığı halde durmadı ve Sevim Tan Ürek’e çarptı.

- Burak Erdoğan kazadan sonra olay yerinden kaçtı. Sevim Tan Ürek görgü tanıkları tarafından önce Şişli Etfal’e kaldırıldı, oradan da Alman Hastanesi’ne sevk edildi.

- Olay yerinde 30 metre fren izi vardı. Ahmet Burak Erdoğan hakkında trafik

raporunda “dalgın olarak araç kullandığı” için kusur oranı sekizde üç (3/8) tespiti yapıldı. Savcı polisin raporuna dayanarak 3 aydan 20 aya kadar hapis istedi.

- Olay yeri belediye ekipleri tarafından bir arazözle temizlendi. Delil bırakılmadı.

- Burak Erdoğan’ın kaza anında ehliyetinin olmadığı, daha önce almış gibi ehliyet düzenlendiği söylendi. Ancak mahkemeye kazadan 6 ay önce, yani 14.11.1997’de ehliyetin alındığına dair belge verildi.

- Burak Erdoğan kaza yaptığında saat 11 civarıydı. Nöbetçi savcılığa çıkarılış saati ise 18.00. Savcı Turgay Babacan tarafından ifadesi alınıp serbest bırakıldı. Hiçbir mahkemeye gelmedi ve İngiltere’de eğitim gördüğü mazeret gösterildi.

Sevim Tan Ürek’in eşi Ahmet Ürek ve Oğlu Cavit Ürek 08.01.1999 tarihinde mahkemeden çekildiklerini belirten şikâyet ve müdahaleden feragat dilekçesi verdiler.

Kazadan bir hafta sonra Tayyip Erdoğan belediye başkanı olarak eşi Emine Erdoğan’la Japonya’ya gitti. Yanında Burak Erdoğan da vardı.

Adli Tıp Trafik İhtisas Dairesi kaza raporu 3/8 olmasına rağmen yeni bir rapor yazarak Sevim Tan Ürek’in 8/8 kusurlu olduğu raporunu verdi. Zaten aile de çekildiği için süren kamu davası 02.06.2000 tarihinde beraat ile sonuçlandı.

Ahmet Burak Erdoğan hakkında kusursuzluk raporu veren Adli Tıp Kurumu İhtisas Dairesi’nin başındaki Eyüp Çakmak, 22 Şubat 2014’te, Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) iktidardayken Türkiye Denizcilik İşletmeleri (TDİ) A.Ş.’ye genel müdür oldu.

Birazdan kendi yaptığım araştırmalardan elde ettiğim izlenimleri yazacağım ama önce ölümlü kaza ile ilgili haberleri aktarayım. Sevim Tan Ürek’in ölüm haberi geldiğinde eşi Ahmet Ürek gazetecilere konuşuyordu:

“Cezasını çekmesini istiyorum. Affetmem için 20 milyar lira kan parası verildiği yolunda haberler duyuyorum. Bu çok üzücü ve doğru değil. Şişli Karakolu’na gidip, ehliyeti bile olmadığını öğrendim. Para karşılığı af olmaz.”

17 Ekim 1998 tarihli *Milliyet* gazetesinde Ahmet Ürek, Erdoğan ailesinin avukatları aracılığıyla davayı kapatmak için anlaşma teklif ettiklerini açıklıyor ve ekliyordu: “Erdoğan son model bir arabayla hızla eşime vurdu. Dr. Yunus Aydın sürücü bu kadar hız yapmasaydı kazanın bir iki kırıkla atlatılabileceğini

söylemişti. Zaten ehliyet de sonradan düzenlenmiş. Karakolda ehliyeti yoktu. Olayın üzerine gittiğimizde polisler bize, ‘Yanlış davranıyorsunuz. Konuyu uzatmayın, başınıza iş açarsınız’ dediler.”

Ahmet Ürek dava da beraat ile sonuçlanmasına rağmen hiç konuşmadı. Ta ki 17 Haziran 2001 tarihine kadar. Ahmet Ürek, *Hürriyet* gazetesinden Emin Çölaşan’a eşinin ölümü ve yaşadıklarını anlatıyordu:

“Tayyip’in oğlu kırmızı ışıkta hızla geçiyor. Peşine siren çalarak ekip takılıyor. Kaçarken, yaya geçidine 5 metre kala eşime çarpıyor. 30 metre sürüklüyor. Eşim 6 gün sonra vefat etti. Yakalandığında polislere Tayyip’in oğlu olduğunu söylüyor. Zaten o andan itibaren her şey değişti. Karakola gittik, çocuğun ehliyetini sormuyorlar. Polislere bunu hatırlattığımızda, ‘Siz ukalalık etmeyin, biz ne yapacağımızı biliriz’ dediler. Kazadan hemen sonra caddemize belediye arazözleri geldi. Tarihte ilk kez, caddemiz baştan aşağı yıkandı. 35 metre fren izi vardı ve her şeyi bir anda yok ettiler. Çocuğun ehliyeti yoktu. Kazadan sonra, üç ay önce verilmiş gibi ehliyet düzenlediler. Mahkeme başladı, çocuk bir kez olsun gelmedi. Babası tarafından yurtdışına gönderilmişti! Ama Tayyip’in adamları hep oradaydı. Karımın hakkını ararken bir şey söylediğimizde dirsek yedik, tehdit edildik, tacize uğradık. Hâkime çocuğun ehliyeti olmadığını, kazadan sonra babasının forsuyla düzmece ehliyet verildiğini söylediğimizde, ‘Ne demek yani, siz koskoca belediye başkanını sahtecilikle mi suçluyorsunuz?’ diye azar işittik. Sakin bir insanımdır ama o anda elimde bir şey olsaydı, kafasına fırlatırdım. Olayın oluşunu gören tanıkların hepsi tehdit edildi ve korkutuldu. Buna bir yakınımız dahildir. Sadece bir tek genç kız tanıklık yapmakta direndi. Fakat işin rengi değişmişti. Başına iş gelmemesi için ona da tanıklık yaptırmadık. Şişli Karakolu’nda çocuğun ehliyetini sormayan polislerin ve sahte ehliyet veren trafikçilerin aileleri dava görülürken defalarca gelip yalvardılar, işin üzerine gidersek kocalarının görevine son verileceğini, aç kalacaklarını söylediler. Onlardan da *şikâyetçi* olmadık! Kapımızda her gün belediye araçları durur, Tayyip’in adamları önümüze çıkardı. Tanıklara olduğu gibi, bize de, uğraşmayalım diye en az 20 ricacı geldi. Tayyip belediye başkanıydı. O zaman anladık ki, karşımızda bir ‘dev’ vardır ve onunla baş etmek mümkün olmayacaktır. Biz bu durumda aile meclisi olarak toplandık ve işin ucunu bırakmaya karar verdik... *Çünkü bir sonuç çıkmayacaktı*. *Onlar*

*çok güçlüydü. Sonuçta efe*ndim, mahkeme kararını verdi! 8'de 4 kusurlu olan çocuk 3 ay hapis cezası aldı. Bu da paraya çevrildi. 1998 yılının parasıyla toplam 540 bin lira ceza ödediler. Bugünün parasıyla yaklaşık 2 milyon eder."

Recep Tayyip Erdoğan'ın avukatı Hayati Yazıcı köşe yazısında dile getirilenleri 30.06.2001'de tekzip etti:

"17.06.2001 tarihli yazınızda sözü geçen olayda kusurun tamamının merhum Sevim Tanürek'e ait olduğu saptanmış ve bu olguya göre Ahmet Burak Erdoğan'ın beraatine 2.6.2000 tarihinde karar verilmiştir. (Sevim Tan Ürek'in kocası) Ahmet Ürek ile oğlu Cavit Ürek, mahkemeye sundukları 8.1.1999 tarihli dilekçeleri ile şikâyet ve müdahaleden vazgeçmişlerdir. Yazınızda gerek ehliyet, gerek kaza anı ve sonrası ve gerekse yargılama aşamalarında iddia ettiğiniz şekilde bir durum hiçbir zaman olmamıştır."

Tekzip sonrası da *Hürriyet* ve Ahmet Ürek hakkında manevi tazminat davası açıldı. Bu dava ile bir kez daha olay mahkemeye taşındı. Ahmet Ürek ve avukatı Süha Burçkin'in, İstanbul 5. Asliye Hukuk Mahkemesi'ne verdikleri dilekçede "Ehliyetin alınış tarihi araştırılsın, davadan feragat edişimiz manevi baskı sonucu oldu, kazadan sonra yolun yıkandığına dair şahitler dinletmek istiyoruz" talepleri 5. Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından "Bitmiş ceza davasının konuları" denilerek reddedildi. Mahkeme ayrıca Ahmet Ürek ve *Hürriyet*'i 1 milyar lira manevi tazminata mahkûm etti. Dava bittiğinde Tayyip Erdoğan AKP Genel Başkanı idi.

BİR ÖLÜM NASIL ÖRTBAS EDİLDİ?

Ahmet Burak Erdoğan'ın Sevim Tan Ürek'in ölümüne yol açan kazasını yeniden araştırdım. Araştırırken hissettiğim ilk şey "korku". Kimse adı verilerek konuşmak istemedi. Ben de isim vermeden öğrendiklerimi yazma sözü verdim. Öyle de yapıyorum. İlk olarak Sevim Tan Ürek'in eşi Ahmet Ürek'e ulaşmak istedim. Ama bu mümkün olmadı. Çünkü bir süre önce hayatını kaybetmiş Ahmet Ürek. Çektiği acılara ve yaşadıklarına daha fazla dayanamadığını söyledi yakınları. Ahmet Ürek eşinin acısına ve yaşadığı adaletsizliğe dayanamayarak sesiz sedasız göçüp gitti. Sonra dava dosyasına ulaşmak istedim. Bu da mümkün olmadı. Çünkü dava dosyasının zamanaşımı ve kesinleşmiş karar olduğu için

imha edildiğini söylediler. Araştırırken dikkatimi çeken 1998 yılı olmasına rağmen kaza ile ilgili medyanın doğru dürüst haber yapmaması oldu. Seküler refleksin güçlü ve atak olduğu yıl olmasına rağmen kaza neredeyse görmezlikten gelinmiş. Tartışmalı bir isim o zaman Tayyip Erdoğan. Belediye başkanı ama Siirt'te yaptığı konuşma için dava açılmış ve çok gündemde. Aleyhinde siyasi haberler o kadar çok ve abartılı ama kaza detay ve kuşkuları o kadar verilmiyor. Bu da gösteriyor ki güçlü bir el "görmeyin" talimatı verdi. Başka türlüsü mümkün değil. Keza Ahmet Ürek'in soyadı bile hep Tanürek yazılıyor. Oysa Tan Sevim Hanım'ın soyadı. Evlenince eşinin soyadıyla birlikte kullanıyor.

Kaza davasının en çarpıcı detayı Ahmet Ürek ve oğlu Cavit Ürek'in davadan çekilmesi. Bu kan parası alarak mı olmuştu? Nasıl bir pazarlık yapıldı? Ahmet Ürek'in ölmeden söylediği "Baskı çok yapıldı. Tehdit edildik. Ricacılar çoktu" sözleri ne anlama geliyor? Ahmet Ürek'in yakınları kesinlikle bir kan parası alınmadığını ve bu pazarlığın yapılmadığını söylediler. Kazadan bir süre önce Sevim Tan Ürek Amerika turnesi için anlaşma yapıyor. Orkestra ile birlikte ABD'de bir hafta konser vermek için peşin 50 milyar lira avans alıyor. Sonra bu parayı orkestra elemanlarına da dağıtıyor ki kimse turne günü başka bir işe gitmesin diye. Geri kalanla da borçlar kapatılıyor.

Sevim Tan Ürek öldüğünde organizatör bu parayı istiyor. Ahmet Ürek elde avuçta ne varsa bir araya getirmeye çalışıyor ama parayı denkleştiremiyor. Tayyip Erdoğan sadece cenazeye katılıyor ve sonra direkt temas hiç kurmuyor. Ancak yakın çevresi ve avukatları sürekli bir pazarlık yapmak istiyorlar. Ahmet Ürek "kan parası pazarlığı"na girmiyor. Sonra Erdoğan'ın yakınları turne parasından haberdar oluyor. Ve bu parayı ödeme sözü veriyor. Ahmet Ürek sonunda organizatörün de "parayı öde" baskısı ile evet demek zorunda kalıyor. Ahmet Ürek bir türlü kan parası pazarlığı yapmayınca organizatöre avans parasını geri al baskısı yapıldığı da bana aktarıldı. Bu baskı sonucu aile feragat dilekçesini imzalamak zorunda kalıyor. Feragat dilekçesi Erdoğan'ın avukatları tarafından incelikle hazırlanıyor. İncelikle çünkü feragatteki ifadeler sonrası ve Erdoğan'ın siyasi kariyeri düşünülerek yazılıyor. "... İsmi geçenin babası Recep Tayyip Erdoğan'ın olay anından başlayan mezar temini, hastane giderlerini karşılama gibi yakın ilgi ve alakası, bizleri mütehassis etmiştir. Belirtilen sıcak ilgi ve olayın oluş şekli itibariyle Ahmet Burak Erdoğan hakkında

şikâyetimizden feragat etmiş bulunuyoruz...”

Erdoğan’ın yakın ilgisi olmadığını ve bir taziye ziyaretine dahi gelmediğini Ahmet Ürek ilk duruşma sonrası açıklamıştı. Hastane masraflarının ödendiği de doğru. Hastane yetkilileri “Siz bu işle uğraşmayın, masraflar sorun olmaz” diye telkinde bulunuyor. Mezar yeri de sağlanıyor. Ancak feragatten sonra “sakın konuşma” baskısı olarak uzun bir süre tapusu verilmiyor. Ahmet Ürek en çok buna üzülüyor. Tapu için uğraştırılmasına. Burak Erdoğan’ın avukatı Kadir Kartal olarak görülse de feragat ve diğer bütün işleri Hayati Yazıcı yürütüyor. Hayati Yazıcı nedense Erdoğan’ın cezaevi sürecinde tüm davalarda aktif olurken Burak Erdoğan davasında perde arkasında bulunmayı tercih ediyor. Şimdi dava ile ilgili birkaç tespitimi de yazayım. Sevim Tan Ürek’in ailesi davadan feragat ediyor ama kamu davası yasa gereği sürüyor. İşte bu aşama tamamen davayı kapatmaya dönük sürüyor.

1- Görgü tanıkları kesinlikle dinlenmiyor.

2- Olay yerinin yıkanıp yıkanmadığı hiç araştırılmıyor.

3- Ehliyetin sonradan verildiği üzerinde de durulmuyor. Ehliyetteki tarih kazadan önce. Bu tartışmayı bitirecek tek şey o zaman sürücü kursu kayıtları. Hangi sürücü kursuna gidip sınava girdiğine dair bir şey araştırılmıyor. Tartışmayı bitirmek için Erdoğan tarafı da bu kayıtları hiçbir zaman sunmadı. Ehliyet kursu bilgilerinin aynı zamanda milli eğitim müdürlüğüne verilme zorunluluğu olduğu için kayıtların burada olması gerekiyor. Ama bu ayrıntı da dikkate alınmadı.

4- Karakolda ifade alan polislerin “Vazgeçin bu işten” tehdidi de araştırılmıyor. Polislerin tanıklığına başvurulmuyor.

5- Burak Erdoğan’ın kaza yerinden kaçıp kaçmadığı da araştırılmadı.

6- Kaza öğle saatlerinde olmasına rağmen nöbetçi savcılığa çıkış saatinin neden 18.00 olduğu da.

Tayyip Erdoğan kitaplarında sanki bu kaza hiç olmamış gibi davranılıyor. Tek satır söylenmiyor. Son yapılan *Usta’nın Hikâyesi*’nde de bu konuya hiç değinilmedi. Tuhaf değil mi? Bir insanın bütün hayatını anlatacaksınız ve bu hayatın en dramatik anı hiç olmayacak. Erdoğan dava sırasında da çok az konuştu. Orada da “oğlunun iddia edildiği gibi ehliyetsiz olmadığını, Tanürek’i bırakıp kaçmadığını, karakola teslim olduğunu” söyledi. Kaza ile ilgili de sadece

1998 yılında çıkan *Bu Şarkı Burada Bitmez* röportaj kitabında bahsetti. Sevim Tan Ürek'in adını hiç anmadan. "... Büyük oğlum imam hatibi bitirdi. İstanbul'da Bilgi Üniversitesi'nde okuyordu. Bir trafik kazası geçirdi. O trafik kazasından sonra 'Baba ben burada okuyamayacağım' dedi. 'Niye?' dedim. 'Ben bugüne kadar senin oğlun olduğumu söylememiştim. Kazadan sonra beni tanıdılar. Ben burada duramam. İlla beni gönderebilirsen dışarı gönder' dedi. Biz de oğlumuzu dışarı gönderdik. Üniversiteye yurtdışında devam ediyor."

ZİNDAN DENEN CEZAEVİNDE PAPYONLU GARSONLARLA BALIK ZİYAFETİ

Tayyip Erdoğan'ın kişisel tarihinde hep unutmak istediği tarih oldu oğlu Burak'ın, Sevim Tan Ürek'in ölümüne neden olduğu 1998 yılı. Ama siyaset hayatı boyunca hep hatırlattığı ve diri tuttuğu tarih ise 1999 yılıydı. Çünkü bu tarih Erdoğan'ın Pınarhisar Cezaevi'ne girdiği yıldı. Erdoğan'ı hapse gönderen 6 Aralık 1997'deki konuşmasını da kısaca bir hatırlayalım:

"... Türkiye'de düşünce özgürlüğü yok ve ırk ayrımı yapılıyor. Referansımız İslamiyet. Bizi hiçbir zaman sindiremezler. Batı insanının bile inanç hürriyeti var. Türkiye'de neden buna saygı gösterilmiyor? Minareler süngümüz, kubbeler miğferimiz, camiler ise kışlalarımızdır. Okunan ezanı kimse susturamayacak. Türkiye'deki ırk ayırımına kesinlikle son vereceğiz. Çünkü RP diğer partilerle zıt fikirde. Gökler yerler açılsa, üzerimize tufanlar yanardağlar saçılsa yolumuzdan dönmeyiz. Benim referansım İslamiyet'tir. Bunu dile getiremiyorsam, yaşamamın ne anlamı var? Batı insanının bile inanç hürriyeti var. Avrupa'da ibadete, başörtüsüne saygı duyuluyor. Ama Türkiye'de engelleme getiriliyor..."

Bu konuşma sonrası "Şiir okudu hapse gönderildi" olarak propaganda yapıldı. Sadece şiir değil konuşma içeriği de dikkate alınarak Erdoğan'a ceza verildi. Bu konuşmanın çok daha vahimlerini de yaptı Erdoğan. İlerleyen bölümlerde mezhep ayrımı, kin ve nefret dolu konuşmalarına değinirim. Erdoğan'ın bir proje olarak Türkiye'yi yönetmesinin önemli bir basamağı oldu cezaevine girmesi. Mağdurdu mağdur olmasına ama Mandela'nın 26 yıllık hapis cezasından bile bu kadar mağduriyet çıkarılmadı. Hem şu Pınarhisar nasıl bir cezaeviydi?

Erdoğan'ın dediği gibi bir zindan mıydı? Onu da "Erdoğan kutsal kitaplarından" öğrenelim. *Bir Liderin Doğuşu*'nda bir kahraman gibi anlatılan Hasan Yeşildağ, Erdoğan'ın hapisteki korumalığını yapar. Hasan Yeşildağ'ın kim olduğunu birazdan çok ayrıntılı anlatacağım. Hasan Yeşildağ Pınarhisar Cezaevi'ne nasıl girdi? Yine *Bir Liderin Doğuşu* kitabından öğrenelim:

> *Hasan Yeşildağ ilk iş olarak bankasına gidip bir çek defteri alır. Amacı, yakın bir arkadaşına çek kesip, vadesi geldiğinde ödemeyerek karşılıksız çek kesmekten "içeri" girmektir. Kendisini mahkemeye vermesi için arkadaşına bir de avukat tutar. Çekin üzerindeki rakam 370 bin liradır. Dava aleyhine sonuçlanırsa dört ay fiilen yatmak zorunda kalacaktır. Duruşmada, yana yakıla hâkimden kendisini hapse mahkûm etmesini talep eder. Hâkim, meslek hayatında ilk defa, böylesine saçma bir taleple karşılaşmanın şaşkınlığı içindedir. Hâkimi ikna eder. Sonuçtan haberdar etmek için Tayyip Bey'i aradığında, onu Sakarya'da konuşma yaparken bulur. Doğruca kürsüye varır. Mahkemeden aldığı evrakı uzatıp, tekmili verir: "Ben hazırım!.."*

Şimdi de şu "zindan" Pınarhisar Cezaevi'ni görelim. *Bir Lider'in Doğuşu*, sayfa 224:

> *Hasan Yeşildağ yönetimden gerekli izinleri aldıktan sonra kendilerine tahsis edilen koğuşu bir güzel temizletir. Duvarları kâğıt kaplatır, zemine, boydan boya halı döşetir. Elektrik ve sıhhi tesisatı yeniler. Sıcak su temini için şofben taktırır. Koğuşun bahçeye ve koridora açılan kapılarını boyatıp yalnızca içeriden açılabilen ilave sürgüler yaptırır. Çatıya manyetik bariyerler, bahçeye elektronik sensörler yerleştirir. Gerekli gördüğü kör noktalara kamera sistemi kurdurur.*
>
> *Sıra mobilya ve beyaz eşyaya geldiğinde keseye davranmak Erhan Şenol'a düşer. Derin dondurucu büyük boy bir buzdolabı, çamaşır ve bulaşık makinesi, toplantı ve çalışma masaları, deri koltuklar, oturma grupları ve büyük ekran bir televizyonla, kalacakları koğuşu ve cezaevi kütüphanesini, sıkıcılıktan uzak bir yaşam ve çalışma alanına dönüştürürler.*
>
> *Bu arada mahkûm ve gardiyanlar da unutulmamıştır. Herkese pantolon, gömlek, ayakkabı ve eşofman takımı alınır. Hasan Yeşildağ, ağalığın "vermekle kaim" olduğunun farkındadır.*
>
> *Son kez İsviçre'ye gittiğinde, işlerini bir arkadaşına, eşini ve çocuklarını Allah'a emanet edip geri dönmüştür. Dışarıdaki işlerini*

bitirip, Reis'ten üç gün önce Pınarhisar Cezaevi'ne teslim olduğunda, mahkûmlar ve gardiyanlar tarafından krallar gibi karşılanır. Yanında getirdiği hediyeleri dağıtırken, ortalık bayram yerine döner. Koğuşu ve aldığı güvenlik önlemlerini son kez gözden geçirir. Reis'i beklerken, hapishanede bulunan mahkûm ve gardiyanlarla toplantı yapıp, herkesi sıkı sıkı uyarır: "Tayyip Bey'in yanında sigara içilmeyecek! Bacak bacak üstüne atılmayacak! Laubali hareketlerden kaçınılacak! Herkes, saygılı olacak!"

Sanırsınız ki cezaevine bir mahkûm değil cezaevi müdürü geldi. Aynı kitaptan devam edelim. Hasan Yeşildağ anlatıyor:

(...) Bir gün "Kömür" isimli restoranın sahibi Erhan Şenol aracılığıyla haber göndermiş. Reis'e balık ziyafeti çekmek istiyor. Olmaz kardeşim dedim. Balığın kokusu her yeri tutar. Eğer bütün hapishaneye yetecek kadar balık getirmeyi göze alıyorlarsa sorun yok. Ama sadece bizim için diyorlarsa olmaz... Erhan Şenol ısrar edince, tamam dedim. Bir minibüs getirdiler, içinde gazlı ocakları var. Dışarıda pişirip içeri servis yapacaklar. Fakat o gün de nasıl rüzgâr var anlatamam. Ocaklar bir türlü doğru dürüst yanmıyor. Dedim, "Alın ocakları içeri." İki aşçı, iki garson, iki ocak tencere tabak, kap kacak ne varsa aldık içeri. Aşçılar pişirdikçe servis yapılıyor. Biz de afiyetle yiyoruz. Savcı bey de keşiften dönüyormuş. Ne var ne yok diye bakmak istemiş. Onu da buyur ettik. Yemeğin bitmesine doğru savcı "Şu arkadaşlar hangi koğuştan?" diye sordu.

"Kimi kastetmiştiniz?"

"Şu ikisini soruyorum. Yelekli papyonlu olanları."

"Ha onlar mı? Onlar garson sayın savcım. Servis için buradalar. Mahkûm değiller."

HALK KAHRAMANI YAPILAN KORUMA SUÇ MAKİNESİ MİYDİ?

Erdoğan'ın Pınarhisar Cezaevi'nde 4 ay 10 gün süren hapis hayatında yanından bir an olsun ayrılmayan Hasan Yeşildağ'dan "Erdoğan kutsal kitaplarında" efsane gibi söz ediliyor. Erdoğan için gözünü kırpmadan hapse giren ve onu koruyan Hasan Yeşildağ kimdi? Bu soruyla birlikte şimdi kriminal,

kanlı ve saklı bir tarihe doğru yolculuk edeceğiz. Erdoğan'ın canını emanet ettiği Hasan Yeşildağ'ın gizemli ve bir o kadar da karanlık tarihine bakalım.

Hasan Yeşildağ adı ilk olarak 1 Şubat 1979'da katledilen Abdi İpekçi suikastında geçti.

09.03.1979 tarihli *Milliyet* gazetesi: "Geçtiğimiz Aralık ayında Üsküdar'da bomba ile yakalanan iki ülkücünün sorguları sırasında Üsküdar ve Kadıköy'de birçok olayın suçlusunun ortaya çıkarıldığını, Atatürk Eğitim Enstitüsü Müdür Yardımcısı Fahrettin Yılmaz'ı öldürdükleri ileri sürülen Hasan Yeşildağ ve Saffet Alyas'ın da yakalandığı..."

31 Mart 1979, *Milliyet*: "ÜGD Üsküdar Şubesi kurucularından Hasan Yeşildağ'dan sağladıkları tabancalarla İstanbul'un çeşitli yerlerinde soygunlar yapan ve elde ettikleri paralarla cezaevinde bulunan ülkücülere yardım ettikleri iddiası ile aranan Ercüment Demir ve Sabahattin Civelek, Asayiş Şubesi ekiplerince yakalandı..."

24 Aralık 1980, *Milliyet*: "Yargıtay, 2 kişiyi öldürmekten sanık ülkücü Cengiz Ayhan'ın itiraflarının yeniden incelenmesi için ölüm cezasını bozdu. Bu itirafla birlikte Hasan Yeşildağ yeniden yargılanacak."

04 Ekim 1989, *Milliyet*: "İsviçre'ye kaçan Hasan Yeşildağ için iade istendi. İsviçre asmazsanız güvencesi istedi... Oltan Sungurlu'nun verdiği bilgiye göre son on yılda İnterpol aracılığıyla iadesi istenenlerden Ali Özdemir, Ali Arslan, Ahmet Başkaya, Levent Arda, Hacı Osman Kara ve Kemal Horzum Türkiye'ye gönderildiler.

Buna karşılık Abdullah Çatlı (TCK 146'ya muhalefet), Mehmet Şener (adam öldürmek), Hasan Yeşildağ (patlayıcı madde atmak), Yahya Demirel'in (sahte evrak tanzimi) ise iadeleri reddedilmişti..."

30 Ekim 2010, *Milliyet*: "Abdi İpekçi soruşturmasına adları karışan Musa Serdar Çelebi, Recep Öztürk, İhsan Bayram ve Hasan Yeşildağ hakkındaki tüm suçlardan, Özbey için de, İpekçi cinayeti dışında kalan suçlardan takipsizlik kararı verildi..."

Ekim 2001. İstanbul Belediyesi Akbil, İGDAŞ ve BİT'lerle ilgili soruşturmada Hasan Yeşildağ'ın da adı geçti.

26 Ekim 2001. NTVMSNBC: "... İGDAŞ soruşturmalarında adı geçtiği öne sürülen ve ayrı bir soruşturma kapsamında gözlem altına alınan Hasan Yeşildağ,

ifadesine başvurulduktan sonra serbest bırakıldı. İstanbul Organize Suçlar Şube Müdürlüğü'nde gözlem altında tutulan Hasan Yeşildağ, ifadesi alındıktan sonra bırakıldı. Yeşildağ'ın, Susurluk davası sanıklarından Ali Fevzi Bir'in kaçırılması olayıyla ilgili olarak aranan Ali Yeşildağ'ın kardeşi olduğu öğrenildi. Yetkililer, Ali Yeşildağ'ın aranmasına devam edildiğini kaydettiler.

Hasan Yeşildağ 1979 yılında Maltepe Askeri Cezaevi'nde Mehmet Ali Ağca ile birlikte idi. Yine cezaevindeki en yakın arkadaşlarından biri Tevfik Ağansoy'du. Kısaca Tevfik Ağansoy'u hatırlayalım:

10.07.1981 tarihinde, Zafer Ereske'nin 1980 yılında öldürülmesine iştirak edenler arasında bulunması nedeniyle tutuklandı.

29.01.1981'de bomba atmak, ruhsatsız silah taşımak suçlarından mahkûm edildi.

24.04.1988 tarihinde Metris Cezaevi'nde bulunduğu sırada pişmanlık yasasından yararlandı.

27 Ağustos 1996 tarihinde İstanbul'da Tansu Çiller'in koruma polisleri Celal Babür ve Ferda Temel ile birlikte iken, Alaattin Çakıcı'nın adamları tarafından yapılan saldırıda öldürüldü.

Hasan Yeşildağ'ın benim ulaşabildiğim suç tarihi böyle. Şimdi Hasan Yeşildağ için neler yazılmış onlara bakalım. Gazeteci-yazar Necdet Pekmezci, *Derin Abiler-Derin Sırlar* kitabında Susurluk kazasında ölen Abdullah Çatlı ile ilgili gizli kalan sırları yazdı. O sırlardan birisinde Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Pınarhisar Cezaevi'nde korumalığını yapan Hasan Yeşildağ da yer alıyor:

> *Çatlı ve arkadaşlarının en ses getiren eylemlerinden birisi de Marsilya'daki Ermeni Anıtı'na molotofkokteyli atılmasıydı. Eylemde Çatlı ve Oral Çelik'in adı çıksa da molotofu atan kişi Hasan Yeşildağ'dı. Gerçi eylem ses getirmiş ama başarısız olmuştu. Çünkü Hasan Yeşildağ molotofkokteylini atmayı beceremiyor ve ellerini yakıyordu.*

Hasan Yeşildağ ile ilgili en ayrıntılı bilgileri o zaman *Milliyet*'te yazan Tuncay Özkan veriyordu. 29 Ekim 2001 tarihli köşe yazısı:

> *İşte Recep Tayyip Erdoğan gerçeği. Her yeni bilgi onun ve adamlarının derinliğini, siyaseti nasıl yapmak istediklerini ve gözü karalıklarının nereden geldiğini bize gösteriyor.*
>
> *Hasan Yeşildağ, ASALA terörüne karşı yurtdışında kullanılan*

Abdullah Çatlı ve grubunun bir elemanıydı. Sonra bu bağ bitti. Çünkü işe uyuşturucu karıştı.

Hasan Yeşildağ Türkiye'de Abdi İpekçi dahil cinayetlere karışmış, tutuklanmış, polise konuşmuş ve bazı arkadaşlarını elevermişti. Kaçaktı İsviçre'de. İsviçre'de uyuşturucu ve örtülü faaliyetlerden dolayı cezaevinde yattı. Avrupa'da uyuşturucu işini iyi bilenlerden. İsviçre savcılarının ve gizli servisinin bunlarla ilgili bilmediği hiçbir şey yok. Kullanmışlıkları da çok.

Ama nedense onunla birlikte cezaevinde olanlar bir daha İsviçre'ye giremezken, Yeşildağ İsviçre'yi ikinci vatanı yaptı. Halen kardeşlerinden Ali, çeteci Ali Fevzi Bir'i fidye için kaçırmaktan aranıyor. Cin gibi iki kardeş Hasan ve Zeki Yeşildağ ile birlikte hem siyaset, hem ticaret yaşamında para ve yer kazanıyor. Hasan Yeşildağ, Batı toplumunun modernliklerine de olağanüstü uyum sağladığı için (dans virtüözlüğü gibi) hem liberallerin yanında, hem siyasal İslam içinde hiç sıkıntı çekmiyor. Bu ailenin etkinliğinde İsviçre çok önemli bir yer tutuyor. Tayyip Erdoğan "Yeşildağ benden 3 gün önce cezaevine girmiş bir arkadaş" diyor ya, zamanlama olarak doğru, içerik olarak yanlış.

Yeşildağ cezaevi kültürünü ve organizasyonlarını çok iyi bildiği için onu korumak ve ekonomik yatırımlarını pekiştirmek için girdi onunla birlikte cezaevine. Cezaevinde gerekli organizasyonları yaptı. Tayyip'in yanına kim girecek girmeyecek o karar verdi. Cezaevine güvenlik kameralarından sistem bile kurdu. Girenin çıkanın görüntüsü elindedir şimdi. İleride Tayyip belgeseli için çok para alır bu görüntülere. Bu kadar yatırım yapınca cezaevi yönetimi onun bir dediğini iki etmedi.

Hasan Yeşildağ'ın kardeşlerinden Zeki, eskiden ANAP'ta siyaset yapıyordu. Sonra Tayyipçi oldu. Yeşildağ kardeşler Tayyipçi olunca Ulus Parkı'nın işletmeciliğini, ağaç dikme işlerini, trafik sinyalizasyon araçlarının satımını, güvenlik kameraları ve bunlarla alakalı gizli kamera tekniklerinin (İsviçre patentli) belediyelere pazarlamasını ele geçirdiler. Hem Tayyip dostuydular, hem hemşeri. Onlardan önce şimdi sahibi oldukları benzin istasyonuna işletme ruhsatı verilmiyordu, onlar devreye girip eski işletmeciden yeri alınca, birden ruhsat verildi. El eli, el de dönüp yüzü yıkar ya...

İsviçre'de uyuşturucu, haraç ve çete işlerine bulaşmış bir adam ve kardeşlerinin Tayyip Erdoğan ile işi ne olabilir? Hasan ve Zeki Yeşildağ terörün rantını siyaset yoluyla paraya çeviriyorlar. Siyaset onları neden

besliyor? Böyle adamlara ihtiyaç duyuyorlar. Yoksa Tayyip cezaevinde nasıl yatardı? Sokakta ihtiyaç olmaz mı? Olmaz olur mu? Bugün ağaç diker, söker, kamera işlerine bakarlar, yarın Allah kerim...

Derin siyasetin yenisi olmaz. Türkiye'nin gerçekten yeni ve şeffaf siyaset kurumlarına ve siyasetçilere ihtiyacı var.

Sabah yazarı Mahmut Övür de Hasan Yeşildağ'ı mercek altına alanlardan. 7 Temmuz 2006:

HasanYeşildağ adı bu köşeyi izleyenlerin hiç de yabancısı değil. Aslında Yeşildağ kardeşlerin inanılmaz yükseliş öyküleri gerilim ve macera romanlarına taş çıkartacak cinsten. Şimdi bu romana yeni bir bölüm daha ekleniyor. Bu bölüm, Yeşildağ ailesine yeni bir ismin katılmasıyla başlıyor.

Washington'da mütevazı bir evlilik töreni. Damat adayı İstanbul Büyükşehir Belediye Meclis üyesi Zeki Yeşildağ.

Gelin adayına gelince...

İşte o ismi duyduğunuzda siz de şaşıracaksınız. Çok değil 12 yıl önce Türkiye'yi sarsan "Civangate" skandalına imza atan, dönemin Emlakbank Genel Müdürü Engin Civan'ı bilirsiniz.

Washington'daki mütevazı düğünün gelin adayı Engin Civan'ın kız kardeşi Müjde Civan.

Nerden nereye?

İstanbul'dan Washington'a uzanan ilginç bir aşk öyküsü...

Tesadüfler şaşırtsa da yeni evlilere mutluluklar diliyorum.

TAYYİP ERDOĞAN'LA AĞCA'NIN YOLU KESİŞTİ Mİ?

Hasan Yeşildağ ve Tayyip Erdoğan'a ilişkin en çarpıcı iddia Mehmet Ali Ağca'nın kardeşi Adnan Ağca'dan geliyordu. 2006 yılının başlarında tam bir yargı skandalı yaşanmıştı. Mehmet Ali Ağca nasıl oluyorsa yanlışlık sonucu serbest bırakılmıştı. Medya ve kamuoyu baskısı artınca AKP'li Adalet Bakanlığı yanlışlığı kabul edip Ağca'yı yeniden yakalayıp içeri attı. İşte tam bu sırada Ağca'nın kardeşi Adnan Ağca kameralar karşısına geçti ve "Başbakanın gizli kasası Hasan Yeşildağ, her gün gizli gizli görüşme yapıyorlar, Mehmet Ali Ağca'nın suç ortağı Hasan Yeşildağ" dedi.

19 Şubat 2006'da CHP Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Sevigen, Mehmet

Ali Ağca, Hasan Yeşildağ ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan arasında var olduğu öne sürülen ilişkileri TBMM gündemine taşıdı.

Sevigen, soru önergesinde Başbakan Erdoğan'a şu soruları yöneltti:

"Mehmet Ali Ağca'nın tekrar cezaevine girdiği gün bir gazetecinin sorusu üzerine Ağca'nın kardeşi Adnan Ağca cezaevi önünde çok düşündürücü açıklamalar yaptı ve araştırılması gereken bir ismi ortaya attı. Kardeş Ağca'nın bahsettiği Hasan Yeşildağ kimdir?

Hasan Yeşildağ ile Tayyip Erdoğan'ın cezaevinde aynı koğuşta kaldığı ve orada çok yakınlaştıkları doğru mu?

Hasan Yeşildağ'ın Tayyip Erdoğan ile yakınlığını kullanarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden birçok iş aldığı, ya da işlere aracılık ettiği iddia edilmektedir. Bu iddia doğru mudur?

Mehmet Ali Ağca'nın suç ortağı olduğu belirtilen Hasan Yeşildağ'ın Tayyip Erdoğan'ın gizli kasası olduğu öne sürülmektedir. Bu iddia doğru mudur?

Yeşildağ'ın Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ve Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım ile çok yakın ilişkide bulunduğu ve raylı sistem ihalesinde aktif rol oynadığı ileri sürülmektedir. Bu iddianın gerçeklik payı nedir?

Devletin resmi kayıtlarına, bilgi ve belgelerine göre Hasan Yeşildağ'ın Ağca çevresi ile nasıl bir ilişkisi vardı?

Hasan Yeşildağ'ın hem Tayyip Erdoğan cephesi ile hem de Ağca cephesi ile olan ilişkilerinden, yakınlığından dolayı, herhangi bir şekilde ve herhangi bir yerde Tayyip Erdoğan, Mehmet Ali Ağca ile tanışmış mıdır?"

Erdoğan bu sorulara yanıt vermedi. Cezaevinden çıktıktan sonra 27 Ekim 2001'de Bayrampaşa'da bir gazetecinin "Hasan Yeşildağ'ı tanıyor musunuz?" şeklindeki sorusuna Erdoğan, "Tanıyorum" cevabını verdi. Erdoğan, "Sizinle cezaevinde kaldı mı?" sorusu üzerine de, "Cezaevinde kaldı. Benden 3 gün önce cezaevine girmiş bir arkadaştı ve orada tanıştık" dedi. Oysa cezaevine girmeden daha önce tanıştıkları bakın *Bir Liderin Doğuşu* kitabında nasıl anlatılıyor:

> *(...) Duruşmada, yana yakıla hâkimden kendisini hapse mahkûm etmesini talep eder. Hâkim, meslek hayatında ilk defa, böylesine saçma bir taleple karşılaşmanın şaşkınlığı içindedir. Hâkimi ikna eder. Sonuçtan haberdar etmek için Tayyip Bey'i aradığında, onu Sakarya'da konuşma yaparken bulur. Doğruca kürsüye varır. Mahkemeden aldığı evrakı uzatıp, tekmili verir: "Ben hazırım..."*

Hasan Yeşildağ cezaevine girmeden karşılıksız çek oyununu hazırlıyor ve hallettiğinde durumu Sakarya'ya kadar giderek heyecanla Erdoğan'a anlatıyor. Neyse cezaevi sonrası Bayrampaşa'da Erdoğan'a gazetecilerin soru sorduğu ana geri dönelim:

– Hasan Yeşildağ orada korumalığınızı yaptı mı? Ona benzin istasyonu ruhsatı verildi mi?

Erdoğan: "Cezaevinden çıktıktan sonra benimle ne alakası var bu işlerin? Ben cezaevine girmeden 4 ay önce görevi bıraktım. Ondan sonrasının benimle ne alakası var? Cezaevinde beni birisinin korumasına ne gerek var? Niye saçmalıyorsunuz? Cezaevine giren insanlar devletin Adalet Bakanlığı'nın koruması altında değil mi? Cezaevine girenler linç edilmek için mi oraya giriyor? Saçmalamayın."

Şimdi yeniden "Erdoğan kutsal kitaplarına" gidelim. *Yasaklı Umut*, sayfa 118:

> *Erdoğan'a yakın çevreler ise cezaevlerinde hüküm giyen kişileri araştırmaya başlamıştı. Öyle ya Erdoğan'ın cezaevindeki güvenliğini kim sağlayacaktı? Erdoğan hayranı bazı kişiler çeşitli adi suçlar işleyerek cezaevinin yolunu tutuyordu. Bu kişilerin amacı cezai müeyyidesi az olan suçları işleyerek cezaevine girmek ve Erdoğan'ı içeride korumaktı. Erdoğan son bir kararla Pınarhisar Cezaevi'ni tercih etmişti. Bu kararın ardından artık bir suçlu aranıyordu, Pınarhisar Cezaevi'nde. İstenilen hükümlü bulunamayınca çare olarak dışarıdan bir suçlu bulunma yoluna gidildi. İstanbul Belediye Meclis üyelerinden birinin (Zeki Yeşildağ'ı kastediyor) kardeşi (Hasan Yeşildağ'ı söylüyor, o zaman isim verilmiyordu kitaplarda) bu iş için seçildi. Önce bu kişi karşılıksız çek kesti ve kendisi hakkında tutuklama kararı verilmesini sağladı. Bu kişi (Hasan Yeşildağ) Pınarhisar Cezaevi'ne girerken Erdoğan'ın çevresi de derin bir oh çekmişti.*
>
> *Ve Bir liderin Doğuşu:*
>
> *(...) Ne gibi önlemler alabileceklerini gözden geçirirken Zeki Yeşildağ kestirip attı. "Abi uzatmaya gerek yok" dedi. "Tayyip Bey'le beraber sen de gireceksin cezaevine. Mahpusluğun yabancısı değilsin. En sağlam çözüm bu."*

Erdoğan'ın Hasan Yeşildağ ile diyaloğu başbakan olduktan sonra da sürdü. 18

Aralık 2003'te *Vatan* gazetesinde Erdoğan'ın heyette yer alanlar için Özbekistan ziyareti eleştiriliyordu. O heyette tanıdık isimler vardı:

> *Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Özbekistan'a beraberinde götürdüğü 202 işadamından oluşan heyet içinde iki isim dikkat çekti. Gezi'deki işadamları listesinde yer alan bu ilgi çekici isimlerden biri, Almanya'da kurulu SEFA GmbK şirketini temsil eden BBP'li Musa Serdar Çelebi. Türkiye'de ülkücü hareketin önemli isimleri arasında yer alan Musa Serdar Çelebi'nin adı Abdi ipekçi cinayeti ve Papa suikastına karıştı. Heyetteki ikinci isim ise Hasan Yeşildağ. Çelebi gibi adı Abdi İpekçi suikastında adı geçen Yeşildağ'ın hangi şirket adına işadamı sıfatıyla geziye katıldığı ise bilinmiyor.*

14 mart 2013'teki Sedat Peker'in ifadesi de dikkat çekiciydi. Sedat Peker Ergenekon davası duruşmasında Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ı cezaevindeyken ziyaret ettiği şeklindeki iddianın doğru olmadığını ancak o dönemde Tekirdağ Cezaevi'ndeki Hasan Yeşildağ'ı ziyaret ettiğini söylüyordu.

TUHAF İSİMLER, İNANILMAZ İLİŞKİLER

Erdoğan'ın "yeşil kuşak ülkücüleri" adı verilen isimlerle teması ne ilk ne de son oldu. Helikopter kazası sonrası hayatını kaybeden BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu oğlu Burak'ın nikâh şahidi olacak kadar yakındı. Ramiz Ongun, Musa Serdar Çelebi, Hasan Yeşildağ gibi isimler bunlardan sadece birkaçı. Keza Muhsin Kehya da öyle. 12 Eylül öncesinde Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul ile CHP Adana İl Başkanı Avukat Ahmet Albay ile CHP Kayseri İl Başkanı Avukat Mustafa Kulkuloğlu'nun öldürülmesi olaylarına karıştığı gerekçesiyle mahkûm olan Muhsin Kehya 3. Yargı Paketi'yle serbest bırakıldı. Cezaevinden çıkan Muhsin Kehya, "Sayın Erdoğan'dan böyle bir beklentimiz vardı. Sözünde durdu sağ olsun. Kendisine buradan teşekkürlerimi iletiyorum" diyordu. Yine 3. Yargı Paketi'yle Bahçelievler katliamı hükümlüleri Ünal Osmanağaoğlu ve Bünyamin Adanalı serbest bırakıldı. Bunları yazarken Adnan Şenses'in "Tayyip Bey ülkücüdür" sözlerini bir kez daha düşündüm.

Metin Yüksel'in öldürülmesi sonrası ülkücü camia içinde cinayeti işleyenler yine "yeşil kuşak ülkücüsü" olmakla suçlanmıştı. Yeşil kuşak ülkücülüğün bir diğer miladı da 12 Eylül darbe stratejisi Türk-İslam Sentezi'nde gelişti. Kenan

Evren'in elinde Kuran'la şehir şehir gezdiği yıllarda tek politika vardı. Türk İslam-Sentezi. Bu sentez "yeşil kuşak ülkücülüğü" ve ılımlı İslam modeli ile harmanlandı. Ve bugünlere gelindi. Tuhaf tesadüfler, kesişen hayatlar. Erdoğan'ın bir diğer yolunun kesiştiği isim de Çeribaşı Kudret'ti. Tayyip Erdoğan'ın Beyoğlu belediye başkanlığı adayı olduğu zaman seçimlerde aktif olarak görev alan Çeribaşı Kudret kimdi? Onun yanıtı 21 Mayıs 2001 tarihli *Hürriyet*'teki haberde var:

"Hacıhüsrev'deki kapkaççıların 'Çeribaşı'sı olarak bilinen Kudrettin Gören (51), Şişli'de, son model BMW otomobilinin içinde uğradığı silahlı saldırıda öldürüldü. 'Kasımpaşalı Kudret' lakaplı Gören'in 34 VN 1907 plakalı BMW 540 otomobili, dün sabaha karşı 04.30 sıralarında, Büyükdere Caddesi Şişli Belediye binasının önündeki trafik ışıklarında durdu. Bu sırada, Gören'in aracının arkasına yanaşan gri renkli otomobilden inen silahlı 2 kişi, sürücü bölümündeki yan camı kurşun yağmuruna tuttu. Gören, kanlar içinde direksiyona yığılırken, otomobili bir süre ilerledikten sonra refüje çarparak durabildi. Göğsünden ağır yaralanan Kudrettin Gören, Özel Çevre Hastanesi'ne kaldırılırken yaşamını yitirdi. Görgü tanıklarının ifadesine göre 2 saldırgan, içinde iki kişinin daha bulunduğu otomobile binerek kayıplara karıştı. Polisin otomobilde yaptığı araştırmada, el freninin yanında ruhsatsız bir tabanca, eski İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın oğlunun düğününe davetiye, çok miktarda döviz ve Türk Lirası bulundu."

Bir Liderin Doğuşu kitabında Mustafa Erdoğan anlatıyor. Burada adı Kudret Yıldız diye geçiyor:

> *Hacıhüsrev'de o zaman bize hiç oy çıkmıyor. Solun kalesi orası. Kudret Yıldız diye çeribaşı mahiyetinde bir şahsiyet var. Genç, yakışıklı bir adam. Bir abimiz bizi tanıştırdı. Beyefendi ile aralarında fevkalade pozitif elektriklenme oldu. Bu tanışmadan sonra Kudret Abi, anormal bir şekilde çalışmaya başladı Hacıhüsrev'de... Sonraki yıllarda bir çekememezlik yüzünden öldürdüler Kudret Abi'yi. Biz hâlâ görüşüyoruz ailesiyle.*

Aynı kitapta bu kez bizzat Tayyip Erdoğan anlatıyor Çeribaşı Kudret'i:

> *Tevfik Aydeniz vasıtasıyla tanışıp dost olduğumuz Ruhi'nin ağabeyi Mustafa Bey, ona gittim. Yardımcı olmasını istedim. Sağ olsun bizi kırmadı. Hacıhüsrev'de Kudret isminde bir arkadaş varmış, kumarhane*

işlerine falan bakarmış. Ama muhitinde sevilip sayılan itibarlı bir adammış. Eve vardığımızda Kudret Bey yeni uyanmıştı.

Erdoğan Çeribaşı Kudret ile tanışmasını böyle anlatıyor, sonra da nasıl seçim çalışmalarında yer aldığını:

(...) Kampanya boyunca elinden gelen yardımı esirgemedi. Tanıdığı sanatçıların katılımını sağlayarak güzel bir gece düzenledi. Kahve sohbetlerimizde, mahalle sakinleriyle görüşmelerimizde bize eşlik etti, yol gösterdi. Bizim işimizi bizden çok sahiplendi.

Yine zamanın ruhunun tozlu geçmişine bırakılan tuhaf bir ilişki de Ali Kalkancı-Tayyip Erdoğan iddialarıdır. Uğur Dündar ile *Arena* programına katılan Emire Ersoy Kalkancı, RP-belediye-tarikat üçgeni hakkında çarpıcı açıklamalar yapmıştı. Tarihler 1997 yılını gösteriyordu. Aczimendi lideri Müslüm Gündüz'le basılan Fadime Şahin'e tecavüz ettiği gerekçesiyle tutuklanan Cinci Hoca lakaplı Ali Kalkancı'nın eşi Emire Ersoy Kalkancı Tayyip Erdoğan'ı hedef alan açıklamalar yaptı. Programa telefonla katılan Tayyip Erdoğan tüm iddiaları reddetti. Emire Ersoy Kalkancı ise bu kez telefonda iddiaları yalanlayan Tayyip Erdoğan'a karşı konuşuyordu.

"Recep Bey, Ali Kalkancı sizinle görüştüğü kadar, hiçbir politikacıyla görüşmedi. Bir sürü şahit var. Siz bu kadar işbirliği içindeyken ve ortaklaşa koordineli olarak, ekip olarak ticaret geliştirmişken, 65 milyonun gözünün içine baka baka yalan söylerseniz, benim bu devlete ve bu devletin adaletine nasıl inancım kalabilir? Elimdeki bütün delilleri yine Uğur Bey'e teslim edeceğim.

Bakın, Tuncay Köseoğlu'yla Ali Kalkancı'nın ortaklaşa bir benzin istasyonları vardı. Bunun belediyeden tam olarak izni çıkmamıştı. Sizin zabıta müdürünüz burayı sürekli kapatmak istiyordu. Ve siz zabıta müdürünüze sürekli diyordunuz ki, 'Bu insanlar benim torpilli adamlarımdır, kapatamazsınız.' Zabıta müdürünüz, siz umreye gittiğinizde, yokluğunuzdan fırsat bulup tekrar burayı kapattı. Siz zabıta müdürünüzü de tehdit ettiniz, 'Bu insanlar benim torpilli adamlarımdır, kesinlikle bu benzin istasyonuna bir şey yapılmayacaktır' dediniz.

Onun dışında siz, Ali Kalkancı'ya Halk Ekmek'in bütün ununun ihalesini verdiniz. Beraberce akitleştiniz. Ali Kalkancı bunun üzerine Babaeski'den un fabrikası aldı. Bunun da tanıkları fabrika sahipleridir. Sizde de var bu bilgiler, çok iyi biliyorsunuz.

Ayrıca Kalkancı'nın gömlek fabrikasına İstanbul Belediyesi'nin bütün gömlek

işini de verdiniz. Onun dışında elinize ne ihale çıkarsa, Ali Kalkancı'ya göre, onların hepsini pas etmeye de söz verdiniz. Siz ve sizin bu görüşmeleriniz sırasında Zahit Karamollaoğlu da yanınızdaydı. Zahit Karamollaoğlu, şu andaki pozisyonundan tedirgin olup inkâr ederse, sizin yanınızda başka şahitler de vardı. Bunlar da Uğur Dündar'ın yanına gidecekler. Bu sefer siz yaptığınızdan utanacaksınız. Siz bu halinizle on yaşındaki çocuk gibi davranıyorsunuz."

Aynı programda, Emire Ersoy Kalkancı Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in de Ali Kalkancı'nın İstanbul'daki dergâhına gelip gittiğini söylüyordu.

Tayyip Erdoğan'ın yolunun kesiştiği bir diğer tartışmalı isme bakalım şimdi. Adı Mehmet Ali Tekin. Mehmet Ali Tekin, Uğur Mumcu, Prof. Bahriye Üçok, Prof. Muammer Aksoy ve Prof. Ahmet Taner Kışlalı'nın öldürülmesinin de aralarında bulunduğu faili meçhul cinayetlerle ilgili "Umut Davası"nda, örgütün lider kadrosunda yer alıyordu. Sanıklardan Hasan Kılıç'la birlikte 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. İyi hali nedeniyle cezası 12 yıla indirildi. Ardından Topluma Kazandırma Yasası'ndan yararlanmak için başvuruda bulunan Tekin'in cezası 6 yıl 3 aya indi. 5 yıl cezaevinde kalan Tekin, Temmuz 2005'te tahliye edildi.

Uğur Mumcu suikastı bağlantılı Umut Operasyonu'nda yakalanan Mehmet Ali Tekin Erdoğan'la aynı dönemde Milli Türk Talebe Birliği ve Akıncılar Derneği'nde bulunan isimlerden biriydi. Erdoğan'ın "kutsal kitaplarında" Mehmet Ali Tekin ismi hiç geçmez. Oysa aynı dönemde MTTB ve Akıncılar Derneği'nde omuz omuza çalışıyorlardı. O yılları Mehmet Ali Tekin şöyle anlatıyor:

"1964 yılında, henüz dokuz yaşında iken ailemle birlikte Bozkır'dan İstanbul'a, Fatih'e göç ettik. Daha İHL öğrencisi iken MTTB ile tanıştım ve 1976 yılında İHL dördüncü sınıfta iken MTTP Merkez Ortaöğretim Komitesi Tiyatro Bölümü'nde görev aldım. Rahmetli Metin Yüksel ile ilk tanışmam da burada oldu. O da MTTB'ye gelir giderdi. Hatta bana Batman'da düzenlenecek mitingin afişini göstermiş ve kendisinin yaptığını söylemişti. Metin, yapacağımız miting ve toplantıların afişlerini bizzat çizerdi. Böyle bir yeteneği de vardı. 1977 yılında Metin bana, 'Fatih Akıncılar Derneği'ni kuralım' diye teklifte bulundu. Ben de kabul ettim ve derneğin Fatih şubesini kurduk. Vakıflar Bölge

Müdürlüğü'ne ait bir binayı da bizzat benim üzerime kiraladık. Metin başkan oldu ben de Kültür Müdürü idim."

Metin Yüksel öldürüldüğünde yanında olan Mehmet Ali Tekin *Akit* gazetesinde köşe yazarlığı yapıyor ve yazılarının çoğunda Tayyip Erdoğan'ı övüyor. 17 Aralık operasyonundan sonra *Akit* gazetesinde yazdığı yazıda Mehmet Ali Tekin diyordu ki:

> *Rabbime hamt olsun ki, Tayyip Erdoğan gibi bir yiğidi, bu vatana bahşetti. Siz ve sizin gibi Selam Terör Örgütü mensupları(!), her gün Tayyip Erdoğan'a dua etmelisiniz.*
>
> *Yoksa yanmıştınız. 17 Aralık Operasyonu başarıya ulaşsaydı, hepiniz, terör örgütüne üye olmaktan tutuklanıp, Silivri F Tipi Cezaevi'ni boylayacaktınız.*
>
> *Onun için, Tayyip Erdoğan'a gece gündüz dua edin. Haksız yere 5 yıl cezaevinde yatan bir mazlum olarak, ben dua ediyorum.*

Tartışmalı isimler, tuhaf ilişkiler. Tuhaf ilişkiler demişken şimdi AKP'nin kuruluş yıllarına dönüp Erdoğan'ın Amerika temasları ve Türkiye'deki temaslarını yeniden hatırlayalım.

BÖLÜM 5

BEYEFENDİ

RECEP TAYYİP ERDOĞAN'IN KEŞFİ

NeoCon lobisi/ABD/Tayyip Erdoğan ilişkileri için bir şeyler yazıldı çizildi. Ben de birçoğunu okudum. Ama içlerinde bir kitap en çok dikkatimi çekti. Halen Erdoğan'ın TRT Haber'in başına getirdiği Nasuhi Güngör'ün *Yenilikçi Hareket* kitabı. Kitabın çıkış tarihi Eylül 2001. Yani AKP'nin kuruluşundan 1 ay sonra. Sonrasında zaten bir daha ne baskısı yapıldı ne de adından söz edildi. Hem yazan hem de AKP için "bulunsa yakılacak" kitaplar listesinin zirvesinde bir kitap bu.

Erdoğan'ın bir çırpıda siyaset yoluna bakalım. Milli Türk Talebe Birliği (MTTB), MSP Beyoğlu Gençlik Kolu Başkanlığı, RP Beyoğlu İlçe Başkanlığı, RP İstanbul İl Başkanlığı, İstanbul Belediye Başkanlığı, AKP Genel Başkanlığı ve Cumhurbaşkanlığı... Yükseliş ve zirveye varış öyküsü tam romanlık. Peki Amerika bu romanın neresinde işe karışıyor? Ve Erdoğan'ın siyaset basamaklarını elleriyle nasıl döşüyor? Hinlik olsun diye sormuyorum. Gerçekten ben de bu kitabı yazarken bambaşka bir Tayyip Erdoğan'ı keşfediyorum. Nasuhi Güngör yeni dünya düzeni ekseninde değerlendirmeler yaptığı *Yenilikçi hareket* kitabında AKP'nin nasıl ve kimler tarafından kurulduğunu anlatıyor. Yahudi ve NeoCon lobisinin etkin isimlerinin AKP ile temaslarını yer, saat, belge ile de destekliyor... Nasuhi Güngör'ün kitabından alıntılarla mevzuyu net bir şekilde anlatacağım. Ama önce "Neden İslamcı bir parti?" sorusuna açıklık getireyim.

"Yeşil kuşak" projesi Rusya komünizmine karşı Ortadoğu'nun panzehiri olarak planlandı. Kızıl Rusya'ya karşı Yeşil Ortadoğu projesinde İslam'ın komünizme karşı sağlam bir kalkan olacağı varsayılmıştı. Sovyetler Birliği dağılınca bu kez daha çetin bir sorun vardı. Fundamentalizm... Kızıl Rusya'ya karşı yeşil kalkan oluşturmak için üretilen "yeşil kuşak" projesi radikal İslamcılığı körüklemişti. Dünya ölsün ABD yaşasın kuramcıları bu kez batıda Fas'ın Atlantik kıyılarından, doğuda Pakistan'ın kuzeyindeki Karakurum yaylalarına, kuzeyde Türkiye'nin Karadeniz kıyılarından güneyde Aden ve Yemen'e kadar uzanan bölgede yeni bir proje geliştirdiler. O model "ılımlı İslam" modeliydi. Yani Büyük Ortadoğu Projesi (BOP). Ilımlı İslam modelinin pilot ülkesi Türkiye olacaktı. Ama kiminle nasıl? Amerika Ortadoğu'da "şeytan

dışkısı” denilen petrolün düğmesini kaptırmamak için her şeyi yapmaya hazırdı. Çin ve Rusya’ya karşı petrolü kontrol etme aynı zamanda ABD’ye karşı bir bölge ittifakının da önüne geçmek demekti. ABD Ortadoğu’da petrol ihtiyacını karşılamak için değil petrolün kontrolüyle coğrafyanın ipini elinde tutmak istiyordu. Batan “yeşil kuşak”tan BOP yaratılıyordu. Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) orijinal adıyla Greater Middle East Initiative, batıda Fas’ın Atlantik kıyılarından, doğuda Pakistan’ın kuzeyindeki Karakurum yaylalarına, kuzeyde Türkiye’nin Karadeniz kıyılarından güneyde Aden ve Yemen’e kadar uzanan bölgede, Müslüman ülkelere demokrasi ihracını ve bu ülke pazarlarını hedef alan bir plandı...

Refah Partisi’nin 1994 yerel seçimleri sonrasında 1995 genel seçimlerinde elde ettiği başarıyla hedef belirlenmişti. BOP eşbaşkanı bu yapıdan çıkacaktı. İsimler yazıldı. Necmettin Erbakan, Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Melih Gökçek. Ilımlı İslam Projesi’nin seküler alternatif listesi de hazırdı. Kemal Derviş ve İsmail Cem. NeoCon’lar ısrarlı bir şekilde Milli Görüş çizgisinden biriyle devam etmeyi savunuyordu. O yüzden seküler alternatif isimler oğul Bush’un Oval Ofis’inde eritildi. Şimdi elde sadece Necmettin Erbakan, Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ve Melih Gökçek kalmıştı. Yüz yüze ve dolaylı bu isimlerin bütün hayatları, gelmişleri geçmişleri mercek altına alındı. Zaten uzun süredir takip altındaydılar. Tayyip Erdoğan’ın İstanbul Belediye Başkanı olmasıyla mercek biraz daha bu isime yaklaşmıştı. Belediye başkanlığı döneminde ziyaretler yoklamalar hız kazandı. Nasuhi Güngör *Yenilikçi Hareket* kitabının 6. bölümünde “Keşfedilen Tayyip Erdoğan” başlığıyla bu keşfin tarihini sorguluyor: “Görüşülen kişi ve kuruluşların, özellikle Yahudilerin merkezinde olduğu yapılanmalar olması düşündürücü” diyor ve keşfin tarihi olarak 1984 yılını işaret ediyor. Yani Erdoğan henüz RP Beyoğlu ilçe başkanı o tarihte:

> *Erdoğan daha RP Beyoğlu İlçe Başkanı iken dönemin ABD Büyükelçisi Morton Abromowitz’le tanıştırılmıştı. Kasımpaşa’daki bir vakıfta düzenlenen tanışma toplantısında, Erdoğan’ın yanında bir RP İstanbul il yöneticisi de bulunuyordu. İşin ilginç tarafı bu görüşmeyi sağlayan kişinin İslami çevrelerle yakın teması olan solcu bir gazeteci olduğu da iddia ediliyordu. Aynı çerçevede bir dönemin hızlı İslamcısı Mehmet Metiner’in de bu görüşmelerin devamında rol oynadığı*

konuşuluyordu.

Nasuhi Güngör dipnotta bu solcu gazetecinin adını da veriyor. O isim Ruşen Çakır. İsim ilginç... İlişkiler daha ilginç. Şimdi kısa bir anekdot yazayım, ileride bu isme belki tekrar döneriz. Ruşen Çakır'ın Fehmi Çalmuk ile birlikte yazdığı *Bir Dönüşüm Öyküsü* adlı kitap Tayyip Erdoğan efsanelerinin ana kaynağıdır aynı zamanda. Biz yine Nasuhi Güngör'ün (ki bu isim şu anda Erdoğan'ın en güvendiği bürokratlardan biri, cemaatle yürütülen savaşın TRT Haber cephesi bu isme teslim edildi) ışığında durumu anlamaya devam edelim:

> *Türkiye'deki yenilikçi hareketin (AKP) ortaya çıkışında öncelikle "zihinsel" olarak ABD'nin izlediği bazı stratejilerin, ne kadar doğrudan ve sözü dolaştırmaya gerek bırakmayacak biçimde etkili olduğu açıktır... 1994 itibariyle artan temaslarla birlikte ortaya çıkan Yenilikçi hareketin şekillenmesinde önemli rol oynadığını görmezlikten gelmek mümkün değil.*

Kısa adıyla BOP ile yeni bir projeyi hayata geçirmek isteyen ABD'de oğul Bush'un başkanlığında NeoCon'lar NeoTürkiye'nin temelini de atıyorlardı. Ne diyorlardı?

"Kravatlı ve çağdaş görünümlü Erdoğan'ı, Erbakan'a tercih ederim."

– Morton Abromowitz

"Türkiye, Avrasya'da bir incidir. ABD, global bir güçtür ve global çıkarları vardır. Böylesine önemli bir bölge ile ilgilenmeme lüksüne sahip değildir."

– ABD Büyükelçisi Mark Paris

"Yenilikçi hareket, Türkiye'deki İslamcıların öncüleridir."

– Graham Fuller

Tayyip Erdoğan'ın AKP kuruluşunda saklı/gizli görüşmelerinin perdesini aralamaya devam edeceğim. Öncelikle en açık teması bir not düşeyim. Tarih 15 Ekim 1996. Yer İstanbul Büyükşehir Belediyesi başkanlık makamı. Belediyede hummalı bir telaş var. Herkes bir yere koşturuyor. Her şey bizzat Erdoğan tarafından tek tek kontrol ediliyor. İlk temasta nasıl davranılacağı, vücut dilinin nasıl kullanılacağı danışmanlar tarafından en ince ayrıntısına kadar gözden geçiriliyor. Nihayet konuk belediye binasında görünüyor. Erdoğan konuğunu kapıda karşılayıp makamına davet ediyor. Ziyarete tanık olan Erdoğan'ın etrafı konuğu görünce "Reis"e imrenerek bakıyor. Çünkü o konuk Atlantis ötesinin önemli ismi Morton Abromowitz. Uzun bir görüşme oluyor. Bu görüşmenin

içeriği tamamen bir sır. Dışarıya yansıyanlar ya da üfürülenler Abromowitz'in "Türkiye'nin geleceği için çok önemlisiniz" dediği. Mesaj gayet net. Tabii bugünden bakınca.

Nasuhi Güngör bu ziyarete de kitabında yer veriyor. Bir de Abromowitz portresi ekleyerek. Ne mi diyor? Hemen bakalım:

> *Morton Abromowitz'in ülkemizdeki kartvizitinde ABD Ankara Büyükelçisi yazılıydı bir dönem. Ancak bu isme gerçekten çok yakından bakmak gerekiyor. Çünkü gittiği hiçbir ülkeden, arkasında geniş yankılar uyandırmadan ayrılmayan, hatta kovulan bir isim Abromowitz. Evet Ankara eski büyükelçisi, Carnegie Endowment Başkanı ve sık sık "MOSSAD ajanı" olmakla suçlanan "ırk bilinci yüksek" bir Amerikan Yahudisi. Türkiye'den önce Mısır, Malezya ve Pakistan bu şahsın ülkelerine gönderilmesine karşı çıkmıştı. Gerekçe "CIA ajanıdır. Görev yaptığı ülkelerin içişlerine karışmayı alışkanlık haline getirmiştir" şeklindeydi...*

BOP'UN EŞBAŞKAN ADAYLARI KİMLERDİ? NEDEN ERDOĞAN SEÇİLDİ?

Şimdi yeniden BOP'un eşbaşkan adaylarına dönelim. Necmettin Erbakan, Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Melih Gökçek.

Necmettin Erbakan'ın 1994 yerel seçimleri ve peşinden genel seçimlerde aldığı oyla başbakanlığa gelişi ile birlikte projektörler ona çevrilmişti. Erbakan ilk resmi ziyaretini İran'a yapıyordu. Bu eksi hanesine kocaman bir şekilde yazıldı. Erbakan bu ziyarette 23 milyar dolarlık doğalgaz anlaşması da imzalıyordu. Bu da kocaman bir eksiydi. Ve sonrasında ise D-8 projesini öne çıkarması ile üstü tamamen çizildi. Erbakan durumu anlamıştı ve en yakınındaki isimlerden Fehmi Adak'ı apar topar ABD'ye yolladı. Tarihler 14 Ocak 1997'yi gösteriyordu. Fehmi Adak İran ile anlaşmanın ekonomik olduğunu falan söylese de durum değişmedi. Erbakan'ın üstü çizilmişti. Milli Görüş gömleği çıkarılacaktı. Etkin lobi kuruluşu ANTI Defamation League (ADL) Başkanı Abraham H. Foxman Refahyol hükümetinin yıkılmasından sonra "Türkiye Erbakan'a rağmen ayakta kaldı. En kötü dönemi atlattı. Türkiye'nin dostlarına sadakatle bağlılığı takdirle karşılanıyor" diyerek noktayı koyuyordu.

BOP'un eşbaşkan adaylığına en çok yeşillenen bir isim aradan sıyrılmaya çalışıyordu. O isim Melih Gökçek'ti. RP içinde başlayıp sonra da FP içinde iyice şekillenen yenilikçi-gelenekçi ayrışmasında yenilikçi tarafa meyletti Gökçek. Önündeki isimler artık sadece 2 taneydi. Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül.

Gökçek Şark kurnazlığında en önde koşan siyasetçilerden biriydi. Ama sadece Şark kurnazlığı. Erbakan'a karşı tavır geliştirme ikileminin yaşandığı bir dönemde Ankara il kongresinde Erbakan'ın adayının karşısına isim çıkardı ve kazandı. Bu Gökçek'i daha da cesaretlendirdi. Ve BOP'un eşbaşkanlığı için ABD'nin yolunu tuttu. Yıl 2001. Erdoğan'ın siyasi yasağını da göz önüne alan Melih Gökçek Yahudi lobi kuruluşları ile temaslarda bulundu. Zaten ABD'ye girmeden Büyükelçi Robert Pearson'la uzun uzun konuşmuş, yol yordam ve akıl danışmıştı. Gökçek'in bilinir en önemli teması Washington Enstitüsü Başkanı Alan Makovsky oldu. Özal'dan sonra 4 eğilimi kendisinin birleştireceğini, FP çizgisinde 3 büyük kentte (İstanbul/İzmir/Ankara) üst üste belediye başkanı seçilen tek isim olduğunu, son seçimde FP yüzde 17 oy alırken kendisinin oyunun yüzde 34 olduğunu ve her partiden oy aldığını anlattı da anlattı... Ama bir şeyi ıskalıyordu Gökçek. ABD kendi gibi Şark kurnazı çok kişiyi "yeşil kuşak" projesinde tanımıştı. Şimdi BOP için "iyi oyuncu" zamanıydı. Ve Melih Gökçek mahzun bir şekilde döndü ABD'den. O mahzunlukta rotayı da bir ara kaybetti. Merkez sağda yeni bir parti kurmaya çalıştı. Mehmet Ağar, DP falan derken baktı durum kötüye gidiyor hemen Erdoğan'ın arkasında soluğu aldı. Ne de olsa bu topraklarda hâlâ geçerli akçeydi Şark kurnazlığı...

Bir diğer BOP eşbaşkanı adayı Abdullah Gül. RP ve FP'nin ABD ile ilişkilerinde hep o vardı. ABD ilişkilerinde trafikerlik yapıyor ve temaslar onun üstünden geçiyordu. Erbakan'ın üstü çizilmeden önce ABD ile arayı yapmak için çok çaba sarf etmişti. Hatta Tayyip Erdoğan'ın ilk temaslarında da onun payı çoktur. Etkin lobi kuruluşu ADL Başkanı Abraham Foxman ile Erdoğan'ı bir araya getiren isim de Abdullah Gül olmuştu. 2001 yılındaki bu görüşme gizli tutuldu ve içeriği de bir sır olarak kaldı. Abdullah Gül Erbakan'a açıktan karşı tavır koyan da bir isimdi. Erbakan'ın bütün ısrarlarına rağmen Recai Kutan'ın karşısına aday olarak çıkmıştı. Fazilet Partisi kongresinde Abdullah Gül 521 oy, Recai Kutan ise 623 oy aldı. Milli Görüş tarihindeki en büyük başkaldırış bu kongre olmuştu. Onun en önünde de Abdullah Gül vardı. Abdullah Gül ABD

için vazgeçilecek bir isim değildi. Ama aranan bambaşka bir şeydi. Yani "iyi oyuncu"... O isim de artık iyice belli olmuştu. Recep Tayyip Erdoğan...

Vuslata erildikten sonra Büyük Ortadoğu Projesi'ni Tayyip Erdoğan ABD'den bile daha çok sahiplenir oldu. Aslında bu sahiplenmenin altında içeriye bakın ben kimlerle aşık atıyorum böbürlenmesi yatıyordu. Yoksa ABD'yi bile şaşırtan bu BOP sahiplenmesinin izahı çok zordu. Şu izahı zor olan BOP konuşmaları hatırlamakta fayda var.

Tarih bu kez 16 Şubat 2004. Yer *Teke Tek* programı. Erdoğan dönüp dolaşıp BOP'a geliyor:

"Diyarbakır istiyorum ki BOP'un içinde bir yıldız olabilir."

Tarih 4 Mart 2004. Yer AKP Bayrampaşa ilçe kongresi. Tayyip Erdoğan kürsüde her zamanki gibi hançereden belagati yüksek konuşma yapıyor. Sözü BOP'a getiriyor:

"Türkiye'nin Ortadoğu'da bir görevi var. Nedir o görev? Biz Geniş Ortadoğu ve Afrika Projesi'nin eşbaşkanlarından bir tanesiyiz. Bu görevi yapıyoruz biz."

Tarih 13 Ocak 2009. Yer AKP Meclis Grup Toplantısı. Erdoğan uzun bir aradan sonra BOP'la ilgili konuşuyor:

"BOP'un amaçları bellidir. O amaçların içinde Türkiye'nin üstlendiği görev de bellidir. BOP Ortadoğu barışına yönelik olarak kurulmuştur. Ekonomik kalkınmaya, özgürlüğe yönelik kurulmuştur. Türkiye'ye de bir görev verildi, biz de bu görevi üstlendik."

Ve tarih 22 Ağustos 2009. Yer Dolmabahçe Başbakanlık Çalışma Ofisi önü. Başbakan Erdoğan BOP açıklaması yapıyor:

"Ellerine bir kâğıt almışlar dolaşıyorlar. Amerika'nın bir projesidir diye. Bunu ispat ederlerse biz her şeye varız. İspat edemezlerse alçaktırlar. Namussuzdurlar. Bu kadar açık konuşuyorum. Bu kadar ağır konuşuyorum."

İzahı zor demiştim. Şimdi daha da zor. Kendi adıma bir şeyi de itiraf edeyim. Erdoğan'ın BOP itiraflarını ilk duyduğumda inanmamıştım. Ta ki gözlerimle görüp kulaklarımla duyana kadar. Nasıl oluyor da Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı ABD'nin kan, gözyaşı ve insanlık trajedisi dolu siciline rağmen bu projeyi öpüp başına koyuyor ve onunla hava atıyor? İnanması zordu ama Tayyip Erdoğan'ı tanıdıkça zor diye bir şey yoktu. Sadece durumlar/şartlar/ menfaat ne gerektiriyorsa o vardı. Nede olsa "iyi oyuncu".

Erdoğan’ın bugününü anlamak için alenen olan 1995 yılından itibaren ABD seyahatleri ve temaslarını görmemiz lazım. Erdoğan 17-21 Nisan 1995, 17-22 Kasım 1996, 20-23 Aralık 1996, 26 Mart 1998 ve 16 Temmuz 2000 tarihlerinde ABD ziyaretlerinde bulunuyor.

Tayyip Erdoğan’ın AKP kuruluşu öncesi ve sonrasında kritik ziyaretlerinde en çok tartışılan görüşmelerin kayıt altına alınmaması oldu. 7 Aralık 2002’de *Hürriyet*’te Sedat Ergin’in Erdoğan henüz başbakan olmamışken yaptığı röportajda ilginç detaylar vardı:

“Dış politika söz konusu olduğunda, Erdoğan’a yöneltilen eleştirilerden biri, dış temaslarında Dışişleri’ni zaman zaman dışlaması. Örneğin, Yunanistan Başbakanı Konstantin Simitis ile görüşmesine Büyükelçi Yiğit Alpogan alınmamıştı.

Keza, salı akşamı ABD Savunma Vekili Paul Wolfowitz ile yemek yerken de Erdoğan, yanına ne Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış’ı, ne de herhangi bir Dışişleri yetkilisini almıştı.

Bu yemekte Erdoğan’a partideki ‘iç kabinesi’ olarak şekillenen Ömer Çelik, Cüneyt Zapsu ve Egemen Bağış’tan oluşan bir ekip eşlik etmişti.

Erdoğan, bu yemekte Dışişleri’nin bir temsilcinin olmamasının gerekçesini görüşmeyi ‘parti lideri kimliğiyle yapması’ şeklinde açıklıyor.

Wolfowitz’le yaptığı görüşmenin tutanaklarını Dışişleri’ne gönderip göndermediğini sorduğumuzda, şu yanıtı veriyor:

– Hayır. Bu partimizin kendi çalışması. Dışişleri ile beraber mesela bu Avrupa Birliği seyahatlerine gittiğimizde, içlerinden gelen arkadaşlar oldu. Onlar zaten kendi notlarını kendileri alıyorlar. Ve biz de kendi tutanaklarımızı kendimiz tutuyoruz. Bu şekil bize göre daha isabetli oluyor.

Ancak, bu noktada şu karışıklık ortaya çıkıyor:

Erdoğan, muhataplarının karşısına AKP lideri kimliğiyle çıksa da, iktidardaki partinin genel başkanı olduğu için ağzından çıkan her söz, kaçınılmaz olarak Türkiye’nin resmi müzakere pozisyonu olarak algılanıyor.

‘Diplomasinin biri resmi diğeri parti olmak üzere iki ayrı düzlemde yürütülmesi bir sıkıntı yaratmaz mı?’

‘Yok’ diyor AKP lideri: ‘Şu ana kadar öyle bir şey yaşanmadı. Çünkü bu tür toplantılardan önce muhakkak koordine ediyoruz. Yani bu konuda eğer fırsat

bulursak Sayın Başbakan'la, Dışişleri ile görüşmeleri hemen yapıyoruz. Dolayısıyla orada bir düşünce birliği oluşuyor.' "

Wolfowitz, *Hürriyet*'e mülakatında muhtemel bir askeri harekâtta Türkiye'nin ABD'ye yardımcı olacağı konusunda Erdoğan'ın kendisini cesaretlendirdiğini açıklamıştı:

" 'Wolfowitz'e böyle bir işaret verdiniz mi?' diye sorduğumuzda, Erdoğan şu yanıtı veriyor:

'Ben o tür bir şeyi şu anda zaten verememem. Çünkü, gerek başbakan olsun, gerek başbakanın Dışişleri ve Genelkurmay'la yaptığı çalışmaları bilmeden ben böyle bir şeyi iktidar partisinin genel başkanı olarak söyleyemem.' "

ABD'YE MEKTUP YAZIP ASKERLE RANDEVU İÇİN ARACILIK İSTEDİ

Tayyip Erdoğan Wolfowitz'e işaret vermedim diyordu ama daha da ötesini yapıyordu. Tarih 3 Kasım 2002. AKP seçimleri kazanarak iktidar olmuştu. Erdoğan eline kâğıdı kalemi alıp ABD'ye mektup yazıyor. Mektubun muhatabı o zamanlar kadim dostu olan Wolfowitz. Erdoğan mektupta kadim dostundan Genelkurmay Başkanı Özkök'le buluşma ayarlamasını istiyor. Evet. Yanlış okumuyorsunuz. Aynen ABD'ye mektup yazıp zamanın Genelkurmay Başkanı ile görüşmek için aracılık yapılmasını istiyor... Bugünden bakınca, tüm komuta kademesinin esas duruşta durduğunu görünce "imkânsız" demek mümkün. Ama o mektup devletin kayıtlarında kozmik odada yok edilmediyse vardır.

Bir kaynağım kozmik oda bu mektubun imha edildiğini söyledi. hatta o kozmik odada başka mektuplarda olduğu bilgisi verdi

Ayrıntılar için 14 Ocak 2008 tarihinde Hasan Pulur'un köşe yazısına bakalım; köşenin başlığı: "Amerika'ya giden bir mektup..."

> *(...) Geçenlerde Prof. Erol Manisalı'nın son çıkan kitabı, AKP, Ordu, Amerika Üçgenindeki Türkiye'yi okurken birden hayrete düştük, hani bazı keskin kalemlerin "Dehşete düştüm" demesi gibi, biz de hayrete düştük, "Bu olacak iş mi?" diye...*

Demek oluyormuş...

Bir mektup yazan Recep Tayyip Erdoğan, muhatabı ABD Savunma Bakan

Yardımcısı Paul Wolfowitz, mektubun yazılış tarihi 3 Kasım 2002. Tayyip Erdoğan, henüz başbakan değil, yasaklı olduğu için seçime girememiş, partinin başkanı ama, başbakan şimdiki cumhurbaşkanı Gül...

Türkiye'den Amerika'ya giden mektupta şöyle deniliyor:

"Değerli Wolfowitz,

Ülkelerimiz arasındaki ortaklık ve dostluğun gelecekte de sürmesi için mesajımı ortak dostlar aracılığı ile doğrudan size ulaştırıyorum.

Seçim sonuçlarının bizim Genelkurmay saflarında biraz rahatsızlık yaratmış olabileceğinden, resmi konumunuz gereği hiç kuşkusuz haberdarsınızdır. Bilmenizi isterim ki, onların Türkiye'nin müreffeh ve dünya topluluğunun güvenilir bir üyesi olması ümitlerini parti ve ben de paylaşıyoruz. Ve geçmişte hiç olmadığı kadar birleşmiş olan ülkelerimizin çıkarları için en iyisi olacak şekilde birlikte çalışacağımız düşüncesindeyim.

Bu amaçla Orgeneral Özkök ile mümkün olduğu kadar kısa sürede özel bir toplantı yapabilmeyi ümit ediyoruz. Özel cep numaramız şudur: 0532 7...

Sizinle kişisel olarak görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

En iyi dileklerimle.

R. T. Erdoğan
Genel Başkan."

Böyle bir mektup sizi şaşırtmaz mı?

Bu mektup, yazılışından iki yıl sonra 14 Ocak 2004'te *Star* gazetesinde yayımlanıyor.

Prof. Erol Manisalı'nın yorumu şöyle:

"Türkiye'de seçimleri kazanmış partinin genel başkanı ABD'li devlet adamından, kendi Genelkurmay Başkanı'yla özel bir görüşme ayarlamasını istiyor; kendisini Amerika'ya bu kadar yakın hissedebiliyor. (...) Bu mektup AKP'nin iktidara gelişinde ABD misyonunu çok açık ortaya koyuyor. AKP üst yönetimi kendilerini ABD'ye bu kadar yakın hissedebiliyor."

Erdoğan'lı AKP iktidarında inanılır gibi değil o şeyler o kadar çok ki, hangi birine şaşırılacağı karışıyor. Ne diyordu Nabi Avcı? "Tayyip Erdoğan iyi oyuncu."

Turan Yavuz'un *Çuvallayan İttifak* kitabında Erdoğan'ın iktidar yollarını açan 2000 yılındaki ABD ziyareti ayrıntılı bir şekilde yer alır. Yine hiçbir kayıt

tutulmayan *Çuvallayan İttifak*'tan malikânedeki Richard Perle ile yapılan saklı/gizemli o kritik yemeği aktarmıştım. 2000 yılındaki Erdoğan'ın başbakan olacağının müjdelendiği ABD ziyaretinde görüşülen isimlerden biri de Graham Fuller'di.

3 KASIM SONUCUNU 2 YIL ÖNCE BİLEN AMERİKALI

CIA'in bir dönem başkan yardımcılığını yürüten, Türkiye'de 1980 sonrası CIA İstasyon Şefi olarak görev yapan ve "ılımlı İslam"ın teorisyenlerinden biridir Graham Fuller... Aynı zamanda da "Yeni Türkiye"nin isim babasıdır. "Ilımlı İslam ile ne amaçlanıyor?" sorusuna yanıt yine Graham Fuller'den:

"İslamcı partiler, çok geçmeden politik sistemde 'normal perspektif' içine çekilecektir. Yani artık özel bir şeyi temsil etme durumunda olmayacak, güçlü ve zayıf oldukları noktalarla, yanılgılarıyla, hatta yolsuzluklarıyla onlar da tıpkı diğer partiler gibi olacaktır."

Bugünden NeoTürkiye'ye baktığımızda oyun kurucular hiçbir şeyi tesadüfe bırakmıyor değil mi? Deniz Feneri-Ali-Dibo-17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk operasyonları şimdi daha net anlaşıldı mı? Adamlar ciğerlerini biliyoruz dese haklılar. Fuller bunları söylediğinde '90'lı yıllardı.

Yıl 2000. Türkiye'de Ecevit başbakanlığında koalisyon hükümeti görevde. Henüz AKP kurulmamış. Milli Görüş, Fazilet Partisi ile yoluna devam ediyor. Buraya kadar her şey net değil mi? O zaman Graham Fuller'e dikkat kesilelim:

"Türkiye yakın bir gelecekte iki partili bir temsil sistemine gebe. Kökleri geçmişe dayanan ekonomik kriz, iktidardaki koalisyon partilerinde büyük deprem yaratacak. Fazilet Partisi'nden kopan bir grup ılımlı İslamcı geniş tabanlı bir siyasi oluşuma gidecek. Bazı etkin siyasetçiler partilerinden istifa ederek bu yeni oluşuma katılacak. Yeni oluşum kar topu gibi büyüyüp gelişecek. Türkiye'de yakın gelecekte ılımlı İslamcılar iktidara gelecek. Ilımlı İslamcıların yanında İslami söylemlere ters düşmeyecek ılımlı sol parti de Meclis'e sokulacak." (Prof. Dr. Ümit Özdağ, 29 Nisan 2004)

Yıl 2002. Türkiye Genel Seçimleri. Seçimlerde AKP yüze 34,8 ile birinci parti; CHP yüzde 19,39 ile ikinci parti oldu. DYP, ANAP, MHP, Genç Parti barajı aşamayarak Meclis dışı kaldı.

Graham Fuller'in Erdoğan kehaneti gibi bir başka kehanette(!) bulunan daha vardı. O kişi de İsrail Dışişleri Eski Müsteşarı ve Türkiye Maslahatgüzarı Alon Liel'di. İsrailli eski diplomat sadece İbranice yazılıp basılan *Demo İslam: Türkiye'nin Yeni Yüzü* adlı bir kitap yazdı. Kitabın yazılmaya başlanması AKP'nin kuruluşundan 2 yıl önce, bitişi de seçimlerden hemen sonra. Liel, "Erdoğan 8 yıldır ilgi alanımdaydı. 2 yıla yakın kitap üzerinde çalıştım" diyor. Yani İsrail'in Erdoğan'ı keşfedişi AKP iktidar olmadan 10 yıl önce. Bu kitap önemli çünkü Türkiye'nin dinamikleri ve AKP'nin iktidar yolunun nasıl döşendiğinin de ipuçları var. Alon Liel'in kitabı için 2003 yılında *Tercüman*'dan Mehmet Gündem ve *Bilim ve Düşünce* dergisine verdiği röportajı geniş bir şekilde yazacağım. Çünkü bugüne referans olan çok şey var bu röportajlarda.

Alon Liel AKP için şartların nasıl olgunlaştığını, Kemalizm yerine Erdoğanizm olacağını söylüyor:

> *(...) Atatürk ile Kemalizm arasındaki mesafe giderek açıldı, Kemalizm bu haliyle Türkiye'yi AB'ye taşıyamayan bir ideoloji özelliği gösteriyor. Türkiye'deki demokrasinin askerin siyasetteki rolü ve insan hakları konusunda kendini güncellemesi gerekiyor. Ben Erdoğan'ın Kemalizmi güncelleştirecek kabiliyete sahip olduğunu düşünüyorum. Bu potansiyeli ben "Erdoğanizm" olarak tanımladım. Ben Erdoğan'ın kendini Kemalizm ile tanımlayamayan halkı merkeze taşıdığını görüyorum. Bu Türk demokrasisi için olumlu bir gelişmedir. Terimin kullanımı için biraz erken olsa da Erdoğanizm, Kemalizmin güncelleşmiş bir versiyonu. Türk halkının belli bir bölümü, Erdoğan iktidar olduktan sonra kendilerini, Türkiye Cumhuriyeti, Kemalizmle birlikte tanımlama fikrine daha yaklaştı. Erdoğan'ın orijinal ideolojisinin Kemalizm ile bir karışım olmasından memnuniyet duyuyorum. Erdoğan'da ne ırkçılık ne de terörizm vardı...*

Liel'e göre Erdoğan'ın Türkiye'deki Batı yanlısı, İsrail yanlısı ve serbest piyasa yanlısı tavrından etkilendi... Bunu memnuniyetle karşıladığını belirtiyor, Erdoğanizmin light İslam olduğunu söylüyor.

> *Ben Erdoğan'ın orijinal ideolojisinin Kemalizm ile bir karışım olmasından da memnuniyet duyuyorum. İsrail'de ders verirken bana "Erdoğan nedir?" diye sordular. Ben de "İslam light" diyorum. Bu İslam'ın yeni bir versiyonu. Fundamentalizmin terörizmle karıştığı bir Ortadoğu'da yeni bir soluğa ihtiyaç vardı. Bu modern İslam'dır, ılımlı*

İslam'dır. Erdoğan, İslam'ın özel hayattaki yeriyle kamudaki yeri arasında bir duvar çekti. Bu ihtiyacımız olan şeydi. Erdoğan, İslam'ın ülke yönetimine etki etmesine izin vermedi. AK Parti'de bazı kişiler İslam'ın idarede rol oynamasından memnun olacaktır.

Peki ordu ne yapacaktı? Onu da biliyor:

Ordunun Erdoğan'ı durdurmayacağından emindim. Erdoğan'a karşı şiddetli bir tavır sergilemeleri halinde, bunun Türkiye'nin AB'ye giriş şansını kaçırması anlamına geldiğini biliyorlardı.

Liel'in açıklamaları arasında burası çok dikkat çekici. AKP'den önce "light İslam" ya da "ılımlı İslam" denemesi Fazilet Partisi'nde deneniyor:

Erdoğan ve Gül, Fazilet'i kazanarak partiyi ılımlılaştıracaklardı, ancak olmadı, Kutan kazandı. Onlar da Fazilet'in ılımlı yarısını alarak ortaya çıkınca, halk bu projenin üzerine atladı.

Abdullah Gül'ün, Erbakan'a rağmen Recai Kutan'ın karşısına aday çıktığı FP kongresini söylüyor. Turan Yılmaz'ın *Tayyip* kitabında da bununla ilgili ilginç bir bölüm var. Erdoğan'ın cezaevine girmeden önce FP genel başkanı olmak istediği hatta bu Erbakan'a iletildiğinde, "Neymiş genel başkanlık! Belediye başkanlığına devam edecek!" yanıtı verdiğini yazıyor. 10 bin kişi ile yapılan ankette "Erdoğan'ı genel başkan görmek istiyoruz" diyenlerin sayısı çok fazla denildiğinde Erbakan "Demek ki 10 bin kişiyi zehirlemişsiniz" diyor. Liel'in röportajından kesitleri aktarmaya devam edelim:

Alon Liel ılımlı İslam modelinin İsrail açısından önemini de çok net bir biçimde ortaya koyuyor. Satır arasına dikkat. 2010 yılındaki "Arap Baharı"nı da 2003'te söylüyor:

Türkiye'yi iyi biliyorum. İsrail etrafı Arap ve Müslüman ülkelerle çevrili. İsrail gibi demokratik, kapitalist, laik Batı yanlısı bir ülkenin bu çevrede yaşaması zor. Bunun için her anlamda büyük bedel ödüyoruz. Aniden Türkiye'de İslam ile demokrasinin bir arada olabileceği şansını görünce neden Mısır, Ürdün, Suriye ve Irak'ta olmasın dedik. Bu ülkelerin de Türkiye gibi olması halinde karşımızda çok farklı Ortadoğu olurdu. İsrail'de insanlar çocukluklarından itibaren İslam ile demokrasinin asla birlikte olamayacağını öğrenerek büyürler. İslam ve Arap dünyasında demokrasinin şansının olmadığı öğretilir onlara. Ancak şimdi karşımızda böyle bir şans duruyor. Türk demokrasisi Ortadoğu için bir zenginlik. İsrail kendisini bir demokrasi olarak görüyor ve Türkiye'de

güçlü bir demokrasi istiyor. Türkiye şunu biliyor ki; İsrail ile ilişkiler Türkiye'nin Amerika ile ilişkileri açısından büyük öneme sahip. Dışişleri'ndeki bu atmosferi AK Partililerin de bildiğini biliyorum.

DEMİREL ORUÇLU, ERDOĞAN SEFERİ

Liel'in röportajında "Neden Erdoğan?" sorusunun yanıtı da var. Hem de çok ilginç bir karşılaştırmayla:

İki yıl önce Süleyman Demirel İsrail'e geldi. Öğle yemeğine giderken "Ben gelemem, oruçluyum" dedi, orucunu bozmadı. Bir de Erdoğan'a bakın. Seferilik hakkını kullanıp Silvio Berlusconi'yle öğle yemeği yiyor. Bence bu Erdoğan'ın verdiği önemli bir mesajdı. Erdoğan'ı sevmeyenler bile Turgut Özal'a benzerliği olduğunu söylüyor. İkisi de pragmatik ve mantıklı politikacı.

Erbakan'ın da AKP'nin kuruluşuna ilişkin iddiaları hem çok sertti hem de bambaşka bir Tayyip Erdoğan'ı anlatıyordu. 2007 yılında Londra'da Arapça olarak yayımlanmakta olan *Al Şark al Awsat* gazetesine konuştu Erbakan:

"Amerika'nın milli güvenlik danışmanı olan Zbigniew Brezinski'yi biliriz. Brezinski ne dedi? İslam dünyasına baktığımızda iki tip insanla karşılaşıyoruz: Ehl-i dünya olanlar ile gerçekten dindar olanlar. Bizler din ehlini zayıflatmak, diğerleriyle de işbirliği yapmak istiyoruz! Siz Erdoğan'ın bizden niçin ayrılıp yeni bir parti kurduğunu soruyorsunuz. Size cevabım Brezinski'nin sözleridir. Tayyip bu partiyi kendi başına kurmadı, aldığı emirlerle kurdu. Peki Erdoğan niçin bu projenin kuklası olmayı kabul etti? Çünkü makama, paraya ve liderliğe karşı zaafı var."

Erdoğan'ın "Gerekirse papaz elbisesi de giyerim" sözlerini de yanımıza aldığımızda her şey bu kadar açık ve net. Hemen 2013 yılı haziranına gidelim. Çünkü inanılmaz bir itiraf yazacağım. Yer Kazlıçeşme. Bu toprakların en delikanlı ve vicdanlı haykırışı olan Gezi'ye savaş açan Erdoğan konuşuyor:

"Be hey gafil, be hey cahil! Türkiye'deki Türk baharı 3 Kasım 2002'de oldu. Ama onlar farkında değil. Ama işte millet, işte karar."

Amerika ılımlı İslam modelinin (BOP) laboratuvarı NeoTürkiye'yi şekillendirirken eşbaşkanlık rüyasıyla NeoOsmanlı hayalleri kuranlar da kendilerince kuram geliştiriyordu: "muhafazakâr demokratlık." Erdoğan'ın

yakın adamı Yalçın Akdoğan'a kulak verelim:

"Eski muhafazakârlık hiyerarşiyi, aristokrasiyi, toplumsallığın ya da devletin birey karşısındaki önceliğini ve kutsal olanın aşırı önemini temsil ediyordu. Yeni muhafazakârlık ise demokrasiye ve serbest piyasa ekonomisine doğru kayarken, bireysel özgürlükleri tanıyan toplumsallık geliştirmiştir. Yeni muhafazakârlık felsefi olmaktan çok sosyolojiktir... eski ve yeni muhafazakâr ayrımı birçok ülkede kendini göstermiş; muhafazakârlığın liberalizmle aşılanması farklı toplumlarda yeni muhafazakârlık doğurmuştur."

Yalçın Akdoğan satır arasında ılımlı İslam modelini de anlatıyor:

"Son iki yüzyıl içinde ilk defa iç dinamikler ile dış dinamikler örtüşmektedir. AKP'yi iktidara getiren kitlelerin talepleri ile (iç dinamikler) ABD'nin ve AB'nin talepleri aynı çizgide birleşmişlerdir."

Erdoğan da 2001 yılında ABD'ye, kurulacak NeoTürkiye'nin AKP'sini anlatıyordu:

"... Biz herhangi bir partinin devamı değiliz. Din eksenli siyasi bir parti de değiliz. Biz insan eksenliyiz. Partimizin seçmen tabanı, ortalama Türk vatandaşının değer yargılarını yansıtan muhafazakâr kesimden oluşmaktadır. Ortalama bir Türk, ılımlı bir Müslüman'dır. Bu nedenle partimiz ılımlı Müslümanların ortak değerlerini temsil etmektedir."

KENAN EVREN'DEN İCAZET İSTENDİ

Oyuncular belli, sistem tasarlanmış, proje hazırdı. Şimdi "iyi oyuncu" önderliğinde sahaya çıkma zamanıydı. BOP'u arkasına alan Erdoğan ve ekibi içeride seküler/laik ve ulusalcı cepheye karşı geniş yelpazede temas kurulma zamanıydı. Erdoğan'ın en büyük tedirginliği "Asker ne der?" idi. Askerle bir şekilde temas kurulması lazımdı. Ve o teması kuracak isim de bulundu. O isim Kenan Evren'in Diyanet İşleri Başkanı yaptığı Tayyar Altıkulaç'tı. Tayyar Altıkulaç'a aynı zamanda da AKP'de siyaset yapmak teklif edildi. Altıkulaç Erdoğan'ı dinledikten sonra doğruca Marmaris'in yolunu tuttu. Kenan Evren ile Tayyar Altıkulaç'ın ne konuştuklarını *Esaretten Zirveye: R. Tayyip Erdoğan* kitabından okuyalım:

T.A.: Erdoğan'ın hürmetlerini getirdim.

K.E.: Sağ olsun. Partisini yakında kuruyormuş. Yasağı yok muydu onun?

T.A.: Hukukçulara göre yasak kalkmış.

K.E.: Ben onu bilemem, ama söyleyeceğim şu: Cumhuriyetin temel ilkeleriyle kavga etmemesi lazım. Referansım İslam olmaz. Erbakan Hoca bunu bir türlü anlamadı. Hep partisi kapandı.

T.A.: Öyle Efendim. Ziyaretimin sebebi bunu size arz içindir. Erdoğan girişimi ideolojik bir hareket olmayacak.

K.E.: Tayyip Bey söylediğin gibi biri ise sorun yok, ama bunu kanıtlaması lazım.

T.A.: Her şeye varız. Ama mesajımızı iyi duyuramayız diye endişeliyiz. Sizden arzımız bu mesajı aktarmanızdır.

K.E.: Siz önce laikliğe karşı olmadığınızı net olarak söyleyin ki bütün tereddütler dağılsın. Sonrası kolay.

AKP ve Erdoğan, Evren'in icazetine ihtiyaç duyuyordu kuruluş yıllarında. Kenan Evren Erdoğan'la diyaloğu hakkında bu kez 2010 yılında *Sözcü* gazetesine konuşuyordu. Kenan Evren, kendisinin nikâh şahidi, Erdoğan'ın ise nikâh memuru olduğu Mehmet Ağar'ın oğlunun nikâh töreninden sonra gerçekleşen görüşmenin detaylarını açıklıyordu:

"Oturduğum masaya geldi... Konuştuk... Ona; devlet başkanlığım sırasında zamanın Belediye Başkanı Bedrettin Dalan'a yaptığım yardımlardan falan söz ettim. Bunun üzerine Tayyip Erdoğan bana, 'Ah paşam ah!' dedi... 'Sizin zamanınızda ben olacaktım ki belediye başkanı... Neler neler yapar, sizin desteğinizle İstanbul'u uçururdum!..' Ben de onun Başbakanlık konutuna iki kez gittim. Senin anlayacağın aramız çok iyiydi... Ancak referandum sırasında 'Darbeci Evren' olup çıktık... Ama siyaset bu... hoş görmek lazım... Ben kendisini hâlâ severim... Ondan bir kötülük görmedim... Başbakan olmadan önce de... sonra da... Hep saygılı oldu..."

Peki Tayyip Erdoğan partisinin kuruluşu öncesi ayağına elçi yolladığı Kenan Evren için yıllar sonra ne dedi? Bunun için de 2010 yılına, anayasa referandumu öncesine gidelim. Meclis'te kürsüye çıkan Erdoğan ağlayarak 12 Eylül'ü hatırlatıyor ve "Tam 30 yıl sonra, yine bir 12 Eylül günü, işte bu işkenceler, zulümlerle, bu insanlık dışı uygulamalarla milletçe hesaplaşacağız. Gencecik ölümlerle, zamansız vedalarla, 17 yaşındaki çocukları yağlı urgana taşıyan

zihniyetle hesaplaşacağız. Gencecik yaşında haksız bir şekilde idam edilen Mustafa'nın 'Allah'tan bulurlar' dediği gün işte 12 Eylül 2010 günüdür" diyordu.

"Darbelerle hesaplaşıyoruz" deniliyordu, "yetmez ama evet"çilerin oyları için o gün böyle gerekiyordu. Referandum sonrası Evren ve arkadaşları için hazırlanan iddianame güya 12 Eylül ile hesaplaşma olarak yansıtılıyordu. Oysa Fatsa kısmında Kenan Evren kahraman gibi anlatılıyordu. Yeniden AKP'nin kuruluş günlerine gidelim.

Erdoğan ve AKP Kenan Evren'le yetinmiyor 28 Şubat'ın kudretli generali Çevik Bir ile de temas kuruyordu. Bu teması da Nasuhi Güngör'ün Erdoğan'ın bir ABD ve Yahudi lobileri projesi olduğunu anlatan *Yenilikçi Hareket* kitabından görelim:

> *Erdoğan belediye başkanı iken 1. Ordu Komutanı olan Çevik Bir ile zaman zaman protokol düzeyinde bir araya geliyordu... Bir'in asıl görüşme trafiği emekli olduktan sonra başladı... Bir Erdoğan cezaevinden çıktıktan sonra Erdoğan'la bir araya gelmiş ve hayli sıcak bir görüşme yapmıştı. Bir de Erdoğan'ın "program çakışması" yüzünden bir kez de ABD'de bir araya geldikleri iddiasını ise taraflar sessizlikle karşıladı. İddiaya göre her iki isim de ABD'de Jewish Committe'nin (Yahudi Komitesi) konuğu olmuştu. Erdoğan, Çevik Bir'e "yeni oluşum"la ilgili düşüncelerini aktarmış, askerlerin de bu harekete nasıl bakacağı yönünde sorular iletmişti. Bir'den aldığı cevap ilginçti: "Sizin geçmişinize değil, bugün ne yapacağınıza bakarlar." Erdoğan'ın askerlerle olan irtibatı konusunda daha sonra çıkan haberlerde ise bir başka emekli askerin, Koramiral Atilla Kıyat'ın adı geçiyordu.*

Erdoğan'ın AKP'nin kuruluş dönemindeki temasları gerçekten ilginçti. Onları anlatacağım, yeni "Erdoğan kutsal kitaplarında" hiç bahsedilmeyen bir ziyareti aktarayım hemen. ABD İstanbul Başkonsolosu Caroline Huggins 28 Eylül 1998'de Erdoğan'ı ziyaret etti. Erdoğan'ın hapis cezası kesinleşmiş cezaevine girmek için gün sayıyordu. Huggins "Bu tür gelişmeler Türk demokrasisine olan güveni zayıflatır. Ben iki yıldır İstanbul'da görev yapıyorum. Sayın başkanı zaman zaman ziyaret etmekten mutluluk duyuyorum" dedi. Başkonsolosun bu açıklamasına hükümet tepki gösterdi. Yanıtı da ABD'den geldi. Ziyaretin Washington'un talimatıyla olduğunu ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü James

Foley de doğruladı. Ankara şaşkındı. Foley gayet net konuşmuştu:

"Demokratik yöntemlerle seçilen siyasetçilere yaptıkları konuşmalar nedeniyle verilen cezalar Türk demokrasisine olan güveni azaltır. Başkonsolos bunu söyledi. Biz de yönetim olarak bu sözlerin tamamen arkasındayız."

Erdoğan'ın yükselişindeki ABD etkisi konusunda artık sanırım en küçük bir şüphe kalmadı. Yeniden AKP'nin kuruluş dönemindeki temaslara dönelim. Kenan Evren ve Çevik Bir'den sonra iş dünyası vardı sırada. Turgut Özal'ın en yakınındaki isimlerden olan Münci İnci, Tayyip Erdoğan'ın bir yandan merkez sağda bulunan isimlerle temasını sağlıyor bir yandan da evinde verdiği branşlarda bu temasın daha da samimi bir ortama dönüşmesini sağlıyordu. 24 Ekim 1999'da Münci İnci'nin evindeki branşta ABD İstanbul Konsolos Yardımcısı Kate Schertz, Yalım Erez, Nazlı Ilıcak, Tuğrul Türkeş, Tezcan Yaramancı gibi isimler de yer aldı. Münci İnci aynı zamanda Erdoğan'ı sık sık cezaevinde de ziyaret etmişti. Brançtan sonra 26 Ekim 1999'da TÜSİAD yöneticisi patronlarla bir araya gelindi. TÜSİAD Yönetim Kurulu Üyesi Bülent Eczacıbaşı'nın evindeki yemekte Feyyaz Berker, Tuncay Özilhan, Korkmaz İlkorur, Erdoğan Gönül, Can Paker ve Cüneyt Zapsu bulunuyordu. Bu görüşmeler önemliydi çünkü Erdoğan zengin sofralarında ilk kez yer alıyordu. *Bir Liderin Doğuşu* kitabında bu yemekler öylesine geçiştirilirken Erdoğan'ın gecekondu ziyaretleri abartılı bir biçimde yer alıyor:

> *(...) Bir keresinde 3 çocuğu sakat olan yoksul bir kadının evine iftara gitmiştik. Gittiğimiz ev Gölbaşı'nda tek odalı kerpiç bir kulübeydi. Habersiz gitmiştik. Çat kapı eve girdiğimizde kadın çocuklarıyla beraber sofradaydı. Önlerinde tahtanın üstünde kâğıda sarılı pideler vardı. Tayyip Bey selam verip, doğrudan sofraya oturdu... Tayyip Bey önünde duran pideyi bölüp, yarısını benim önüme bırakmıştı. Ama etrafın sefaleti, kadın ve çocukların içler acısı halini görünce tıkanıp kalmıştım. Yine de ayıp olmasın diye bir parça pide koparıp ağzıma attım. Fakat yutmak ne mümkün. O bir lokma pideyi ağzımda evirip çevirip duruyorum ama bir türlü yutamıyorum, boğazım düğümlenmiş. Bir yandan da yan gözle Tayyip Bey'i izliyorum. Gayet normal bir şekilde karnını doyurmakla meşgul. Bir ara gözüm pidelerin sarılı olduğu kâğıtlara takıldı. Biraz dikkatli bakınca, kâğıtların üzerinde çamur lekeleri olduğunu fark ettim. Birden içim sızladı. Sanırım pideler bir lokantanın çöplüğünden alınmıştı. Durumu fark eder etmez kendi pidemi*

neredeyse çiğnemeden yutup usulca Tayyip Bey'in önünde duran yarım pideye uzandım. Mikrop kapıp zehirlenebileceği endişesiyle daha fazla pide yemesini önlemek istemiştim.

Hem gecekonduda fakir sofrası da paylaşılabilir, zenginlerle branşlar da tabii ki yapılabilir. Ben sadece gecekondu yemeklerinin abartılı anlatılıp diğerlerinden hiç bahsedilmemesine dikkat çekiyorum. Hiç bahsedilmeyen başka bir yemek de Nazlı Ilıcak'ın evinde yenilen yemeklerdir. Hatta bu yemeklerde içki de servis ediliyordu. Nazlı Ilıcak, Erdoğan ve Erbakan'ın yanı sıra gazeteciler ve işadamlarını bu yemeklere çağırıyordu. Şimdi Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı resepsiyonlarında bile içki servisi yapılmıyor ama AKP'nin kuruluş yıllarında şarap servisli ev yemeklerine Erdoğan eşlik ediyordu. AKP'nin kuruluş dönemindeki gerek ABD gerekse Türkiye'deki temas ve yemekleri anlatmam biliyorum uzun oldu. Ama bunları uzun uzun anlatmamın nedeni bir projenin nasıl hayata geçirildiğini çok net bir şekilde görmek ve bugünkü Erdoğan'la, yani "Big Boss"la kıyaslama yapılması içindir.

Türkiye'de zemin şartlar olgunlaştırılmıştı artık. Şimdi Erdoğan'ın gizli ortağı için görüşme aşaması vardı. O görüşme 2000 yılı mayıs ayında Pennsylvania'da gerçekleşti. Milli Görüş-Gülen Cemaati arasında yıllardır süregelen soğukluk ilk kez sıcak temasa dönüşüyor ve bu temas Erdoğan'ın Milli Görüş gömleğini çıkardığı yıllarda oluyordu. ABD garantörlüğünde yapılan bu görüşmede Erdoğan Fethullah Gülen'e "Birlikte Yeni Türkiye'yi kuralım" teklifini yaptı. Erdoğan ayrıca cemaati destekleyip güçlendireceği sözünü de verdi. Erdoğan adım adım iktidara hazırlanıyordu. Bu iktidarda emniyet ve yargıda şakirtleriyle güçlü bir ağ örmüş olan cemaat özel ve stratejik bir rol oynayacaktı. Ta ki *Mavi Marmara* ile gerilen, 7 Şubat MİT'teki güç savaşı ile krize giren ve nihayetinde 17-25 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk operasyonlarıyla bu gizli koalisyon sona eriyordu. 17 Aralık 2013'e kadar süren 11 yıllık bu ortaklığın NeoTürkiye'deki etkisi-yansıması daha uzun yıllar konuşulacak, tartışılacak. NeoTürkiye kurulmasının stratejik operasyonları Ergenekon, Balyoz, 3 Temmuz, Oda TV, Casusluk, KCK AKP-Cemaat iktidarının hem kırılma hem de NeoTürkiye'deki Taht Oyunu'nun önemli bir hamlesi, sonrasında ise birbirlerine bumerang oldu. 17 Aralık Operasyonu'nda yeniden Tayyip Erdoğan-Fethullah Gülen Taht Oyunu'nu anlatırım. *Abluka* kitabımda bu Taht Oyunu'nun evrelerini ayrıntılı

anlatmıştım. 17 Aralık Operasyonu ile öyle bir algı yaratıldı ki sanki Erdoğan yeni iktidar oldu ve cemaat operasyonu ile karşılaştı.

Oysa arkada kalan 11 yıllık bir koalisyon var. Hatta karşılıklı güzellemeler o kadar fazlaydı ki. Bugünü görme ve çözme şifresi olsun diye karşılıklı güzellemeleri de hatırlayalım.

TAYYİP ERDOĞAN-FETHULLAH GÜLEN: AL GÜLÜM VER GÜLÜM

13 Eylül 2010 referandumu sonuçlanmış ve bunu bir zafer olarak gören Erdoğan okyanus ötesine sesleniyor:

“Dünyanın dört bir yanından, okyanus ötesinden bu sürece destek veren tüm kardeşlerimi kutluyorum. E ne yapayım, buradan okyanus ötesine mesajlar olduğuna göre bizim de bu mesajı verenlere bir mesajımız olması lazım.”

2011 genel seçimleri öncesi MHP’ye seks kasetleri ile bir operasyon yapıldı. Bahçeli’nin hedefinde okyanus ötesi (Fethullah Gülen) vardı. Ama yanıt Erdoğan’dan geliyordu. Tarih 14 Mayıs 2011:

“MHP’nin bir defa Hocaefendi’ye saldırısı gerçekten bana göre ihanet derecesindedir. Çok çirkin bir şey. Hocaefendi işi gücü bırakmış da Bahçeli ile mi uğraşacak? Bir defa onun bulunduğu makam, meşgalesi böyle bir şeye müsaade etmez. Çok çirkin, çok ayıp. Ben bunu ihanet derecesinde kınıyorum. Burada Bahçeli’nin kendisini çek etmesi, kendiyle uğraşması lazım. Ben inanıyorum ki aklıselim sahibi ülkücü kardeşlerim de bunun bu yaptıklarından ciddi manada rahatsızlar. Böyle bir yaklaşım olmaz.”

Yeri gelmişken Graham Fuller’in 2000 yılında söylediği ılımlı İslam ve ılımlı sol sözlerini hatırlayalım. MHP’nin Meclis dışında kalması ile bu teorinin tam olarak hayata geçmesi demekti. 2011 seçimleri öncesi MHP’de yaşananlara (seks kasetleri) bir de bu açıdan bakmak lazım. Devam edelim. 8 Eylül 2011’de Fethullah Gülen, annesi Tenzile Erdoğan’ı kaybeden Erdoğan için taziye mesajı yayımlıyordu:

“Başbakanımız Sn. Recep Tayyip Erdoğan’ın varlık vesileleri, muhterem valideleri Tenzile Erdoğan Hanımefendi’nin elemler yumağı dâr-ı fânîden, ahbablar ictimaı dâr-ı bâkîye irtihallerini öğrenmiş bulunmaktayım.

Gurbette olmam hasebiyle cenaze merasimlerine iştirak edemediğim için ayrıca mahzunum.

Merhume Hanımefendi'ye Cenab-ı Erhamü'r-Râhimîn'den rahmet ve mağfiret diler, Sn. Başbakanımız başta olmak üzere evlatlarına, akraba, yakın, dost, muhib ve sevenlerine sabr-ı cemîl niyaz ederim."

6 Nisan 2012. Fethullah Gülen, Tayyip Erdoğan'ın ikinci kez ameliyat olması nedeniyle bir mesaj yayımladı:

"Her gün Rabbime iltica edip O'nun yüce dergâhına yöneldiğimde her daim dua ettiğim Başbakanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın ikinci kez ameliyat olduğunu öğrendim. İlk ameliyatını duyduğumda da fevkalade derinden üzülmüş, hastalığından bir an önce kurtulmasını dilemiştim. Hatta yakın dostlarıma 'Hizmetlerinden dolayı nazar mı değiyor yoksa başka bir olumsuzluk mu söz konusu?' demiştim. Şimdi yeniden ameliyat olduğunu teessürle öğrendim. Bu ameliyatın tamamlayıcı bir müdahale olmasından müteselli oldum. Yaptığı hizmetlerle milletimizin medar-ı iftiharı haline gelmiş Başbakanımızın bir an önce sağlığına kavuşmasını, görevinin başına yepyeni bir dinamizmle geçmesini Cenab-ı Erhamürrahimin'den niyaz eder, kendisine acil şifalar temenni ederim."

Tayyip Erdoğan. 26 Aralık 2012. Samanyolu'nun 20. Yılı. Fethullah Gülen'in şiirlerinden oluşan "Kırık Mızrap" konserine mesaj gönderiyor:

"Bu vesileyle etkinlik kapsamında muhterem Fethullah Gülen'in gönül yolculuğunu anlatan *Kırık Mızrap* eserinin güzide sanatçılarımız tarafından musiki eşliğinde yorumlanacak olmasını da heyecan verici bulduğumu ifade etmek isterim.

Muhterem Fethullah Gülen'e gönül telinden süzerek inşa ettiği tüm o mısralar için; o mısraları musiki ile buluşturarak farklı bir güzellik katan sanatçılarımıza da emekleri için ayrıca teşekkür ediyor, ellerine, dillerine, gönüllerine sağlık diyorum."

24 Ekim 2013. Fethullah Gülen tansiyona bağlı ritim bozukluğu sebebiyle hastaneye kaldırıldı. Erdoğan Fethullah Gülen'i aradı. 28 Ekim 2013'te *Zaman* gazetesi genel yayın yönetmeni Ekrem Dumanlı, Fethullah Gülen ile Başbakan Recep Tayyip Erdoğan arasındaki telefon görüşmesinin ayrıntılarını yazdı. Kendisine geçmiş olsun telefonu açan Erdoğan ile görüşen Gülen, Başbakan

Erdoğan’a övgü dolu sözler söylüyor. Ekrem Dumanlı’nın yazısından bir kısım:

İnsanın içi burkuluyor, boğazı düğümleniyor böyle durumlarda. (...) Neyse ki hastaneden müspet haberler geliyor, “Durumu kontrol altında” deniyor. Kaygıları gidermek mümkün değil yine de. Arayan arayana. Merak, endişe, ıstırap... İlk arayanlardan biri Başbakan Tayyip Erdoğan’dı. Zarif bir ses tonuyla geçmiş olsun dileklerinde bulundu. Hocaefendi de aynı zarafetle Sayın Başbakan’ın hatırını sordu, “Zahmet buyurdunuz...” dedi. Söz sırası dualaşmaya gelmişti. İkisi de hem dua istedi birbirinden, hem dua ettiler birbirlerine. Görülmeye, duyulmaya, düşünmeye değer bir tabloydu. Uzaktan bu manzarayı izleyebilseydiniz, eminim, “Yahu işgüzarlar! Artık aradan çekilin ki fitne ateşi sönsün!” diyecektiniz. Öyle samimi, öyle halisane bir iletişim vardı ortada...

Görüşme bitince Hocaefendi, “Sesi çok güzel geliyordu...” dedi. O sesteki duruluk ve içtenliği birkaç kez anlattı arkadaşlarına. Sonra dua etti bol bol.

Ve 15 Haziran 2012.10. Türkçe Olimpiyatları’nda bir konuşma yapan Başbakan Erdoğan “Biz gurbette olup şu vatan topraklarının hasreti içerisinde olanları aramızda görmek istiyoruz. Gurbet aynı zamanda garipliktir. Zaten oradan anlamını yükleniyor. Onun için de biz garipliğe tahammül edemeyiz. Bu sıla hasreti bitmelidir. Bitsin istiyoruz” dedi. Türk Telekom Arena Stadı’nda coşku artmıştı. Erdoğan devam etti:

“Doğrusu ben şu anki tavrınızla hep birlikte bu hasretin bitmesini istediğinizi anlıyorum. Öyleyse bitsin bu hasret diyelim.”

PEKİ 17 ARALIK OPERASYONU SONRASI NE DEDİLER?

Fethullah Gülen: Allahım onları hezimete uğrat! Onları sars! Birlikleri boz! Onları paramparça et! Onları birbirlerine musallat et! Onlara karşı bize yardım et! Onları birbirlerine kırdır! Onlara karşı bize yardım et! Hırsızı görmeden hırsızı yakalayanın üzerine gidenler, cinayeti görmeyip de masum insanlara cürüm atmak suretiyle onları karalamaya çalışanlar... Allah onların evlerine ateşler salsın, yuvalarını yıksın, birliklerini bozsun, duygularını sinelerinde bıraksın, önlerini kessin, bir şey olmaya imkân vermesin.

Tayyip Erdoğan: “Bu nasıl beddua, kime ediyor? Sıkıysa kime ettiğini de

söylesin. İsim versin.”

Fethullah Gülen: “Mesâvîyi Allah biliyor, harâmîliği Allah biliyor, hırsızlığı Allah biliyor, rüşveti Allah biliyor. Öbür tarafta teker teker tek arpadan hesap sorma esprisine bağlı olarak hepsinin hesabını Allah sorar.”

Tayyip Erdoğan: “Şunu bilesiniz ki istediğiniz kadar oralara yerleşin, ininize gireceğiz ininize. Didik didik edeceğiz ve devletin içindeki bu örgütleri teşhir edeceğiz. Onları inine girip çıkaracağız.”

Fethullah Gülen: “Kimin inde olduğunu Allah görüyor. Kimsenin hıyanetini deşifre etme vazifemiz yok.”

Tayyip Erdoğan: “Alçaklıktır, şerefsizliktir, namussuzluktur, ahlaksızlıktır! Hem dindarım diyeceksin, hem de gözünü kırpmadan, üstelik en iğrenç biçimde masum insanlara iftira atacaksın. Yazıklar olsun!”

Fethullah Gülen: “Dememiştim, demeden edemedim. O kadar diş gösterildi, o kadar salya atıldı, o kadar kimse tahrik edildi, o kadar o tweet’lerde o melun düşünceler bir yönüyle vizesiz rahat dolaştı ki, demeden edemedim.”

Tayyip Erdoğan: “Ergenekon’la mücadele ettik, Pennsylvania yönetimindeki NeoErgenekon’la da mücadele edeceğiz. Neymiş, Pennsylvania’da inzivaya çekilmiş. İnzivaya çekileceksen gel ülkende inzivaya çekil. Bu nasıl bir inziva? İnzivaya çekilmiş ama oradan alüfteleri (iffetsiz, oynak, cilveli kadın) takip ediyor.”

Fethullah Gülen: “**Yeni bir dünya... Yeni bir dünya... El ele yeni bir dünya!.. Hâkimiyet değil, hükmetme değil, baskı yapma değil, totaliter sistemler tesis etme değil... Diktatörlükler tesis etme değil, tiranlıklar kurma değil.”**

Tayyip Erdoğan: “*Şu anda hain bir terör örgütü var, bunlar terör örgütü. Buna tedbir almak bizim görevimiz... Bir başbakanı mahkeme kararı dahi olsa dinleyemezsin. Cumhurbaşkanını, genelkurmay başkanını dinleyemezsin. Ama bu hainler dinler. Haşhaşilerin bunların yanında elleri öpülür elleri. Bunlarda her numara var. Bildiklerimi anlatamıyorum. Ne yaparlarsa yapsınlar bunun bedelini ödeyecekler.”*

Fethullah Gülen: “**Size haşhaşi demişler, aldırmayın. “Çete” demişler, aldırmayın. “Sülük” demişler, aldırmayın. Peygambere “sefih” demişler; bunak demektir bu. Bunlarla meşgul olduğunuz zaman, kafa dağınıklığına**

düşersiniz; nöronlar taşımaz bunu; korteks çatlayıverir birdenbire."

Tayyip Erdoğan: "Bu can bu bedende oldukça paralel yapıyla mücadele sonuna kadar devam edecektir."

Fethullah Gülen: "Dünden bugüne –dün belki sadece ehl-i ilhad yapıyordu şimdi asimetrik bir saldırganlık var– bir bitirme cehdi ve gayreti var."

Erdoğan-Gülen Taht Oyunu'na ilerleyen bölümlerde yeniden değinirim. Tayyip Erdoğan'*ı* "keşfeden" ABD'li Morton Abromowitz, Graham Fuller gibi isimler aynı zamanda Fethullah Gülen cemaati ile de aynı yıllarda aynı samimiyette temas kuruyordu. Fethullah Gülen hâlâ çok tartışılan 1998 yılındaki papa ile buluş*masına* Abromowitz'in aracı olduğunu söylüyordu. Fethullah Gülen 2007'de ABD'de oturma izni için yaptığı başvuruda, Morton Abromowitz ve Graham Fuller'in kendisi hakkında yazdığı referans mektuplarını da mahkemeye sunmuştu. Fethullah Gülen cemaati bu yıllarda "hoşgörü" ve "dinler arası diyalog" imajıyla içeride ve dışarıda ön plana çıkıyordu. Hatta bugün çok hatırlanmaz ama Bekir Coşkun'un yazdığı "Ağlayan Adam" köşe yazısı vardı. Tarih 30 Ocak 1997:

> *Erbakan'ın sarıklı Mercedes'lilerden oluşan tarikat şeyhlerine verdiği iftar yemeğine katılmayan Fethullah Gülen'in, kendi iftar yemeği medyada geniş yer aldı... İftara Hıristiyan ve Mûsevî cemaatleri liderleri de katıldılar... Ayrıca tiyatro sanatçıları, gazeteciler, kimi sosyalistler, yabancı elçiliklerden temsilciler, Alevî dedeleri... İftardan önceki dualar ise, konuklara saygı olarak önce Türkçe, sonra İngilizce... Haremlik-selâmlık ise yok... Bunlara karşı çıkan var mı?.. Ki kimi gazeteler, Fethullah Gülen Hoca'nın iftar sofrasını "hoşgörü ziyafeti" olarak isimlendirdiler... Özellikle bu içinde bulunduğumuz günlerde hangimizin bu hoşgörüye ve barışa gereksinimi yok?.. Bendeniz zaten gözü sulu birisi olarak, Fethullah Gülen'in niye çok ağladığını şimdi daha iyi anlayabilirim... Hoşgörü ve barış... Belki de bu sihirli iki kelimede düğümlenen ulusumuzun geleceği, sicim sicim gözyaşları ile çözülebilir... En azından; ağlamak, en yoğun düşünmektir... Bence asıl: Akıllı İslâm, akılsızına başkaldırmalıdır...*

Aslında Erdoğan AKP'si ve Fethullah Gülen cemaatinin NeoTürkiye oluşumundan önce propagandaları, imaj çalışmaları çok benziyor. Amerikanvari bu propaganda ve stratejiler Türkiye'ye özgü siyaset/propaganda ve stratejilerin çok dışındaydı. İşte o stratejilerin olduğu günler AKP'nin de kuruluşunda çokça

yer alıyordu. Erdoğan iktidara doğru adım adım yürürken çok çeşitli kesimlere de açılıyordu. Hatta fazla da açılıyordu. AKP'nin kuruluş günlerinde Sevda Demirel de AKP'ye katılmak istediğini söylemişti. Bugün olduğu gibi birbirini paralayarak Erdoğan'ın peşinde koşanlar o yıllarda mesafe açmak için tam tersi tarafa koşuyordu. Sevda Demirel'in AKP'ye katılma sözleri fazla sansasyoneldi. AKP açılımını da aşar yorumları yapılıyordu. Erdoğan katıldığı TV programında Fatih Altaylı'nın Sevda Demirel sorusunu yanıtlıyordu:

F.A.: "Sevda Demirel'in partinize üye olmak istemesini nasıl karşılıyorsunuz?"

R.T.E.: "Partimize üye olmakta herhangi bir noktada beis yok. Partimize üye olur, demokratik mücadelesini verir. Mücadele içerisinde yerini ne derece alabilirse alır. Olay bu kadar basit. Bizim şu anda oya ihtiyacımız var."

F.A.: "Oya ihtiyacınız olmasa istemez misiniz?"

R.T.E.: "Her zaman bir parti bir oy daha almak için çalışır."

ERDOĞAN'IN SİCİLİ NASIL TEMİZLENDİ?

Oy almak için çalışmalar, açılmalar, her kesime sıcak mesajlar devam etti ve AKP seçimleri kazandı. Erdoğan da önce siyasi yasaklı olarak genel başkan, sonra Deniz Baykal'ın da katkısı ile yapılan anayasa değişikliği sonrası yapılan ara seçimle başbakan oldu. Ara seçime kalmadan Erdoğan'ın seçimlere girebileceği de tartışılmıştı. Diyarbakır DGM'de Tayyip Erdoğan'ın "TCK'da yapılan değişiklikler nedeniyle daha önce aldığı mahkûmiyet kararının adli sicilden silinmesi" tartışması yaşanmıştı. Diyarbakır DGM adli sicil kaydının silinmesini reddederken Diyarbakır 4. DGM Erdoğan'ın adli sicil kaydının silinmesine karar veriyordu. Bu tartışma o gün için DGM'ler arası bir hukuk yorumu farkı olarak görülebilirdi. Ama Ergenekon ek iddianamelerinde yer alan bir tape ile durumun hiç de öyle olmadığı görülüyor. Diyarbakır'da ne olduğunu daha iyi anlamak için *Bir Liderin Doğuşu* kitabında DGM kararları nasıl anlatılmış onu yazayım.

Tayyip Erdoğan'ın o dönemde avukatlığını yapan, Erdoğan Köşk'e çıkana kadar da Devlet Bakanlığı görevi yapan Hayati Yazıcı anlatıyor:

(...) Sicil kaydının silinmesi için başvuru kararı ağırlık kazanınca ben

kalktım sessiz sedasız Diyarbakır'a gittim. Mahkeme başkanı bana, "Şimdiye kadar neredeydiniz?" diye konuşunca umutlanmıştım. Vakit geçirmeden gerekli evrakları hazırlayıp 3 nolu DGM'ye başvurarak beklemeye başladım. Sonucun açıklanması uzun sürmedi: "Oy çokluğu ile talebin reddine..." Soluğu mahkeme başkanının odasında almıştım. Ben daha bir şey söylemeden "Talebi oy çokluğuyla reddettik" dedi.

"Sağlık olsun ama biz bunu aşacağız" dedim. "Yargı organları genellikle hak ve özgürlüklerin önünü açar ama ne yazık ki Türkiye'de bunun tam tersi oluyor."

"Sen düpedüz hakaret ediyorsun!" diyerek sertleşmeye başladı.

"Hayır hakaret etmiyorum. Yorum yapıyorum" dedim. Bana orada sonucu tebliğ etmek istediler, kabul etmedim. Aksi halde itiraz süresini başlatmış olacaktım. "Önce kararı incelemek istiyorum" diyerek kararın fotokopisini aldım.

Muhalif üyenin yorumunu okudum, çok güzel bir mütalaa yazmıştı. O gün Diyarbakır'da kaldım ve karara itiraz hakkımızı kullandım. Dosyaya bu kez Diyarbakır 4. DGM baktı. Sonuç: "Recep Tayyip Erdoğan'ın sicil kaydının silinmesine..."

Akşam 17.20'de uçağımız vardı ama gitmedim. Çünkü karar 2'ye 1 çıkmıştı. Allah göstermesin trafik kazası ya da hastalık gibi bir durum olsa, üyelerden birinin başına bir şey gelse kararın bir hükmü kalmayacak. Rica minnet kararı yazdırdım. Üyelere imzalattım. Karar çantamdaydı. Rahatlamıştım. Siirt'ten bu yana girdiğimiz bütün davalarda, sonuçların aleyhimize tecelli etmesi bir yana, bire bir yaşadığımız hukuk ihlalleri ve keyfi kararlar nedeniyle mahkemelere inancımızı neredeyse yitirmiştim. Bu kez aldığımız sonuç hepimizi sevindirdi.

Çok sevinmişlerdi bu karara. Önemli bir karardı. Çünkü Tayyip Erdoğan'ın milletvekilliği adaylığına engel ortadan kalkıyordu. Bu karar sonra Sabih Kanadoğlu'nun itirazı üzerine Yargıtay 8. Dairesi'ne götürüldü. Yargıtay da Sabih Kanadoğlu'nun itirazını haklı görerek Diyarbakır 4. DGM'nin verdiği "adli sicilin silinmesi" kararını yok hükmünde saydı. Ergenekon davası ek klasörlerinde ise Diyarbakır'daki DGM kararlarının perde arkası çok daha farklı yer aldı. Ek 429'uncu klasörde bulunan telefon konuşması AKP milletvekilliği de yapan Emin Şirin ile *Millî Gazete* muhabiri Şaban Kalafat arasında geçiyor. Görüşmenin kaydedildiği tarih ise 12 Eylül 2007. Konuşmada Şaban Kalafat,

Hayati Yazıcı'nın 1998 yılında Erdoğan'ın avukatlığını yaptığı sırada "bir savcı ve iki hâkimi satın aldığını", bunun için harcanan paranın da Kalyon İnşaat adlı müteahhitlik firması tarafından tahsis edildiğini söylüyor.

Emin Şirin.: "Cemil Çiçek'e sattırdılar Aksu'yu..."

Şaban Kalafat: "Satıldı ama Kalyon İnşaat dik durdu. Halbuki o Hasan Kalyoncu, ki parasını kendi cebinden verdi, Recep Tayyip Erdoğan minareler süngü şiirinden yargılanırken..."

E.Ş.: "Biliyorum, biliyorum..."

Ş.K.: "O zaman Hayati Yazıcı avukatıydı, üç hâkimden iki hâkimi ve savcıyı satın aldı Kalyon'un verdiği parayla ama Abdülkadir Aksu'yu bakan yapmadı diye Kalyon İnşaat bütün işlerden çekildi, mesela Büyükşehir Belediyesi'nin yaptığı işlerden. Metrobüs işini bıraktı falan...

Devlet Bakanı Yazıcı, *Milliyet* gazetesine yaptığı açıklamada telefon tapesindeki iddiaları sert bir dille yalanladı. "Bu alçakça bir iddia. Hiçbir mesnedi yok... Absürd... Böyle bir şey olamaz. Ben o tür işlerin içinde olamam; ben avukat olarak adaletin tecelli etmesi için çalışan kişiyim. Bunlar iftiradır, uydurmadır."

Emin Şirin konuşulanların Ankara'da çok konuşulan dedikodular olduğunu söylüyordu:

"Ankara'da bu dedikodu çok yaygın olarak konuşuldu. Bu konuyu Şaban'a sormak lazım... Bu dedikoduları aktardı herhalde. Şaban *Millî Gazete* muhabiridir, beni sık sık arar. Kandilleri de, bayramlarda arar. Ankara'da bu dedikodular bol bol konuşuluyor."

Tayyip Erdoğan bütün bunları arkasında bırakmış, 3 Kasım 2002 seçimlerinde olamadığı milletvekilliğini ara seçimde elde ederek başbakanlık koltuğuna oturuyordu. Artık Reis gitmiş Beyefendi gelmişti. Kısa bir anekdot olarak aktarayım, "Beyefendi" Süleyman Demirel'in de lakabıydı.

3 Kasım seçimlerinde "bilinen kehanet" gerçekleşmiş, NeoCon'lar ve Amerika gelişmelerden çok memnundu. Artık yol tamamen açılmış ve ılımlı İslam modelli NeoTürkiye yola çıkmıştı. Erdoğan'dan ilk talep de yoldaydı. ABD Başkanı Bush Ankara Büyükelçisi Robert Pearson aracılığıyla seçimleri kazanan Erdoğan'a kutlama mesajı gönderiyor ve uyarı gibi sözleri de iletiyordu. "Yakın günlerde verilmesi gereken önemli kararlar var." Bu önemli karar 1 Mart

Tezkeresi idi. Gerçi tezkere oylamasında Erdoğan henüz başbakan değildi ama ABD biliyordu ki bu davanın lideri Erdoğan'dı. Tezkere, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'a gönderilmesini ve gerektiğinde kullanılmasını, ayrıca muhtemel bir askeri harekât çerçevesinde yabancı silahlı kuvvetlere mensup hava unsurlarının Türk hava sahasını kullanmalarına 6 ay süreyle izin verilmesini öngörüyordu. Buna göre, en fazla 62 bin yabancı askeri personel Türkiye'de bulunabilecek ve yabancı kuvvetlerin hava unsurları 255 uçak ve 65 helikopteri aşamayacaktı.

Tezkere Meclis'te kapalı oturumda görüşüldü ve ABD'nin, Erdoğan'ın, Abdullah Gül'ün beklentilerinin aksine kabul edilmedi. Oylamaya 533 milletvekili katıldı...264 kabul oyuna karşılık, 250 ret oyu çıktı ve 268 olan salt çoğunluk sağlanamadığı için tezkere reddedildi...

1 Mart Tezkeresi'nin reddedilmesiyle, Irak savaşında başta İncirlik Üssü ve limanlar olmak üzere Türk topraklarını kullanmaya hazırlanan ABD'de büyük hayal kırıklığı yaşandı. Savaş gemilerini İskenderun Limanı açıklarında bekleten ABD, savaş sırasında gerekli transit noktaları ve lojistik destek için farklı ülkelerdeki askeri üsleri kullanmak zorunda kaldı. Av-bombardıman ve yakın-destek hava operasyonları için uçak gemileri ile Suudi Arabistan'daki hava üslerinden yararlanıldı. Uzun menzilli stratejik bombardıman operasyonları ise İngiltere Lakenheath ve Hint Okyanusu'ndaki Diego Garcia Üssü'nden yapıldı.

1 MART TEZKERESİ'NİN REDDİ İLE ASKERLERE OPERASYONUN NE İLİŞKİSİ VAR?

Tezkerenin reddedilmesi çok şeyin kırılma anı oldu. NeoCon'lar açısından bu büyük bir yenilgiydi. Erdoğan liderliğinde AKP'nin geçen 13 yılda özgür iradesi ile aldığı tek karar 1 Mart Tezkeresi oldu. Ama Tayyip Erdoğan bu duruma çok kızmıştı. Tezkere sonrası toplanan AKP MKYK toplantısında kürsüye vurarak, "Bakanlar Kurulu'nda imzaladıktan sonra Meclis'te tezkereye hayır demek son derece çirkin!" diyordu... Herkes çok öfkeliydi. Bu öfkeler tezkere zamanı ve sonrasında konuşmalara da yansıdı.

George Bush: "1 Mart 2003 günü TBMM'de reddedilen tezkereyle ilgili hayal kırıklığına ve hüsrana uğramıştım. Şimdiye kadar yaptığımız en önemli

taleplerimizden birinde, NATO müttefikimiz Türkiye, Amerika'yı yarı yolda bırakmıştı."

Tayyip Erdoğan: "Denklemin dışında kaldık. Keşke 1 Mart Tezkeresi geçseymiş. Tezkerenin bu şekilde neticelenmesini doğru bulmadım. Bunlardan ibret alıp gelecekte aynı hataya düşmemek gerekir."

Abdullah Gül: "Saçlarım o dönem ağardı, uyku uyumuyordum."

ABD'nin eski Savunma Bakanı Donald Rumsfeld: "Amerikan yönetimi emindi. Ancak TBMM, jilet farkıyla ABD'nin geçiş talebini onaylamamıştı. Bölgedeki kilit bir NATO müttefikinden destek alınamaması, operasyonel açıdan ciddi terslik olmasının yanında, siyasi bir utançtı..."

Erdoğan 2003 yılında *Wall Street Journal*'a yazdığı bir makalede, "**ABD'nin Irak'ta savaşan kahraman bay ve bayan askerlerinin en az zayiatla ülkelerine mümkün olan en az zamanda dönmeleri temennisi ile duacıyız" diyordu. Bu ABD'ye ve dışarıya bir mesajdı. Aynı Erdoğan 2013 yılında seçim döneminde içeriye de mesaj veriyordu. Ancak ABD askerlerine dua eden Erdoğan'dan farklıydı. "**Binlerce kilometre öteden gelip Ortadoğu coğrafyasına müdahale edenlere, bu coğrafyanın kanını ve petrolünü içenlere tek cümle söyleyemeyenler bugün Türkiye'yi eleştiri konusu yapıyorlar. Bunun içinde Türkiye'deki cahiller de var."

1 Mart Tezkeresi'nin Meclis'te yapılan kapalı oturumunun yayınlaması için zamanaşımı 2013 yılında doldu ama bu görüşme tutanakları kamuoyu ile paylaşılmadı. Tezkere öncesi Erdoğan genel başkanlığında, Abdullah Gül başbakanlığında ABD'de yapılan "at pazarlıkları" ve bu pazarlığa ilişkin detaylar Turan Yavuz'un *Çuvallayan İttifak* kitabında ayrıntılarıyla yer alır. Amerika'da NeoCon kontrolündeki Bush yönetimi 1 Mart Tezkeresi'nin bedelini ödediği gibi bunun hıncını da çıkardılar. 4 Mart 2003'te Süleymaniye'de Türk askerlerinin başına çuval geçirildi. Belki de Türk ordu tarihindeki en rencide edici ve küçük düşürücü bu olayın NeoTürkiye hafızasında kalması da istenmiyor. Egemen Bağış "çuval" olayının ardından Cheney'i arayan Başbakan Erdoğan'ın askerleri kurtardığını ve telefonda, "Bunu kabul edemem, çabuk o çocukları serbest bırakın!" dediğini açıklıyordu. Hafızada da bu kalsın isteniyordu.

1 Mart Tezkeresi'nin reddinde en büyük hedef ordu oluyordu. Hatta Erdoğan

CNN Türk'te katıldığı programda Türk Silahlı Kuvvetleri'nin üst kademesini, 2003 yılında 1 Mart Tezkeresi'ni kamuoyu önünde açıkça desteklemekten kaçındığı için eleştiriyordu.

"(...) Üst düzey komutanlar da, 'Biz orada olmalıydık, tezkere geçseymiş' diyorlar. Temenni ederdik ki, onlar da o günlerde bunu dillendirebilselerdi, çok daha iyi olurdu. O gün maalesef oylamadan önce açıklama yapmadılar."

Wikileaks belgelerinde ise "... Eski bir MGK personeli ve Erdoğan'a yakın bir AK Parti milletvekili bize, oylama öncesinde askeriyenin, asıl olarak Erdoğan'ın ve AK Parti'nin altını oymaya odaklandığını söylediler. Gazeteci, ordunun amacının bir taşla iki kuş –yani hem AK Parti'yi hem ABD hükümetinin Irak politikasını– vurmak olduğunu söyledi" deniliyordu. 2000 yılında zamanın MGK Genel Sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınç'ın Harp Akademileri'ndeki sempozyumda "Türkiye'nin gerekirse Rusya ve İran'la yeni arayışlara girebileceğini" açıklaması da ABD tarafından not edilmişti. Bütün bunları şunun için yazıyorum. Hâlâ çok tartışılan ve ordu komuta kademesini baştan sona değiştiren Ergenekon, Balyoz, casusluk gibi askerleri hedef alan operasyonlara bir de bu gelişmeler ışığında bakmak lazım. Hatta analizler yaparken bu verileri çokça da göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Mesela 2002 yılında Harp Akademileri Komutanlığı'nın "Türkiye'nin Etrafında Barış Kuşağı Nasıl Oluşturulur?" konulu sempozyumunda zamanın MGK Genel Sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınç'ın konuşması ABD'yi epeyce kızdırmıştı. Kılınç, "Türkiye'nin yeni birtakım arayışlar içinde olması kesinkes ihtiyaç. Bunun da en doğru yöntemi zannediyorum, Rusya Federasyonu ile birlikte, mümkünse İran'ı da içerecek şekilde arayış içinde olunması. Türkiye, AB'den hiç yardım görmemiştir. AB, Türkiye'yi ilgilendiren sorunlara menfi bakıyor" diyordu.

Turan Yavuz *Çuvallayan İttifak* kitabında ABD'nin bu konuşmaya çok öfkelendiğini ve Washington'da "Türkiye'de yeni bir hükümet ve yeni bir genelkurmay başkanı olmazsa Irak konusunda desteği unutmamız lazım" görüşünün dile getirildiğini yazmıştı.

Tuncer Kılınç'a Ne Oldu? Ergenekon soruşturması kapsamında 2009'da gözaltına alındı. 2013'te cezası kesinleşti ve 2014'ün mart ayında tahliye edildi.

Bush yönetimi boyunca ABD-Türkiye ilişkileri zaman zaman gerilimli geçti.

BOP'un varlığı ve NeoTürkiye projesi bağların kopmasını engelliyordu. Zaman zaman gerilen ilişkilerde hemen devreye giriliyordu. Mesela Graham Fuller 1 Mart Tezkeresi ve sonrasında oluşan ABD'nin Türkiye'yi kaybetme riskine karşı 2005 yılında *Los Angeles Times*'da "Türkiye'yi Kaybetmeyin" başlıklı yazısında, "Yeni dünya düzeninde, tek taraflılık da bir yere kadar. Türkiye'yi kaybetmiş değiliz; tek yapmamız gereken kendi gücümüze daha gerçekçi bir anlayışla bakmak, diğer devletlerin milliyetçi his ve menfaatlerini umursamamanın risklerini hesaba katmak ve kendi menfaatlerimize daha uzun vadeli, daha aydın bir açıyla bakmak. Yoksa Türkiye gayet iyi durumda" uyarılarında bulunuyordu.

Keza İbranice basılan *Erdoğan/AKP* kitabının yazarı Alon Liel'in uyarıları da aynı tondaydı:

> *Bush'un, Powell'ın ve hatta Wolfowitz'in hayallerine baktığımızda, Türkiye gibi bir Irak, bir Suriye, bir İran, bir Suudi Arabistan'ı görüyoruz. Hayal edilen şey budur. Hissiyatları yatıştığında Türkiye'yi reddedemeyecekler.*

BUSH DÖNEMİNDE ÇUVAL, OBAMA DÖNEMİNDE BEYZBOL SOPASI

ABD başkanlığını Barrack Obama'nın kazanması sonrası Türkiye-ABD ilişkileri BOP projesi ekseninde zaman zaman kaymalar da olsa bugüne kadar geldi. Arap Baharı sürecinde Türkiye'ye biçilen rol sadece "Rol model ol!" idi. Erdoğan yönetiminde Türkiye bu role uyarken Şark kurnazlığı yapıp NeoOsmanlı rüyalarına daldı. İşte bu rüyadan uyandırma görevi yine Amerika'ya düştü. Obama'nın Erdoğan'la telefonla konuşurken beyzbol fotoğrafının servis edilmesi NeoOsmanlı rüyasındayken hazin bir beyzbol sopası ile dürtme idi. NeoCon'ların 1 Mart Tezkeresi'ne karşı Türkiye askerinin başına çuval geçirmesinden sonra ülke tarihinin en trajik anlarından biriydi beyzbol sopalı fotoğraf. Önce beyzbol sopalı günlere dönelim:

30 Temmuz 2012'de ABD Başkanı Barrack Obama Türkiye Başbakanı R. Tayyip Erdoğan ile Suriye ve gelişmeleri kapsayan bir telefon görüşmesi yaptı. Görüşme sonrası Beyaz Saray resmi sitesinde bu görüşme Obama'nın beyzbol

sopalı fotoğrafı ile duyuruldu. Fotoğraf tam bir şok etkisi yarattı. Ankara önce buna sessiz kaldı. Erdoğan'a yönelik tepkiler büyüyünce ABD'den fotoğrafla ilgili açıklama geldi. Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi Sözcü Yardımcısı Caitlin Hayden, açıklama gönderdi:

"Beyaz Saray tarafından yayınlanan Başkan Obama'nın Başbakan Erdoğan ile konuşurken, elinde ünlü Amerikalı sporcu Hank Aaron tarafından imzalanmış beyzbol sopasını tutarken çekilen fotoğrafı sadece bir amaçla yayınladık. O da Başkan'ın Başbakan Erdoğan ile devam eden yakın ilişkisini vurgulamak ve onların Suriye'de kötüye giden durum hakkındaki önemli görüşmelerine dikkati çekmek. Başkan, ABD'nin Türkiye ile işbirliği yaptığı bir dizi önemli konuda, Başbakan Erdoğan ile yakın ortaklık ve arkadaşlığına değer veriyor."

Aslında açıklama kendi içinde niye beyzbol sopalı fotoğraf sorusuna yanıt veriyordu. "Suriye'de kötüye giden durum hakkında önemli görüşmeye dikkat çekmek." Kötüye giden durum şuydu: Amerika Büyük Ortadoğu Projesi'ne (BOP) uygun bir strateji ile Beşar Esad'ı devirmek istiyordu. Türkiye de "eşbaşkanlığa" uygun bir şekilde bunun yanında yer alıyordu. Buraya kadar her şey planlandığı gibiydi ama Erdoğan yönetimi eşbaşkanlığı NeoOsmanlı ideasını gerçekleştirme fırsatı görüyordu. Esad muhalifleri Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) etrafında birleşmiş çetin bir içsavaşa girmişti. Türkiye aracılığıyla ÖSO silah ve mühimmat dahil destekleniyordu. Erdoğan yönetimi ÖSO içindeki El-Nusra oluşumu ile başka rüyalara dalıyordu. El-Nusra aracılığıyla Esad sonrası Suriye'de söz sahibi olmak. Obama yönetimi Afganistan'da Usame Bin Ladin ile yaşadığı bumerangı bir kez daha yaşamamak için El Nusra'nın güçlendirilmesi ve ÖSO içerisinde etkin olmasına karşı çıkıyordu. Uyarılara karşı Erdoğan yönetimi El-Nusra ve radikal İslamcıları desteklemeyi sürdürünce beyzbol sopası okyanus ötesinden Türkiye'ye uzandı. Erdoğan beyzbol sopalı fotoğraf için bir hafta sonra açıklama yaptı:

"Ben tabii Obama'nın benimle konuşması esnasında hangi pozisyonda olduğunu ya da elinde ne tuttuğunu bilemem. Benim Oval Ofis'te gördüğüm konuştuğum Obama gayet saygılı ve bu saygısını da ifade eden bir insandır, arkadaşımdır. Ben o medyadaki komik ifadeleri ciddiye almıyorum. Benim tanıdığım Obama, arkadaşım olan Obama saygılıdır ve saygıya değerdir."

Zamanın AKP Genel Başkanı Ömer Çelik ise "Birinin elinde tespih, öbürünün

elinde beyzbol sopası olabilir. Mahzuru yok. Amerikan kültürü içinde yerini alan bir şey" diyordu.

Amerikan kültürü içinde yer alan bir şey daha vardı. "Çizdiğimiz çizginin dışına çıkamazsın. Çizginin içinde BOP'a uygun NeoOsmanlıcılık, İttihad-ı İslamcılık oyna." Erdoğan yönetimi sürekli çizginin içinde kalma sözü vermesine rağmen durdurulamayan NeoOsmanlı kibri bu sözü unutturuyordu. Erdoğan unuttukça da Obama ya sopa gösteriyor ya da Erdoğan'la direkt muhatap olmak yerine yardımcısı Joe Biden aracılığıyla temas kuruyordu. Erdoğan ise Obama'nın sesini bile özlüyordu. O kadar ki Obama İsrail ziyaretinden ayrılırken telefon ediyordu ve Erdoğan da bu görüşmeyi "İsrail'den ayrılırken Obama, Netanyahu ile birlikte havaalanından beni telefonla aradılar. Önce Netanyahu'nun sesini aldım, ben, 'Sayın Obama'nın sesini özlemiştim, önce kendisiyle görüşeyim' dedim, Kendisiyle görüştüm" sözleriyle kamuoyu ile paylaşıyordu. Bu özlem hali vakitsizlik ve yoğunluk ile ilgili değildi tabii ki, Suriye'de El Nusra, sonrasında IŞİD, Mısır'da Müslüman Kardeşler, Irak'ta ise Sünni yönetim eliyle yapılmak istenen NeoOsmanlı eksenli zikzaklı politika yüzünden oluyordu. Amerika Irak'ta yaşadığının benzerini Suriye'de yaşamak istemiyordu. Mısır'da, Tunus'ta, Libya'da yaşanan içten devirme Suriye'de gerçekleşmeyince masa başı çözümüne ikna olmuştu. Erdoğan ise artık "kardeşim" dediği Esad'ı Esed yapmıştı. Tek çözüm istiyordu, NATO ile birlikte Esad'a son darbeyi vurmak. Bu gerçekleşmeyince öfkeye yeniliyor ve proje olmasına yol açan BOP ekseninden kayabileceği mesajını veriyordu. 26 Ocak 2013'te Erdoğan, Rusya'ya yaptığı ziyareti anlattığı 24 TV'deki programda, "Geçenlerde Sayın Putin'e söyledim, bizi Şanghay Beşlisi içine alın dedim. Alın bizi Şanghay Beşlisi içine biz de AB'ye allahaısmarladık diyelim, ayrılalım oradan. Bu kadar oyalamanın ne anlamı var?" dedi.

"İkisi birbirine alternatif mi?" sorusuna Erdoğan, "Şanghay Beşlisi daha iyi, çok daha güçlü" yanıtını veriyordu.

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Victoria Nuland sorulan Erdoğan'ın Şanghay Beşlisi açıklaması için, "Açıkçası, Türkiye'nin aynı zamanda bir NATO üyesi olduğu göz önüne alındığında, bu ilginç olur. Ne olacağını göreceğiz" diyordu. Ne olacağını görmek için çok beklemeye de gerek yoktu. Erdoğan 5 Şubat 2013'te Çek Cumhuriyeti'ne yaptığı gezide "olanı" ilan ediyordu.

“Hükümet olarak AB hedefimizde bir sapma asla söz konusu değildir.

Yeni arayışlar içinde değiliz. Şanghay İşbirliği konusu AB’nin alternatifi midir? O ayrı bir yapılanmadır, bu ayrı bir yapılanmadır.”

Erdoğan Şanghay Beşlisi çıkışı ve Suriye’de El Nusra gibi “unsurlar”a yardımı kesmeyince Obama’nın sesini bir süre daha özleyecekti. Ta ki 16 Mayıs 2013’e kadar. Obama defalarca istenen randevuya nihayet yanıt vermişti. Erdoğan kalabalık bir heyetle ABD’nin yolunu tuttu. ABD seyahati öncesi Esenboğa Havalimanı’nda yaptığı basın toplantısında, “Daha aktif ne gibi adımlar atabiliriz konuşacağız. İşin siyasi noktada atılması gereken adımlar da, 1’inci Cenevre Anltaşması’nda, oradaki çalışmalarda atılan adımlar da netice vermedi. Daha sonra 2’nci Cenevre gibi yaklaşımlar, bize bunlar ipe un sermek gibi geliyor” diyordu. Bu kez Obama’yı ikna edip Esad’ı devirecek bir hava-kara saldırısı yapılacak sanıyordu. Reyhanlı saldırısının üstünden henüz 5 gün geçmişti. Bunu masada koz olarak kullanacaktı. Erdoğan’ın heyetinde Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, AK Parti genel başkan yardımcıları Numan Kurtulmuş ve Mevlüt Çavuşoğlu, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, AB Bakanı ve Baş Müzakereci Egemen Bağış, Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, MİT Müsteşarı Hakan Fidan, AK Parti Grup Başkanvekili Ayşenur Bahçekapılı, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu ile Türkiye’nin Washington Büyükelçisi Namık Tan bulunuyordu. Amerika’da karşılama ve ağırlama törenleri beklentinin de ötesindeydi. Erdoğan daha da umutlanmıştı. Türkiye’ye ziyaret büyük beklentilerle sızdırılıyor, Erdoğan’a verilen önemin altı özellikle çiziliyordu. Türkiye medyası biat ayinine uygun geziyi ilkler başlığıyla duyuruyordu. Mesela *Hürriyet* gazetesinin haberi şöyleydi:

“ABD Başkanı Obama, Beyaz Saray’da Başbakan Erdoğan ve Türk heyetini ilklerle ağırlıyor. İlk göze çarpan, ABD-Türkiye heyetler arası görüşmelerine Amerikan tarafının bu kadar üst düzeyde katılması. Beyaz Saray’daki görüşme masasının Amerikan tarafında hem Başkan, hem de Başkan Yardımcısı Joe Biden oturdu. Oysa daha önce Türkiye’den gelen başbakanlar, ABD başkanı ve yardımcısı tarafından hep ayrı ayrı kabul edilirlerdi. ABD tarafında masada ayrıca Obama kabinesinin iki önemli ismi, Savunma Bakanı Chuck Hagel ile Dışişleri Bakanı John Kerry de bulundu.

Masada Türk tarafında dikkat çeken isim ise MİT Müsteşarı Hakan Fidan'dı. İlk kez Beyaz Saray'daki bir görüşmede masada MİT müsteşarı da yer almış oldu. Beyaz Saray'daki bir başka ilk de heyetlerin bu kadar geniş tutulması. Türk tarafında Başbakan Erdoğan'a ABD seyahatinde eşlik eden bakanlar bulundu."

ROSE GARDEN'DA OBAMA KİME ÖFKELENDİ VE NE OLDU?

Peki gerçekte ABD ziyaretinde ne olmuştu? Gerçekte olan medyada yer almadı. Kendi araştırmalarımla öğrendiğim gerçek şuydu:

Beyaz Saray'da Beyaz Saray Kabine Salonu'na geçildiğinde gergin bir hava vardı. İsrail ile ilişkiler, İran'daki gelişmeler değerlendirildikten sonra nihayet konu Suriye'ye gelmişti. Erdoğan Reyhanlı saldırısı ile başlayıp bölgedeki gelişmeleri sıraladıktan sonra Hakan Fidan'a dönüp, "Hakan Bey size son durumu anlatsın" dedi. Obama'nın yanıtı kısaydı: "No... No... Lütfen siz devam edin." Erdoğan Esad'ın devrilmesi için askeri çözümün şart olduğunu anlatmaya devam etti. Sonra yeniden "Son durumu bir de Hakan Bey anlatsın" diye bir kez daha söyledi. Obama bu kez parmağını sallayarak bir kez daha "No... No..." dedi sonra. Erdoğan şaşkındı. Duraladı. Kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği yine Obama'nın sesi bozdu. Gergin ve biraz da kızgındı. Erdoğan, Hakan Fidan ve Ahmet Davutoğlu'na "Sizin Suriye'de ne yaptığınızı çok iyi biliyoruz" dedi. Bu kez daha büyük bir sessizlik oldu. Obama ayağa kalktı. İşaretparmağını sallayarak "We don't work, no more..." sözleri ağzından çıktı. Obama hızlı adımlarla salonu terk etti. Tayyip Erdoğan ve salonda bulunan herkes donup kalmıştı. Obama'nın ardından ABD heyeti de salondan çıktı. Erdoğan ve beraberindekiler tek başlarına kalmıştı. Kimse konuşmuyordu. Aradan dakikalar geçti. Gelen giden yoktu. Erdoğan ve heyeti hâlâ bekliyordu. Nihayet bir görevli içeri girdi: "Toplantı bitti."

Erdoğan şaşkınlığı atlattıktan sonra Başkan Yardımcısı Joe Biden ile bir araya geldi. Biden Erdoğan'a El Nusra gibi aşırı dinci unsurların desteklenmesinden rahatsızlığını bir kez daha iletti. Cenevre görüşmeleri için "ipe un sermek" sözlerinin doğru olmadığını ve böyle giderse her şeyin daha kötüye gideceğini anlattı. Sonra Rose Garden'a geçildi. Obama ve Erdoğan medyanın

karşısındaydı. Obama iki ülke ilişkilerine verilen önemden bahsetti. Suriye'de aynı amaç doğrultusunda ortak hareket edileceğini söyledi. Sıra Erdoğan'a gelmişti. Erdoğan bir gün önce ABD'nin öncülük ettiği 2. Cenevre Görüşmeleri için "ipe un sermek" demişti. Şimdi ne diyecekti? Erdoğan, "Özellikle BM Güvenlik Konseyi'nin atacağı adım veya bu Cenevre süreci önem arz ediyor. Bunları aramızda değerlendireceğiz" diyordu. Obama gayet memnundu. Konuğunu Rose Garden'dan bu kez arabasına kadar uğurluyordu.

Brookings Enstitüsü'ndeki konuşmasında Başbakan Erdoğan'a, "Cenevre süreci için ipe un sermek gibi olduğunu söylemiştiniz. Şimdi bu sürece nasıl bakıyorsunuz?" diye soruldu.

Erdoğan:

"Doğrudur, daha önce Cenevre sürecinin ipe un sermek olduğunu söyledim. Görüşüm değişti veya gelişti diyebilirsiniz. Ama Rusya ve Çin'in de sürece katkı vermesini sağlayacak bir adımın atılması için Cenevre sürecini biraz daha ilerletelim diye bir düşünce söz konusu. Bu duruma yönelik Türkiye olarak bir desteğimiz olabilir. Ama bu sürecin uzaması Esed'e zaman kazandırmamalı."

Yaşananla aktarılan hep farklı. Medya asıl işlevi olan gerçekten kaçtıkça yalan daha çok dolaşımda oluyor. Mesela 24 Eylül 2014'te Tayyip Erdoğan'ın ilk kez Cumhurbaşkanı olarak katıldığı Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda boş salona yaptığı konuşma medyada yer bulmadı. Erdoğan, BM Genel Kurulu'nda değişen ekolojik denge ve iklim problemlerini anlatmak için kürsüye geldiğinde salon bomboştu. Bu durum Türkiye medyasında yer bulamazken yabancı basında eleştiri konusu oluyordu. Alman *Welt am Sonntag* gazetesinden Boris Kalnoky'in makalesinde önemli tespitler vardı. O tespitler şöyleydi:

> *Cumhurbaşkanı Erdoğan Batı'yı tercih etmedi. Bazen insanlar güvendiği kişilerden beklediğini alamayınca hayal kırıklığına uğrar. Türkiye de Batı ve müttefiklerini hayal kırıklığına uğrattı. Türkiye isteseydi Müslüman ülkelere örnek olurdu. Demokrasi ve hürriyeti getirebilirdi. Amerika, Avrupa herkes Türkiye'ye güvendi. Ama beklenen olmadı. Türkiye herkesi şaşırttı. Geçtiğimiz hafta Birleşmiş Milletler Konseyi'nde Cumhurbaşkanı Erdoğan boş salona hitap etti. Çünkü kimse artık Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın mesajlarını dinlemek istemiyor. Kendi ülkesinde muhalefet partisini ateist ve terörist ilan ederken Batı'yı şerefsiz, ırkçı olarak suçlaması her şeyi ortaya koyuyor. Radikal İslamcı*

gruplara karşı, radikal İslam'ın olmadığını söylüyor, sadece İslam olarak değerlendiriyor. 11 Eylül 2001'de Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan seri saldırıların ardından dünya barışçı iyi bir İslam ülkesiyle çalışabiliriz özlemi arayışındaydı. 2004 yılında Avrupa Birliği (AB) adayı ilan edilen Türkiye dünyada barışı sağlama rolünde herkes tarafından örnek İslam ülkesi gösterildi. Herkes sevindi, "İyi ki Türkiye var" dedi. Beklenen olmadı. Türkiye'de AKP hükümeti ve başındakiler sözleriyle, mesajlarıyla Avrupa ve Amerika'yı şaşırttı. AKP kariyerini radikal İslamcıların hedef aldığı Avrupa ve Amerika'ya karşı tavrıyla başlattı. Bu tavır siyasetçilerde hayal kırıklığı yaşattı. Irak ve Suriye'de yaşanan IŞİD terörüne karşı Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Batı'yı düşman göstermesi Erdoğan'ı raydan çıkan trene benzetti...

IŞİD terör örgütüne dışarıdan katılan ikinci büyük kontenjan Türkiye oldu. Radikal İslami gruplara Türkiye büyük destek verdi ve yaşanan içsavaşın kanamasına neden oldu. Hedefte Esad'ın devrilmesiyle, bölgede Türkiye'nin hâkimiyeti söz konusuydu. Ama planlar altüst oldu. On yıl önce Avrupa ve Amerika Türkiye'ye güveniyordu. Şimdi ise güven ortadan kalktı. Artık Türkiye Batı'nın itibar ve güvenini yitirdi. Şimdi sadece Türkiye'nin düşman bir ülke olmaması için çalışılıyor.

İçeride "Cihan Lideri" olarak PR'ı yapılan Erdoğan'a yurtdışında hiç de öyle bakılmadığı bir gerçek. Türk'ün Türk'e propagandası uluslararası saygınlığa daha çok tercih edilir oldu. Birleşmiş Milletler'deki boş salon konuşması Erdoğan medyasında tam tersi gösterildi. Erdoğan'ın BM'deki konuşması *Star* gazetesinin manşetinde "Yüzlerine Haykırdı" diye yer buldu. *Star* gazetesi bununla da yetinmedi boş sıraları fotomontajla dolu gibi gösterdi. Ana akım medya boş salonu hiç görmeyince olmayan bir şey varmış gibi Türkiye kamuoyuna sunuldu. Aslında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda gerçekten yüze haykıran bir isim vardı. O isim Tayyip Erdoğan değil, Arjantin Devlet Başkanı Cristina Fernandez'di. ABD Başkanı Barack Obama'nın da katıldığı Birleşmiş Milletler toplantısında Fernandez gerçeği bir şamar gibi haykırdı:

"Geçen yıl toplandığımızda Esad rejimini terörist olarak değerlendirip ona karşı olanları devrimci görüp desteklediniz; şimdi ise dün "devrimci" dedikleriniz radikal İslamcılara karşı savaş açmış durumdasınız. Işid ve El Kaide'nin elindeki silahların izini kim sürebilir? Büyük güçler çok kolay dost ve düşman kavramını değiştiriyor. Teröristler dost oluyor, dostlar ise terörist.

Hizbullah'ı terörist örgütler listesine koymuştunuz ama sonradan Lübnan'da geniş bir tabanı olan saygın bir yapı olduğu anlaşıldı. 1994'te Buenos Aires'te İsrail Elçiliği'ne yapılan bombalı saldırıda İran parmağı aradınız ancak öyle olmadığı kesinleşti. 11 Eylül sonrası El Kaide terörü gerekçesiyle Afganistan ve Irak'a savaş açtınız; o ülkeler şimdi dünyanın en ağır durumunu yaşıyor. Arap Baharı'nı Tunus, Libya ve Mısır'da başlatarak radikal İslamcıları kendi elinizle orada iktidara getirdiniz. Bölge halklarının özgürlüklerini gasp ettiniz. Bugün burada Işid'e karşı bir BM kararı çıkarmak üzere toplandık, oysa Işid'in bazı BM Güvenlik Konseyi ülkelerinin gözetiminde dostları tarafından kurulup beslendiğini herkes görüyor."

Fernandez'in insani ve vicdanı bu haykırışı da Türkiye medyasında hak ettiği ölçüde yer alamadı. Çünkü Erdoğan'ın imajını gölgeler korkusu vardı. Medya olana bu kadar uzakken olmayan ya da abartılan suikast iddiasına yakın duruyor. Neden?

SUİKAST İDDİALARI VE KORKU İMPARATORLUĞU

Onlarca koruma, olağanüstü güvenlik önlemleri, her an bir şey yapılacak tedirginliği... Tayyip Erdoğan'ın sokak hali her gün böyle. Sürekli bir suikast olacak havası yaratılıyor. Bu aynı zamanda da bilinçli bir psikolojik savaş stratejisi olarak uygulanıyor. Ergenekon ve Balyoz'a kadar sürekli "asker darbe yapabilir" algısı yerini suikast girişimi ve hükümeti yıkma algı yönetimine bıraktı. Her türlü toplumsal itiraz ya da eleştiri anında "hükümeti devirmeye teşebbüs" olarak gösteriliyor. Yaratılan "hükümeti yıkma" algısı ile devlet şiddeti meşrulaştırılıyor. Erdoğan'ın gücü ve kudreti aldığı oylardan çok sahip olduğu/biat ettirdiği medyadan geliyor. "Korku İmparatorluğu"nun bütün burçları medya sayesinde yapılıyor. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Erdoğan kitaplarında suikast iddiaları özel bir yer tutuyor. Bu imajla bir, Erdoğan'ın ne kadar korkusuz ve tevekkül sahibi olduğu imajı yaratılıyor; iki, insanların korku halinde ilk vazgeçecekleri şey olan özgürlükleri tamamen algı operasyonlarına teslim olmuş oluyor. Diğer bir tespit de, suikast iddiaları arttıkça Erdoğan daha çok yalnızlaştı ve çok dar bir kadro ile baş başa kaldı. Bu da daha geniş bir perspektiften ülkeye bakmayı engelledi, kör nokta çoğaldı. Erdoğan'ın ustalık

dönemi tamamen böyledir. 2010'dan beri TOMA, biber gazı ile korunan bir korku/tahakküm yönetimi oldu.

Son "Erdoğan kutsal kitabı" *Bir Liderin Doğuşu*'nda çok çarpıcı suikast iddiaları var. Nedense bu iddialar isim de verilmişken yargı önüne çıkarılmadı. *Bir Liderin Doğuşu* suikast iddiasıyla başlıyor zaten:

İstanbul İl Teşkilatı'ndan Özel Kalem Müdürü Mustafa Yüce arıyor: "Alo Ahmet Abi, biraz önce adamın biri arayıp 13.00-15.00 arası iki saat boyunca telefon ve elektriğimizin kesileceğini söyledi... Arar da ulaşamazsanız merak etmeyin."

Akşama doğru Ahmet Ergün'ün telefonu yine çaldı: "Sabahleyin arayıp il binasında telefon ve elektriğinizin kesileceğini söylemiştim. Gördünüz... Ne dediysem o! Sizi uyarıyorum: Adamınız, derhal adaylıktan çekilecek ve bir basın toplantısıyla deklare edecek. Aksi halde... bir sonraki uyarımız kanlı olacak!"

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı için Recep Tayyip Erdoğan'ın adaylığı, kimleri ve ne için rahatsız ediyordu? Daha işin başındaydılar. Üstelik Bedrettin Dalan, Zülfü Livaneli, İlhan Kesici gibi adayların yanında Erdoğan'ın seçimi kazanma ihtimali şöyle dursun, esamisi bile okunmazdı. Birilerinin, Tayyip Bey'in adaylıktan çekilmesini istemesi için, medyanın ya da kamuoyu yoklamalarının görmediği bir şeyi görmüş olması gerekiyordu.

Yaklaşan tehlikenin adı: Recep Tayyip Erdoğan'dı.

Erdoğan ve arkadaşlarının gün boyu içlerini karartan kasvet, aldıkları acı haberle doruğa ulaşmıştı. Samandıra seçim bürosu bombalanmış, bir kişi olay yerinde hayatını kaybetmiş, yaralılar hastaneye kaldırılmıştı. Olay sonrası Kartal Devlet Hastanesi'ne vardıklarında, Ahmet Ergün'ün telefonu çalıyordu. Telefonun ucundaki ses, "Kan akacak demiştim, kale almadınız. Bu son ikazım!.. Bu gece bir programınız daha var. Adayınıza söyleyin, vazgeçsin. Yoksa konuşma esnasında vurulacak" diyordu.

Ne yapacaklarını düşünürken, Reis'in sesiyle kendilerine gelirler:

"Arkadaşlar, herkes görevinin başına! Devam ediyoruz!"

Konuşma, bir minibüsün üstünde yapılacak. Gönüllü arkadaşları kendilerini Reis'e siper ederken, içlerinde silah taşıma ruhsatı olanlar, pompalı tüfeklerle, eller tetikte, etrafı kolluyor... Öylesine gerginler ki, kazara çocuğun biri maytap patlatsa, kıyamet kopacak! Kısa tutulan konuşmanın ardından program sona eriyor. Reislerini evine ulaştırmak

üzere yola çıkmaya hazırlanırken, telefon yine çalıyor:

"Gece henüz bitmedi!" diyor telefondaki ses: "Eve varıncaya kadar kat edeceğiniz uzun bir yolunuz var... Ensenizdeyiz."

Reisleri, tartışmaları dinliyor ve nihai kararını açıklıyor: "Korkunun ecele faydası yok... Eve gidiyoruz!"

Dönüş güzergâhında, Kısıklı Caddesi'nden eve gidecek yola girildikten sonraki ilk 100 metrelik bölüm çok tehlikeli. Arkadaşları koruma görevini üstlenip, makam aracını ortaya alıyor. Reisleri arkada, Mustafa Erdoğan'ın aracında. Makam aracına Erdoğan'ın yerine başka bir arkadaşı otururken, yol bitmek bilmiyor. Sağ salim eve ulaştıklarında, terden sırılsıklam vaziyette, herkes bulduğu bir iskemleye yığılmışken, odanın sessizliğini parçalayan telefonun öbür ucundaki ses, Ahmet Ergün'e şöyle diyor: "Adamınız herifmiş. Adaylığı hayırlı olsun!"

Sanki Teksas ya da Beyrut'un arka sokaklarında geziliyormuş gibi anlatılan bu suikast iddiasında en önemli ayrıntı silahlı kendi adamları Erdoğan'ı koruyor. Bu da marifetmiş gibi anlatılıyor. Diğer bir tuhaflık da Emniyet'e bu iddia haber verilmiyor. Suikast için telefon edenler de "Adamınız herifmiş" diyor tebrik ediyor. Tuhaf bir öykü. Bir başka ayrıntı da Samandıra'daki Refah Partisi irtibat bürosu olarak kullanılan yere bombalı saldırı yapılması. O günkü gazeteleri taradım. 25 Mart 1994 tarihli *Milliyet* ve *Cumhuriyet* gazetelerinde küçük bir haber buldum. "Kahve Tarandı" başlıklı haberde "Samandıra'da RP'nin irtibat bürosu olarak kullanılan kahvehane tarandı. 3 kişi öldü. 9 kişi yaralandı" yazıyor. Oysa Erdoğan kitabında bir kişi öldü deniyor. Sonrasında ise başka bir habere rastlamadım. Cenazeler nasıl gömüldü, Erbakan ya da Erdoğan katıldı mı bir haber göremedim. Hatta Erdoğan cumhurbaşkanlığı adaylığını açıkladıktan sonra yaptığı "Yeni Türkiye Manifestosu" adlı toplantıda "Bizzat ben defalarca ölüm tehditleri aldım. Çok somut suikast girişimleri son anda önlendi. 1994'te İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı için sahada seçim çalışmaları yaparken tehditler aldık. Samandıra'da bir arkadaşımız bombalı saldırıda şehit edildi. Pınarhisar Cezaevi'ne gönderilmem beni denklemin dışına itmeye yönelik bir girişimdi. Hatırlayın o zaman medya başlıklarını. Artık muhtar bile olamaz. Artık siyasette hayatı bitti. Cezaevinde de tehditler aldım diyordu. Erdoğan'ın dediğine göre ölen bir kişinin adı neden söylenmiyordu ya da ailesi yakınları neden bulunmuyordu? Cezaevindeki gardiyan bile kahraman yapılıyor, hatta

1979 yılında çok kısa kaldığı cezaevinde çorba veren asker hatırlanıyor, bulunuyor ama Samandıra sadece saldırı olarak anılıyor. Tuhaf bir durum. *Bir Liderin Doğuşu*'ndaki suikast iddialarıyla devam edelim.

Erdoğan'ı korumak için cezaevine giren Hasan Yeşildağ'ı anlatmıştım. Hasan Yeşildağ'ın cezaevine girmesine karar verdiği olay bir polisiye roman kurgusuyla anlatılıyor:

> *Hasan Yeşildağ, konsolosluktaki işlerini bitirmiş, çıkmak için kapıya yönelmişti. Güvenlik bankosunda oturan polis memurunu görünce durdu:*
>
> *"Cengiz Abi burada mı?"*
>
> *"Yukarıda."*
>
> *"Hazır yolumuz düşmüşken, uğrayıp bir selam vereyim" dedikten sonra, polis memurunun bir şey söylemesini beklemeden asansöre yöneldi. Cengiz Bey, Hasan'ı karşısında görünce sevinmişti. Odada asker tıraşlı, koyu takım elbiseli iki kişi daha vardı.*
>
> *"Hasancığım, hoş geldin!" dedi. "Buyur otur, seni misafirlerimle tanıştırayım. Türkiye'den geliyorlar. İkisi de bizden emekli. Çok değerli ağabeylerimiz!"*
>
> *Konuşmaya pek hevesli görünmeyen misafirler, televizyondaki haberlere dalmışlardı. Spiker, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı'na verilen hapis cezasının onaylandığını söylerken, arka planda Tayyip Erdoğan'ın görüntüleri yer alıyordu.*
>
> *Cengiz Bey, yüzünü tiksintiyle buruşturarak misafirlerine döndü: "Yahu, kesemediniz gitti şu herifin sesini!"*
>
> *Misafirlerden yaşlı olanı, "Merak etme!" diye cevap verdi. "Az kaldı. Hapishanede bitireceğiz işini!"*
>
> *Hasan Yeşildağ, duyduğu sözlerin dehşetiyle donup kalmıştı. Cengiz Abisi, kendisinin Tayyip Bey'le tanıştığından habersizdi.*
>
> *"Müsaadenizle" dedi. "Benim kalkmam lazım; gecikirsem trafiğe takılırım."*
>
> *Asansöre doğru yürürken, başı zonkluyor, bacaklarının titremesine mâni olamıyordu. Tamamen tesadüf eseri olarak elde ettiği bu bilgi, hayati önemi haizdi. Çünkü, Cengiz Alkan, MİT İsviçre sorumlusuydu!*

Dediğim gibi gerilimi iyi ayarlanmış, Hasan Yeşildağ fedakâr ve cansiperane bir can yoldaşı gibi anlatılıyor. Kurgu anlatım tamam ama tuhaf olan bahsedilen kişi MİT'te çalışan Cengiz Alkan. Yani resmi görevli bir kişi. Nasıl oluyor da bu kişi için hiçbir işlem yapılması istenmiyor? Hadi diyelim o zaman güçlü

olunmadığı için bir şey yapılmıyor ya sonrası, başbakanlık, cumhurbaşkanlığı dönemlerinde de yok. Birçok kurguyla yüzlerce insanın hapislere tıkıldığı bir ülkede adı sanı belli suikastı itiraf etmiş birine bir şey yapılmıyor. Bu da tuhaf.

Gelelim kitaptaki son suikast iddiasına. Ergenekon soruşturmasının ikinci iddianamesinin klasörlerinde yer alan Hisar kod adlı gizli tanık şu iddiayı ortaya atıyor: "Erdoğan, Pınarhisar'da yattığı sırada öldürülecekti. Bu suikast için Remzi ve Fadıl adlı iki gardiyan Pınarhisar'a tayin edildi. Ancak son anda suikasttan vazgeçilmiş."

Bunda da aynı acayiplik. Gardiyanların ismi belli görev yerleri belli. Aynı durum, soruşturma yok, sorgulama yok...

Suikast iddialarının aslında bir paranoyaya yol açtığının enteresan bir itirafı da var *Bir Liderin Doğuşu* kitabında. Hasan Yeşildağ anlatıyor:

> *Bir gece, bahçeden gelen bir çıtırtı duydum. Ses, Tayyip Bey'in de dikkatini çekmişti. Bahçede çıtırtı çıkartabilecek herhangi bir hareketliliğin sensörler tarafından algılanması gerekiyordu. Oysa alarm çalışmamıştı. Bu durumun bir tek açıklaması vardı: Bahçeye kurduğum sistem devre dışı bırakılmıştı.*
>
> *"Geldiler!" diye mırıldandım kendi kendime: "Önceki teşebbüslerinin boşa çıktığını görünce, bu sefer işi ciddiye alıp, tim gönderdiler!" Yemek yapmakta kullandığım bıçaklardan en cesametlisini kapıp, koğuşun bahçeye açılan kapısında mevzilenmiştim. Çıtırtı şimdi koğuş kapısında başlamıştı. Sanırım kapıyı yokluyorlardı. Öyle gerginim ki, çelik bir yay gibiyim. Son kez, gözucuyla Tayyip Bey'e bakıyorum, o gayet sakin, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasına yaslanarak beni seyrediyor. Kapının sürgüsünü usulca geri çektim. Kapıyı aniden açıp, yaratacağım şaşkınlıktan yararlanarak karşıma ilk çıkan, muhtemelen siyah giysili, kar maskeli elemanı haklayacağım. Elinden alacağım silahla da diğerlerine saldıracağım. İçimden üçe kadar sayıp, bismillah diye haykırarak, hızla kapıyı açtım!*
>
> *Bu hareketimin şaşkınlık yaratacağı konusunda yanılmamıştım. Karşımda, ne yapacağını bilemez halde donup kalmış bir tarlafaresi, gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Bacaklarımdaki yayın birden boşaldığını hissettim. Fare ayağımın altındaydı.*
>
> *Başımı içeri uzatıp, Reis'e seslendim:*
>
> *"Fareymiş!"*
>
> *"İyi..."*

“Öldürüyorum!”
“...”
“Ayağımı, nasıl bir hırsla bastırdıysam...”

ÇELİK YELEK Mİ İKİ REKÂT NAMAZ MI KORUDU?

Erdoğan’ın cezaevinden çıkışı da yine suikast önlemleri ile yapıldı. O anlar aynı kitapta şöyle anlatılıyor:

> *Saatler 12.00’yi gösterirken, hapishane içindeki bütün ışıkların birden söndüğü görüldü. Savcı, Erdoğan’a suikast yapılacağı ihbarı almış, önlem olarak hapishane karartılmıştı. Tayyip Bey’e çelik yelek giydirilmesi ve tahliyenin arka kapıdan yapılması kararlaştırılmıştı. Erdoğan, çıkışın arka kapıdan yapılacak olmasına ses çıkarmadı fakat çelik yelek giymeyi bütün ısrarlara rağmen kabul etmedi. İki rekât şükür namazı kıldıktan sonra, yanında duran Hasan Yeşildağ’a döndü:*
>
> *“Ben yeleğimi giydim! Çıkabiliriz...”*

Erdoğan’ın şükür namazı ile kuşandığı ve çelik yelek gitmeyi reddettiği bir kahramanlık öyküsü olarak anlatılıyor. Oysa Erdoğan yasa değişikliği ile Siirt’ten milletvekili seçildiğinde teşekkür konuşması için kürsüye çelik yelekle çıkmıştı. 1 Mart 2003’te *Zaman* gazetesindeki haberin başlığı: “Siirt’te çelik yelekle konuştu. Demokrasi için oy istedi.”

Yine medyada 22 Şubat 2010’da “Başbakan Tayyip Erdoğan için ABD Başkanı Barack Obama’nın da kullandığı çelik gömleklerden sipariş verildi. MİT’te her türlü silahla test edilen çelik gömleğin tanesi 12 bin dolar” haberleri vardı.

Suikast iddiaları Erdoğan medyasının da hep öncelikleri arasında. Mesela 10 Temmuz 2011’de TRT Haber’de yayınlanan *Büyük Takip* programında Tayyip Erdoğan’a yapılan suikast girişimleri ele alındı ve “Mustafa Kemal Atatürk ve Abdülhamit’ten sonra en çok suikast girişimine maruz kalan lider” olduğu söylendi.

Yine 1 Ocak 2013’te *Sabah* gazetesinde 10 yılda 100 suikast girişimi başlıklı haber yayımlandı. “*Sabah*’ın elde ettiği bilgilere göre, Başbakanlık’ta tutulan dosyada 3 Kasım 2002’den bu yana Erdoğan’a yönelik tertip edilen suikast girişimlerinin listesi yer alıyor. Yapılan tasniflerde radikal sol örgütler, terör

örgütleri ve Ergenekonvari yapılanmalar yer alıyor. Dosyada yer alan bu girişimler, amaç, hazırlık, eleman ve eylem şeklinde sıralanıyor. 2002'den bu yana Erdoğan'a yönelik yaklaşık 100 organize suikast girişimi tespit edildi ve daha hazırlık aşamasında MİT ve Emniyet İstihbarat birimlerince öğrenilip, etkisiz hale getirildi. Bu rakam organize olmayan, müstakil girişim ya da takip edilen ve işlem yapılan tehditler de katıldığında 342'ye çıkıyor. Erdoğan'a yönelik bu tertipler dosyaya kaydedildi ancak hiç açıklanmadı. Suikast girişimlerinin 2004 yılından sonra artışa geçtiği, cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yapıldığı kritik dönem olan 2007'de Ergenekon şeklindeki yapıların Başbakan'ı hedefe koymaları nedeniyle zirve yaptığı ifade edildi."

18 Şubat 2014'te ise Erdoğan'a yakın *Akşam* gazetesi, "paralel yapı"nın Başbakan Erdoğan'a propaganda amacıyla düzenlenecek olası bir suikastı MİT'e yıkma hazırlığında olduğunu iddia ediyordu. Tam bu haberler dolaşımdayken Mayıs 2014'te Erdoğan'a İstanbul Sultangazi'de suikast girişiminde bulunulduğu haberleri önce *Akşam*'da sonra da medyada yer aldı. Soruşturma sonunda şüpheli Ferhat Yıldız hakkında tasarlayarak adam öldürmeye teşebbüs suçu kapsamında 20 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı.

Suikast girişimi bir paranoya halini alsa da bazen çok özel operasyonların kılıfı yapıldı. 19 Aralık 2009 günü Arınç'ın Ankara'daki Çukurambar semtinde bulunan evi yakınlarında, ihbar üzerine bir albay ile bir binbaşı gözaltına alındı. Bir anda tüm Türkiye alarma geçti. Senaryoda yakalananların "Arınç'ın evinin adresi ve krokisi olan bir kâğıdı da yutmak istedikleri de" vardı.

Albay ve bir binbaşı "suikast planlamak, silahlı örgüt kurmak, halkı hükümete karşı isyana tahrik" suçlaması ve tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edildi. Ancak mahkeme delil yetersizliğinden dolayı serbest bıraktı. Bu suikast iddiası sonrası Genelkurmay'ın kozmik odası 26 gün boyunca didik didik edildi. Nedense bu suikast iddiası sonra unutuldu. Aradan 5 yıl geçti hâlâ hiç olmamış gibi davranılıyor. Hatta Bülent Arınç 2012 yılında "Ben bunun bir suikast girişimi olduğunu düşünmüyorum. Bu bir gözetlemeydi. Evimin gözetlendiği ama arkasından ne yapılmak istendiğini bilmiyorum. 8 kişi mahkemeye sevk edildi. Hepsinin salıverildiğini gazetelerden okudum. Kozmik odalarda ne çıktı, bu konuda hiçbir bilgi sahibi değilim" dedi.

Genelkurmay Eski Başkanı İlker Başbuğ da bir ara Bülent Arınç'a suikast

iddiasını sordu: “İlginçtir, Arınç o sırada Ankara’da değil! 25 Aralık 2009’da da Ankara Seferberlik Bölge Başkanlığı’nda aramalar yapıldı, gözaltılar oldu. Beş senedir dosya öyle duruyor, bir şey çıktı mı? Hayır çıkmadı...”

İlker Başbuğ *Suçlamalara Karşı Gerçekler* kitabında kozmik odaya girme emrini Tayyip Erdoğan’ın verdiğini yazdı ve niye müsaade ettiklerini de şöyle açıkladı: “Eğer, aramaya müsaade edilmeseydi, bugün Türk Silahlı Kuvvetleri iddia edilen suikast ve belki de esas istenilen, bazı faili meçhul cinayetlerin delillerini karartmak veya ortadan kaldırmakla suçlanabilirdi. Ancak, herkesin ne olup olmadığı sorumluluğu sırtına yüklendiği an, bütün çıplaklığı ile ve hem de şaşırtıcı olarak ortaya çıktığına da birçok kez şahit olunmuştur.”

PAMUKOVA MANŞETLERİ SON MEDYADIR

Suikast iddialarını uzun ve ayrıntılı anlattım. Çünkü bu iddialar ve yaratılan algı ile Erdoğan döneminde olan iş cinayetleri/denetimsizlik ve ihmal ile olan ölümler ya da “emri ben verdim” ile kıyılan gencecik çocukların katlinin nasıl ustalıkla üzerinin örtüldüğünün çok çarpıcı bir tablosunu yazacağım şimdi.

2004

Pamukova hızlı tren katliamı - 41 ölü

Erdoğan: “Türkiye’de bu tür kazalarda hep hükümetler istifa etmiş. Bakanlar görevden mi alındı? Haddinizi bilin.”

2010

Zonguldak grizu - 30 ölü

Erdoğan: “Madenciliğin kaderinde var. Abartılıyor. AKP iktidarını yıpratma fırsatı yapılıyor.”

2011

Roboski/Uludere - 35 ölü

Erdoğan: “Her kürtaj Uludere’dir. Dış güçlerin AKP’yi yıpratma ve bitirme operasyonu.”

2012

Samsun TOKİ evleri sel - 11 ölü

Erdoğan: “TOKİ’yi yıkma gayreti var. TOKİ öyle salvolarla yıkılacak kurum değil. Acıyı ranta dönüştürmeye çalışanlara fırsat vermeyeceğiz.”

2012

Afyon cephanelik patlama - 25 ölü

Erdoğan: “Bir şeyler çıkarma gayreti var. 25 şehidimiz üzerinden rant devşirme olabilir mi?”

2013

Reyhanlı bomba - 53 ölü

Erdoğan: “Güçlenen büyük Türkiye’ye tuzak. 53 Sünni vatandaşımız öldü. Ölenler cennete gitti.

2013

Gezi - 6 ölü

Erdoğan: “Polise emri ben verdim. Gezi sivil darbe girişimi. Arkasında faiz lobisi var.”

2014

Soma maden katliamı - 301 ölü

Erdoğan: “Olağan şeyler. Bu isin fıtratında var. Madenciler şehit oldu. İstismar etmek isteyen aşırı uçlar var.”

2014

Torunlar Center asansör faciası - 10 ölü

Davutoğlu: “Onlar alınteriyle helal rızık için çalıştılar. Bu yönleriyle de bizim için bir şehit hükmündedirler.”

2004 Pamukova hızlı tren katliamında gazetelerin manşetleri bugünü daha iyi anlatır. O günkü manşetleri yeniden bir hatırlayalım. Çünkü AKP iktidarı boyunca bir daha olmadı. 301 madencinin göz göre göre öldürüldüğü gün bile.

Akşam: HIZLI FACİA - 110 yıllık hat, 4 aylık rötuşla hızlandırılmış trene hazırlandı. Uzmanlar “Felaket olur” dedi, kimse dinlemedi. Bedeli ağır ödendi. Raydan savrulan vagonlar dev tabutlara dönüştü...

Birgün: GÖZ GÖRE GÖRE CİNAYET - Başbakan Erdoğan ile Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım’ın uzmanların uyarılarına karşın hizmete soktuğu hızlı trenin virajı alamayıp raydan çıkması bir faciaya neden oldu.

Cumhuriyet: HIZLANDIRILMIŞ KATLİAM - AKP’nin uyarılara karşın altyapı eksiklikleriyle başlattığı tren seferleri faciayla sonuçlandı.

Gözcü: CİNAYET GİBİ - Ulaştırma Bakanı’nın uyarıları dinlememesinin acı sonu - Geliyorum diyen hızlandırılmış tren faciası: 39 ölü, 74 yaralı!

Hürriyet: SERİ CİNAYET - Tüm uyarılara rağmen altyapısı eksik hızlandırılmış tren deneyi faciaya yol açtı.

Millî Gazete: HIZLANDIRILMIŞ TREN FACİASI: 40 ölü - Yakup Kadri Karaosmanoğlu adlı hızlı tren 4 Haziran'da Başbakan Tayyip Erdoğan tarafından törenle sefere başlamıştı... Hızlı tren seferleri bazı uzmanlarca eleştiriliyor ve mevcut altyapının bu seferleri kaldıramayacağı belirtiliyor.

Milliyet: BİR ŞOV UĞRUNA ÖLDÜLER - Uzmanlar "Raydan çıkma olabilir, seferi durdurun" dedi. Kimse dinlemedi. Ve facia dün geldi.

Posta: GÖZ GÖRE GÖRE FACİA - Türkiye tarihinin en büyük tren kazası - Altyapı hazırlanmadan aceleyle sefere konan hızlı trenin sonu.

Radikal: HIZLANDIRILMIŞ FACİA, 36 ölü - Uyarılara "İnceleriz" yanıtı geldi ve korkulan oldu - 48. günde kaza.

Sabah: HIZLANDIRILMIŞ KATLİAM - Uzmanları dinlemediler, facia oldu: 36 ölü - Uzmanlar daha 15 gün önce "Bir facia geliyor" diye uyardı. Kulak asılmadı ve bedelini 36 masum yolcu canıyla ödedi.

Star: HIZLANDIRILMIŞ TREN FACİASI: 37 ölü - "Facia yaşanabilir" dendi... Sonunda denilen oldu... Sakarya Pamukova'da raydan çıkan hızlı tren 37 kişiye mezar oldu.

İŞADAMLARI NASIL SİNDİRİLDİ?

Havuz ve biat medyası aslında Türkiye'de demokratik hak ve özgürlüklerin de mezar taşı oldu. Medya biat edip mesleken küçüldükçe Erdoğan'ın kibri de tahakkümü de o derece büyüdü. İşadamları ya havuza dahil oldu ya da sindirildi. Bu sindirme nasıl yapıldı? 2011 yılına gidiyoruz. Seçimlerde AKP bir kez daha galip geliyor. AKP'nin en çok oy oranına ulaştığı seçimdir. Yani AKP'nin zafer sayılacak başarısı yüzde 49.8 oy oranı 2011 seçimleridir. Seçimler yaklaşırken Karsan Yönetim Kurulu Başkanı ve Vehbi Koç'un damadı İnan Kıraç'ın "seçimlerden CHP birinci parti çıkacak" dediği medyaya yansıdı. Erdoğan çok öfkelendi. Bu öfkesini de medya önünde açıkça dile getirdi:

"Doğrusu Kıraç'ı bu işlerin içinde görmek istemem. Bu işlere bulaştığını duymak da istemem. Ama hakikaten, yazılanlar söylenenler doğruysa, bu tabii geleceğe yönelik herhalde kendisi de bazı riskleri üstlenmiş demektir. Bundan

önce ben davetlerine katıldım. Şimdi aksini beyan etmedikçe ben bundan sonra açılışına gitmem.”

Tepki çok sertti... Seçimler bitmiş, Erdoğan’lı AKP “zafer kuşanmış”, daha da güçlenmişti. Aile meclisinde karar alındı, Erdoğan’ın gönlü alınacaktı. Ziyaretin adı “helalleşmek” olarak kondu. İnan Kıraç randevu için başvurdu. Randevu verildi. Yer olarak da AKP Genel Merkezi belirlendi. Başbakanlık ya da konutu özellikle değildi. AKP’nin gücü kudreti kabul edilsin, kapısına gelsin isteniyordu. İnan Kıraç tek başına AKP Genel Merkezi’ne geldi. Randevu saat 20.00 olarak belirlenmişti. Kapıda karşılanmadı. Danışmadan Başkanlık Makamı 8. Kat’a yönlendirildi. Asansöre binip 8. Kat’a çıktı. Özel Kalem Müdürü Tayyip Erdoğan’ın meşgul olduğunu söyleyip beklemesini istedi. Çaresiz İnan Kıraç bekledi. Dakikalar geçti. Hâlâ “buyurun” sesi çıkmıyordu. Gerilimli bir bekleyiş sürdükçe sürdü. 1 saat geçmişti. Hâlâ “buyurun” sesi yoktu. İnan Kıraç şaşkındı. Ama yapacak bir şeyi de yoktu. Çünkü artık “Reis”, “Beyefendi” yoktu. “Patron” vardı. Bekleyiş tam 1,5 saat sürdü. Sonunda o ses duyuldu: “Buyurun Sayın Başbakan içeride sizi bekliyor.” Görüşme süresi de bekletilen zaman kadar olmadı.

İnan Kıraç daha sonra yaptığı açıklamada “1,5 saat bekletilmenin doğru olmadığını” söyledi. Görüşme olduğu dönemde AKP’li gazeteci ve milletvekillerinden bizzat duymuşluğum vardı: “Herkes biat edecek!”

Çok eski tarihe gitmeye de gerek yok. Kitabı yazdığım Eylül 2014 ayı içinde bir başka çarpıcı olay yaşandı. Erdoğan Cumhurbaşkanı olarak TÜSİAD Yüksek İstişare Toplantısı’na katıldı. Toplantıda Cem Boyner Erdoğan konuşurken uyumaya çalıştığı ve konuşma bitiminde de coşkuyla alkışlamadığı için “saygısızlıkla” suçlandı. Erdoğan medyasında çok ağır ifadeler kullanıldı. Cem Boyner yeniden hedefti ve nedeni de haberlerde açıkça söyleniyordu:

“Boyner Holding Yönetim Kurulu Başkanı Cem Boyner’den bir küstahlık daha... Gezi eylemlerinde Türkiye’de kaos ortamı yaratmak için her türlü çabayı veren Boyner ‘Çapulcuyum’ diyerek ön sıralarda yerini almıştı. Türkiye’yi karalama kampanyasında boy gösteren ve dünya kamuoyuna yanlış tanıtan Boyner, mağazalarını eylemcilere açmıştı...

Boyner, Berkin Elvan’ın ölümüyle tekrar Gezi ruhunu canlandırmak istemişti. Boyner personeline mail yoluyla ‘Eylemcilere yardım edin’ çağrısında bulunan

Cem Boyner, kaos ortamından yararlanarak şirketini büyütmüştü.

Gezi'de 'Çapulcuyum' pankartı açan Cem Boyner, TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi Toplantısı'na onur konuğu olarak katılan Erdoğan'ı dinlerken gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. Konuşma bitiminde de bütün salon Cumhurbaşkanı'nı ayakta alkışladı. Ama o, bu nezaket kuralına da uymadı."

Haberlerle yetinilmedi. AKP Milletvekili Oktay Saral Cem Boyner'le ilgili olarak, "tasmalı köle", "boyun eğmeli", "TÜSİAD kimlikli maskeli anarşist" gibi çok ağır sözler kullandı. "Boyun eğmelidir" zaten çok şeyi anlatıyor. Uzun uzun yazmaya gerek yok. Havuz işadamları, Erdoğan'ın Büyükşehir Belediye Başkanlığı döneminden gelen "Faziletli Müteahhitler" vitrine sürülen Ali Ağaoğlu profilleri, "Fahişe ile memurun parasını peşin vereceksin" diyen Rıza Sarraf, milletim a... koyacağız diyen Mehmet Cengiz profilleri nasıl bir iş dünyası istendiğini gösteriyor. İşadamlarının "biat ayini" Cem Uzan'ın tasfiye edilmesiyle başladı. Cem Uzan'a yapılan operasyon doğru yanlış tartışması değil amacım. Reel bir durumu anlatmak. Cem Uzan'la sadece işini itibarını kaybetme korkusu olmadı. Aynı zamanda "vatanını da aileni de kaybedersin" tehdidi daha önemliydi. Bunda da başarılı olundu. Seküler/merkez/laik/ulusalcı/askeri cephenin lojistik işadamları bu operasyonla önce geri çekildiler sonra da "biat ayini" sırasına girdiler.

BÖLÜM 6

PATRON

PARANIN GÜCÜNÜ SİYASETE TERCİH ETTİ: O ARTIK PATRON

Yeri geldi Erdoğan'ın güçlü, kudretli bir politikacı iken nasıl "patron" olmaya karar verdiğini de örneklerle anlatayım. Erdoğan 17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'ndan çok önce Türkiye'de "güç olmanın" siyasette değil parada olduğunu gördü. Musluğun başında olan her şeye kadir oluyordu. "Big Boss" olmaya giden yol da böyle başladı. Önce "Erdoğan kitaplarında" Reis'lik döneminde Tayyip Erdoğan'ın para ile temasının nasıl anlatıldığına bakalım. Sonra da Erdoğan'ın "patron" dönemlerindeki yaptıklarına. 17 Aralık dönemine ilişkin tapeleri olduğu gibi yazmayacağım. Ama ses kayıtlarındaki iddiaları yazacağım. Durumun daha net anlaşılması için...

Bir Liderin Doğuşu, Reislik Günleri:

Partinin kuruluşunda yokluğu en çok hissedilen şey paraydı. Aslında bu durum biraz da Tayyip Erdoğan'ın kişisel tavrından kaynaklanıyordu. Bugüne kadar edindiği siyasi tecrübesi onu siyasetin finansmanı konusunda son derece titiz davranmaya mecbur bırakıyordu. Küçük dükkân sahipleri, esnaf, tüccar ve maaşlı kesimden gelen yardımlara kapısı açıktı. Buna karşılık ileride diyet ödemek zorunda kalacağını düşündüğü yüklü miktarda bağış tekliflerine sıcak bakmıyordu. Partinin kuruluş aşamasında para bulmakla görevli ekip içinde yer alan Faruk Koca, o günlerde yaşadığı bir olayı anlatıyor: "Cem Uzan bir iki kez telefon açıp Tayyip Bey'le görüşmek istediğini söylemişti. Sonuç alamayacağını söyledim. Kalkıp Yıldız'daki büroya gelmiş. Ben kendisiyle muhatap oldum. Ciddi miktarda bağışta bulunmak istiyordu. Durumu Tayyip Bey'e ilettiğimde kendisine randevu vermediği gibi bağış yapma talebini de reddetti. Benzer bir olayı da Haşim Bayram'la ilgili yaşamıştık. Ona da aynı şekilde davrandı. Bütün ısrarlara rağmen onunla da görüşmedi. Daha sonra bana "Senin Siteler esnafından alacağım yüz lira onların vereceği on milyon liradan daha bereketlidir" demişti.

Yıl 2013. Tayyip Erdoğan'ın Patronluk Dönemi:

AKP'ye Zorlu Holding'den 1 milyon 844 bin lira bağış haberi önce habersol

internet sitesinde sonra da diğer haber sitelerinde yer aldı. Zorlu Holding, 40 bin yardım kolisi hazırlatarak AKP Kadın Kolları'na teslim ediyor. Taraflar bu haberi yalanlamadı. Siyasi Partiler Kanunu'na göre "(...) gerçek ve tüzel kişilerin her birinin bir siyasi partiye aynı yıl içerisinde iki milyar liradan fazla kıymette ayni veya nakdi bağışta bulunması veya yayınları kullandırması yasaktır." Oysa Zorlu Holding'in yaptığı bağış, bu yasal sınırın tam 60 katıydı. Neden yasaya aykırı olmasına rağmen bu bağış yapılıyordu? O iddiaları da hemen yazayım. 17 Aralık soruşturması kapsamında Zorlu Center'da gökdelenlerden üçünün yüksekliklerinin planlara aykırı olarak artırılarak, "yaşlılar evi", "sosyokültürel tesis" diye yapılan alanların, tapuya "konut" diye kaydettirilerek 1 milyar dolar dolayında haksız kazanç elde edildiği ileri sürüldü. Yine bir başka iddiaya göre Zorlu Grubu'nun 232 bin metrekare izinle başladığı arsaya 615 bin metrekarelik bina dikilmişti. Zorlu Grubu İstanbul Zincirlikuyu'daki Karayolları arsasını Özelleştirme İdaresi'nden 800 milyon dolara almıştı.

Bir Liderin Doğuşu, Erdoğan'ın Reislik Dönemi:

Erdoğan, "... Benim arkadaki küçük çalışma odamı biliyorsun" dedi. "Orada bazı evrakları imzalıyorum. Ne kadar büyük paraların altına imza attığımı düşünsene! Paranın yüzü sıcak; eğer o insanların yoksulluğunu görmezsek nefsimizi nasıl ıslah ederiz, nasıl koruruz haram lokmanın baştan çıkarıcı cazibesinden? O paranın sıcaklığı, boş bulunduğumuz bir anı kollayıp bizi de ısıtmaz mı?"

Yıl 2013. 17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu.

Patronluk Dönemi:

Ses kayıtlarına göre Başbakan ile Bilal Erdoğan arasında Sıtkı adlı işadamının 10 Milyon dolar rüşvet vermek istemesi konuşuluyor. Kayıtta; Başbakan'ın Bilal Erdoğan'a "Parayı kesinlikle alma. Ne söz verdiyse onu getirecekse getirsin, getirmeyecekse gerek yok. Bunlar ne zannediyorlar bu işi ya" dediği ileri sürülüyor.Ses kaydında Başbakan'a ait olduğu iddia edilen sesten "Kucağımıza düşecekler merak etme" sözü de duyuluyor.

Yıl 2013. 17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu.

Patronluk Dönemi:

Ses kaydında Başbakan Erdoğan Bilal Erdoğan'ı arayarak bazı kişilere baskın yapıldığını ve "paraları sıfırlaması" gerektiğini söylüyor. Bilal Erdoğan'ın da "Tamamıyla sıfırlayacağız inşallah" yanıtı verdiği var. Yine kayıtta Erdoğan'ın

“Sıfırladınız mı?” sorusuna Bilal Erdoğan tarafından verilen yanıt: “Sıfırlamadık babacım, 30 milyon avro gibi bir miktar daha var, eritemedik henüz. Berat’ın aklına geldi, Ahmet Çalık’ın alacağı bir 25 milyon dolar kalmış, onu oraya verip üstüyle de Şehrizar’dan daire alabiliriz diyor, sen nasıl bakarsın baba?”

Bir Liderin Doğuşu, Reislik Dönemi:

(...) İhale günü Genel Müdür Veysel Eroğlu, makamında yardımcısı Dursun Ali Çodur’la birlikte toplantı halindeyken odaya özel kalem müdürü girer ve bir problem olduğunu söyler. Tayyip Bey’in ev sahibi ve arkadaşı Reşat Sözen bir konsorsiyum ile birlikte ihaleye katılmak istemektedir. Fakat tekliflerin en geç 12.00’ye kadar teslim edilmesi gerekirken, kendileri 12.05’te geldikleri için teklif dosyası ihale komisyonu tarafından kabul edilmemiştir. Genel Müdür Reşat Sözen’i odasına çağırır ve teklif vermekte geç kaldıklarını bu durumda yapacak bir şey olmadığını söyler. Tam o sırada Reşat Bey’in telefonu çalar. Reşat Bey telefonu Dursun Ali Çotur’a uzatır. Arayan Tayyip Erdoğan’dır.

– Dursun Ali Bey mesele nedir?

– Efendim arkadaşlar 5 dakika geç kalmışlar. Teklifleri en geç saat 12.00’de verilmesi gerekirken 12.05’te gelmişler. Geç kaldıkları için de komisyon dosyalarını kabul etmemiş.

– Peki geldiğimde konuşuruz. İhalede orada olacağım.

İhale başlamadan Başkan İSKİ’ye gelir ve burada kendisi için ayrılmış olan makam odasına geçer. Dursun Ali Bey Başkan’ın konuyla ilgili bilgi isteyeceğini düşünerek hazırlık yapmıştır. Fakat ne çağrılır ne de konuyla ilgili bir şey sorulur.

İhale saati geldiğinde Dursun Ali Bey, komisyon başkanı olarak ihaleyi yapar. İşini bitirip odasına giderken, “Çalışacaksan böyle bir Başkan’la çalışacaksın arkadaş” diye geçirmektedir içinden. “İstanbul için büyük bir şans bu adam.”

Tayyip Erdoğan, beş dakika geç kaldığı için teklif dosyası ihale komsiyonu tarafından kabul edilmeyen arkadaşı için herhangi bir müdahalede bulunmamış ve Reşat Sözen ihaleye katılamamıştır.

Yıl 2013. 17 Aralık Rüşvet Operasyonu.

Patronluk Dönemi:

Başbakan Erdoğan Çamlıca Kısıklı’daki villasında, 21 Temmuz günü Cemal ve Ömer Faruk Kalyoncu ile görüşüyor. Bu görüşmede, *Sabah* ve ATV’nin

Kalyon Grubu'na devri kararı alınıyor. Ve *Sabah* ve ATV'nin Kalyon İnşaat'a devri için gereken kaynağın sağlanması için müteahhitlerin devreye sokulmasına karar veriliyor.

Kaynak için de İstanbul'un "Çılgın Proje"si Kanal İstanbul'un en önemli ayağı olarak tanıtılan 3. havaalanının yapımını üstlenen müteahhitler Cengiz İnşaat, Limak İnşaat ve Kolin İnşaat, demiryolu projelerinde aldığı ihaleler ile tanınan Makyol İnşaat, IC İçtaş İnşaat ve Özaltın İnşaat gibi şirketlerden ortaya para koyması istendi. Ses kayıtlarına göre emri de Başbakan Erdoğan veriyor. Binali Yıldırım'ın ise işadamlarının "para koyma" eylemini organize ederek para havuzu oluşturma işiyle görevlendirildiği, işadamlarıyla görüşmeleri Erdoğan'ın Rize'den hemşerisi olan Mehmet Cengiz'in yaptığı, ayrıca Başbakan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın da işi takip ettiği, bu amaçla Cengiz'le görüşmeler yaptığı da ileri sürüldü. Ses kaydında bütün detaylar tek tek yer alıyor.

Başbakan'ın talimatıyla işadamlarını toplayan Binali Yıldırım medya grubunun Kalyoncu Grubu tarafından devralınması için işadamlarından milyon dolarlar istiyor. Telefon görüşmelerinden 8 işadamından 2 ay gibi kısa bir sürede 630 milyon dolar para toplandığı anlaşılıyor. Tapelere göre, Binali Yıldırım, Mehmet Cengiz, Nihat Özdemir, Hayrettin Özaltın, Adnan Çebi'nin bulunduğu Ankara Ahlatlıbel'de PTT'nin bir sosyal tesisinde buluştuğu bir toplantıda medya grubunun alımı için hangi işadamının ne kadar para vereceğini tebliğ ediyor. Toplantıdan sonraki günlerde teknik takibe takılan telefon görüşmelerinde işadamlarının bu durumdan çok rahatsız oldukları da anlaşılıyor.

Mehmet Cengiz'in bir görüşmesinde medya grubunun devri için ilk kez para veren Hayrettin Özaltın'a, "Biz alıştık bir hafta sonra gayet normal karşılarsın sen" demesi dikkat çekiyor. Başka bir konuşmada Nuri Özaltın ile Fahri Çakar'ın, "Nuri Bey zaten Çeçen, (İbrahim Çeçen) 4 seneden beri 5 seneden beri veriyor" diyor.

Binali Yıldırım'ın 100 milyon dolar istediği öğrenilen İbrahim Çeçen ise bu duruma en çok tepki gösteren kişi olmuş. Çeçen, Mehmet Cengiz ile görüşmesinde, "Celal'le yolda konuştuk. Dedim bana ne vermiş (ihale)? Oğlum size vermiş, bana ne verecek? Yani bana bir şey verdiyse tamam, hayhay başımın üstüne" diyerek sitem ediyor. Diğer işadamlarının 3. havaalanı ihalesini aldıkları için kendilerinden para talep edilmesinin normal olduğunu ima ediyor. Para

talebi sonunda işadamı Celal Koloğlu ise 3 tane tansiyon hapı aldığını, gece öyle uyuyabildiğini söylüyor. 115 milyon dolar veren işadamı Nihat Özdemir ise şu tepkiyi gösteriyor: “Ben eve geldim var ya, hanımın falan kimsenin yüzüne bakmadım. Doğru böyle soyundum yatağa girdim. Sabah uyandım. Ya bak benim burama geldi ya. Dün bana işkenceydi ya.”

ALİ DİBO ADALET BAKANI, RIZA’NIN ÖNÜNE YATAN İÇİŞLERİ BAKANI

17-25 Aralık’a gelmeden Erdoğan liderliğindeki AKP döneminin büyük tartışma yaratan ALİ DİBO ihale skandalını hatırlayalım. O yıllarda havuz henüz dolmamıştı. ALİ DİBO yöntemi vardı. Yıl 2006. Ali Dibo olarak adlandırılan skandal, ilk olarak *Hürriyet* gazetesi köşe yazarı Şükrü Küçükşahin’in köşesinde yer aldı. Şükrü Küçükşahin, AKP Grup Başkanvekili ve Hatay Milletvekili Sadullah Ergin’in, bir bürokrata verdiği ve içeriğinde Hatay ilindeki arkadaşı olan partililere ihale verilmesi yönündeki direktiflerini gösteren elyazılı belgeyi yazmıştı. Hemen skandala neden ALİ DİBO denildi onu da yazayım. Hatay’da aile şirketi gibi işlere “Ali Dibo şirketi” adı verilir. O yüzden de tüm kamu kurumları “Ali Dibo şirketi” gibi paylaşılınca ihale yolsuzluğunun adı Ali Dibo oldu. AKP Milletvekili Fuat Geçen de AKP Grup Başkan Vekili Sadullah Ergin’in kendi elyazısıyla ihalelerin AKP’lilerce nasıl paylaşıldığı belgeleriyle ortaya koydu. Geçen, Hatay’daki 2 milyon TL’yi aşkın üç ihalenin AKP’li İl Genel Meclisi Başkanı Mahmut Narin’in yakınlarına verildiğini açıkladı. Yapılan soruşturmada Hatay ilinde, 271 adet kamu ihalesinin tamamının partinin 17 AKP’li yerel yöneticisi tarafından kazanıldığı belirlendi. İhale verilecek şirket ve kişileri elyazısıyla yazan Sadullah Ergin’in milletvekili olmadan önce “Ali Dibo” şirketinin en çok ihale alan şirketi, Hatay İlaç Ltd.’nin resmi avukatı olduğu ortaya çıktı.

Bir süre sonra “ALİ DİBO” düzeninin sadece Hatay’da değil Çorum, İstanbul, Samsun, Sinop, Ankara, Kırklareli, Gümüşhane, Bolu, Afyonkarahisar, Adana ve Amasya’da da kurulduğu haberleri medyada yer aldı. Bugün için bu tip haberlerin medyada yer alması şaşırtıcı olabilir ama yıl 2006 idi ve o zaman medya henüz tam kadro biat ayininde yer almıyordu. ALİ DİBO skandalı gün

geçtikçe boyutlanınca Tayyip Erdoğan açıklama yaptı. “Bir AKP’li 10-20-50 milyarlık kamu ihalesine girse, o adam yandı. Elinize, dilinize dursun ya, insaf. Yani AKP’li bu memleketin evladı değil mi?”

ALİ DİBO’da adı geçen Sadullah Ergin: “Sözü edilen ihaleler, toplamın yüzde 10’u bile değil; bir tüp, iki kilo sebze... Elyazısı denilen de benim karalamalarım.”

Ve skandalı belgeleriyle ortaya koyan zamanın AKP Milletvekili Fuat Geçen: “AK Parti, yolsuzlukla mücadele etmek yerine, yolsuzlukla mücadele edenle mücadele eder hale geldi.”

ALİ DİBO skandalı ile ilgili Hatay’dan Sadullah Ergin’i suçlayan bir başka isim daha vardı. Milletvekili Fuat Geçen’e mektup gönderen isim İsmail Kimyeci idi. Mektupta ne demişti görelim: Yıl 2006.

“Sayın Ergin’e, ilçe kongreleri öncesinde Ali Dibo olarak şaibeye konu olan tek kişinin bile teşkilatlarda yer almamasının önemini arz ettim.

Ergin, beklediğimin tersini yaptı ve kongre sürecindeki karar ve davranışları sonucu umudum tamamen kayboldu. İlimizi ve teşkilatımızı ülke genelinde sıkıntıya sokan isimlerin bir kısmı merkez ilçe yönetimi ve il yönetim listesinde yer alarak bu olaylar hiç olmamış gibi davranıldı.”

Aynı İsim, yani İsmail Kimyeci 2011 yılında AKP Hatay İl başkanı oldu. O zaman ne demiş onu da görelim:

“Beni bu göreve layık gören, Başbakanımız Erdoğan ve Adalet Bakanımız Sadullah Ergin’e teşekkür ediyorum. Başbakanımız ve Adalet Bakanımızın çalışma tempolarına ayak uydurarak, haziran ayında yapılacak seçimlerde partimizi Türkiye genelinde olduğu gibi, Hatay’da da birinci parti çıkarmak için çalışacağız.”

ALİ-DİBO Finali:

Skandalı belgeleyen Fuat Geçen: 6 Haziran 2006’da AKP Disiplin Kurulu tarafından partiden ihraç edildi.

Skandala adı karışan Sadullah Ergin: 6 Temmuz 2011’de Adalet Bakanlığı görevine getirildi. 25 Aralık 2013’e kadar da Adalet Bakanlığı görevine devam etti.

DENİZİN FENERİ, ADALETİN KARANLIĞI

Deniz Feneri skandalında her şey Nisan 2007'de Deniz Feneri Derneği ve Kanal 7 TV Almanya Temsilciği'ne baskın yapılması ile başladı. Alman savcılığının iddianamesinde, Deniz Feneri Derneği kampanyasıyla 41 milyon avro toplandığı ve bunun 18 milyonunun amaç dışı kullanıldığı öne sürüldü. İddianameye göre suç tarihi 2002-2007. Suçlar ise şöyleydi: "Derneğin amacı ihtiyacı olanlara yardım toplamaktı. İnternette, gazetelerde, televizyonlarda (özellikle Kanal 7'de) reklamlar yapıldı ve insanlara hesap numaraları verilerek bağış istendi. İsteyen nakit isteyen havaleyle bağışını gönderebiliyordu. Beş yılda 41 milyon avro bağış toplandı. Ama paraların büyük kısmı gerçek amaç için kullanılmadı. Sanıklar hesaptan yüksek miktarda para çekiyordu. Bazı şirketlere ortak olunmuştu. Paraların bir bölümü kuryeler aracılığıyla Türkiye'ye gönderiliyordu. Yaklaşık 18 milyon avro bu yolla kullanıldı."

İddianamede Tayyip Erdoğan'ın adı da yer alıyordu.

"02.02.05 tarihli 'Empfangsbestitigung 2' olarak nitelendirilen alındı belgesinde herhangi bir meblağ yazılı olmamasına rağmen Mehmet Gürhan, Firdevsi Ermiş'ten parayı, Türkiye Başbakanı'na (2003 yılından bu yana Recep Tayyip Erdoğan) Doğu Asya'daki tsunamiden zarar görmüş, yardıma muhtaçlara dağıtması için vermek üzere aldığını tasdik etmiş. Bu konu, sanık Ermiş'in yedinci kez ifadesi alınırken sorulmuş ve doğruluğu tasdik edilmiştir" deniliyordu. İddianamede sanık Firdevsi Ermiş'in ifadelerine dayandırılan bölümlerde, derneğin amacının AKP siyasetini desteklemek olduğu, şirket sahiplerinin Türkiye'deki iktidarla iç içe oldukları da belirtiliyordu.

17 Eylül 2008 tarihinde ise Almanya'daki derneğin yöneticilerine "dolandırıcılık ve haksız kazanç elde etmek" suçundan hapis cezaları verildi. Mahkeme kararında "Asıl failler Türkiye'de" vurgusu da yapıldı.

Deutsche Welle Deniz Feneri ve kararı haberinde hâkimin tespitlerine de yer verdi. O tespitlerde toplanan paraların Türkiye'ye nasıl ve kimlere gönderildiği de vardı. Feniz Feneri davası kararı *Deutsche Welle'*de şöyle yer aldı:

"Almanya'daki Deniz Feneri davasında üç sanık dolandırıcılık suçundan mahkûm oldu. Sanıklar toplam 10 yıl 5 ay hapis cezasına çarptırıldılar. Deniz Feneri davası sanıklarından dolandırıcılık suçlamasıyla Mehmet Gürhan'a 5 yıl

10 ay, Mehmet Taşkan'a 2 yıl 9 ay hapis ve tutukluluk halinin kaldırılmasına, Firdevsi Ermiş'e ise 1 yıl 10 ay hapis cezası verildi.

Hâkim Johann Müller gerekçeli kararında, 5 yıl boyunca 20 binden fazla bağış sahibinin güvenlerinin zedelendiğini belirterek, Almanya Deniz Feneri'nin toplam 41 milyon euro bağış topladığını söyledi. Türkiye'ye giden toplam miktarın da 17 milyon euro olduğunu kaydeden Müller bunun 8 milyonunun Türkiye Deniz Feneri'ne gittiğini, geri kalan kısmın çeşitli yerlerde kullanıldığını ifade etti. Müller, kararında sanık Mehmet Gürhan'ın, İsmail Karahan, Harun Yoldaş, Mustafa Çelik ve Zahit Akman ile geçmişte ticari ilişkileri olduğunu belirtti."

1998 yılında Erdoğan Deniz Feneri davasında adının geçtiği haberleri yer alınca Güngören ilçe kongresinde konuştu:

"Son zamanlarda AKP'yi yaralayamayan ve kirletemeyenler, AKP üzerinde yalan yanlış iftira kampanyalarıyla bir şeyler yapma gayreti içine girdi. Ama artık yetti. Bunu bir medya grubu, Doğan Medya Grubu, yani açık söylüyorum Aydın Doğan Grubu üstlenmiş vaziyette. CHP'yle beraber bu kampanyayı sürdürüyor. Ben bunu bu kadar açık söyledikten sonra tabii diyecek 'Başbakan beni hedef gösterdi' veya 'Benim grubumu hedef gösterdi' diye. Sen AK Parti'yi hedef göstereceksin olacak, Başbakan partisine saldırı yapan bu gazeteyi gösterdiği zaman olmayacak; var mı öyle? Kimse AK Parti'ye kalkıp da yolsuzluk çamurunu atamaz; yolsuzluk çamurunu atanlar kendileri o çamurun içinde boğulur ve bugüne kadar atanlar aynen bu şekilde boğulmuşlardır.

Erdoğan adının Almanya'da Deniz Feneri Derneği ile ilgili davaya konulduğunu hatırlatıyor:

"Başbakan Tayyip Erdoğan olarak bana teslim edilmiş olan bir para mı var? Ben böyle bir para mı almışım? Ben Doğan Grubu'na, Aydın Doğan'a sesleniyorum: Eğer bunu ispat edemezseniz, ahlaki değer noktasında nasibini alamamış birisiniz. Tayyip Erdoğan ne böyle bir para almıştır, ne de böyle bir paranın sahibi ile tanışmıştır. Asla... Tsunami ile alakalı Tayyip Erdoğan'ın eli paraya, akçeli işe karışmamıştır.

Birileri bizim adımızı, Başbakanlığın makamını, nitekim şu anda Almanca yazılar da geldi, adımızı vererek orada bir şeyler yapmış olabilirler ama sen nasıl olur da bizim adımızı, ismimizi kullanırsın? Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'na

nasıl olur da böyle bir çamur atmaya yeltenirsin? Kusura bakma Aydın Doğan, sen bu çamurları kabullenebilirsin ama biz kabullenemeyiz. Yine aynı grubun yayın organına göre, biz Alman makamlarına baskı yapmışız. Nitekim bugün aynı gazetenin bir başka köşesinde 'Hiçbir Türk makamından bize baskı gelmemiştir. Zaten bize de baskı yapamaz' diye açıklama yazıyor. Bunlar ne garip insanlar, anlamak mümkün değil. Üstü Şişhane, altı kaval. Hak yerini er geç bulacaktır. Vurdukça güçleniyoruz. Onlar bize iftira atıyor, biz güçleniyoruz."

Erdoğan'ın mahkeme kararının yazılmasına bile tahammülü yoktu. Erdoğan'ın 2008 yılında medyaya söylediği "Almanca yazılar da geldi, adımızı vererek orada bir şeyler yapmış olabilirler ama sen nasıl olur da bizim adımızı, ismimizi kullanırsın?" sözleri aslında Deniz Feneri soruşturmasının geleceğinde ne olacağının da ipuçlarını veriyordu.

Deniz Feneri davası Almanya'da karara bağlanmıştı ama asıl çok şeyin döndüğü Türkiye ayağında yaprak kımıldamıyordu. Ta ki 7 Temmuz 2011 tarihine kadar. Türkiye'de 3 Temmuz'da Fenerbahçe üzerinden futbola hâkim olma operasyonu yeni yapılmıştı. 3 Temmuz Fenerbahçe operasyonunun etkisi ve tepkisi o kadar büyüktü ki Deniz Feneri operasyonunu bile gölgelemişti. Belki de öyle olsun istenmişti. 7 Temmuz sabahı Radyo ve Televizyon Üst Kurulu (RTÜK) eski Başkanı Zahid Akman ile Kanal 7'nin 4 yöneticisi gözaltına alındı. Ümitköy'deki evinde gözaltına alınan Zahid Akman, sorgulanmak üzere Ankara Emniyeti'ne getirildi. Kanal 7 Genel Müdür Yardımcısı Mustafa Çelik, Genel Yayın Yönetmeni İsmail Karahan ve Finans Müdürü Erdoğan Kara İstanbul'da, Kanal 7 Yönetim Kurulu Başkanı Zekeriya Karaman ise tatilini geçirdiği Bayburt'ta gözaltına alındı. Böylece Deniz Feneri Derneği'nin Türkiye ayağında soruşturma başlamış oldu. Soruşturmayı Ankara Cumhuriyet Savcısı Nadi Türkaslan yürüttü. Daha sonra savcılar Abdulvahap Yaren ile Mehmet Tamöz de soruşturmaya dahil edildiler. Üç savcı Almanya'da çalışma yaptılar. Tüm kararları da üçlü imza ile aldılar. Aralarında RTÜK Başkanı Zahid Akman ile Zekeriya Karaman'ın da bulunduğu Deniz Feneri Derneği zanlıları tutuklandı. Zanlıların mal varlıklarına da tedbir konulmasına karar verildi. Soruşturmanın daha da derinleştirilme aşamasında iken devreye Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) girdi. Dönemin Ankara

Cumhuriyet Başsavcısı Ethem Kuriş, savcılar Nadi Türkaslan, Mehmet Tamöz ve Abdulvahap Yaren'in elinden soruşturma dosyası alındı. Yerlerine de Memur Suçları Soruşturma Bürosu Savcısı Veli Dalgalı ile Kaçakçılık Suçları Soruşturma Bürosu Savcısı Hakan Pektaş görevlendirildi. Adalet Bakanı Sadullah Ergin, görevden alınan savcılar için "Kanun ve mahkeme kararını ihlal ettiler" dedi.

Yeni savcıların, ilk işi Deniz Feneri dosyasındaki "örgüt" ve "dolandırıcılık" suçlarına takipsizlik kararı vermek oldu. Böylece dava Asliye Ceza'dan hukuk mahkemesine taşındı.

20 Ekim 2011'de Deniz Feneri zanlılarının malları üzerindeki tedbirin kalkması kararı verildi ve uygulamaya konuldu.

21 Ekim 2011'de ise Zahid Akman ve Kanal 7 Yönetim Kurulu Başkanı Zekeriya Karaman, İsmail Karahan, Mustafa Çelik, İzzet Kurum ve Ali Solak serbest bırakıldı.

Deniz Feneri Derneği Vurgunu Finali:

Hâkim ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) müfettişleri davada "bir kısım hukuka aykırılıklar" gerekçesiyle soruşturmayı yürüten savcılar hakkında suç duyurusunda bulundu. İfade alan savcılar artık ifade veren oldu.

17-25 ARALIK OPERASYONU: ERDOĞAN-GÜLEN TAHT OYUNU GÖLGESİNDE RÜŞVET VE YOLSUZLUK ÇIKMAZI

"Adam tüccar abi, adam tüccar..."

"Tak tak tak tak tak... Yani çuvalla inşallah..."

"Amca (Yasin El Kadı) 1 saat sonra İstanbul'da olacak."

"Önce 'Beyefendi'(Tayyip Erdoğan) ile görüşsün. Biraz uzun bir şey olacak. Ondan sonra randevu olmasın."

"Başbakan'a söyle, yan komşuda acil bir müdahale olmazsa, bir hafta içinde Humus düşecek. Humus düşerse demek ki sınırda yeni bir devlet kuruluyor."

"Yasin Abi memnun mu?"

"Çok memnunuz elhamdülillah."

"Orospu ile memurun bahşişini başında verin."

"Senin önüne yatarım Reza."

“Bu milletin a... koyacağız, sen merak etme.”

“Para ne var?”

“Kendi param üç beş kuruş kalan param.”

“Kaç para?”

“1 trilyon civarı param var o kadar...”

“Zekât mı diğer türlü mü?”

“En iyi malı aldın götürdün. Kakaladığın bana kalacak.”

“Sabaha karşı vallaha hepsinin kulağından tutup s.ker atarım.”

“Bizim trollere söylesene, TT kampanyamıza destek versinler. Esprili ama güzel şeyler yazsınlar.”

“Benim kızın okul taksitleri var. Himmetinizi beklerim. Hayırlı cumalar.”

“Nasıl girdim bu işe ya, kim için?”

“Büyük ölçüde derken sıfırladınız mı yoksa...”

“Sıfırlamadık henüz babacığım.”

“Yabancı bir marka al, büyük bir şey al, Çin malı alma.”

“Adama yedirmemiz lazım, kol saati falan alalım, ne dersin?”

“Merak etme kucağımıza düşecekler.”

“Ben Başbakan’a yaptırdım. Açık ve net söylüyorum.”

“Polis beni almaya geldi.”

“Kaçabiliyorsan kaç.”

“Basıyoruz odunu geçip gidiyorlar.”

“Bundan sonra kupon arazileri benden habersiz satmayacaksınız.”

“Bugünün gazetesinin de ön sayfası gayet hoştu, yani frikik vardı orada bilmiyorum o frikik...”

“Öyle mi? Tamam elhamdülillah.”

“Seni üzüyorlar mı ya, niye üzüyorlar arkadaş?”

“Kılına zarar gelmez, onu bilesin yani.”

“Erdoğan’ın konutuna yaklaşan kim olursa olsun vurun!”

“Müslümanları mı Hıristiyanları mı öldürecek, vebal altındayım haberin olsun.”

“Bu iş, yarın Beyefendi’ye sıkıntı verecek. ‘AKP’nin Susurluk’u’ diyecekler.”

“Alo Fatih... kayan yazıyı kaldır.”

17-25 Aralık Operasyonu’ndan geriye kalan bu sesler oldu. Art arda yazınca

bile dehşet uyandırıyor. Türkiye tarihinin en büyük yolsuzluk ve rüşvet operasyonunda biraz hafıza tazeleyelim. Operasyon bugün tamamen AKP-cemaat savaşının gölgesinde kaldı. Şurası da bir gerçek ki AKP-cemaat ters düşmeseydi bu operasyon olmayacaktı. 2000 yılında ABD garantörlüğünde Pennsylvania'da Fethullah Gülen'in evinde Tayyip Erdoğan'la temeli atılan koalisyon 17 Aralık 2013 itibariyle tamamen sona erdi. 11 yıl süren AKP-cemaat birlikteliğine son veren 17 Aralık Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu'nda kim ne ile suçlanmıştı hatırlayalım:

"Zafer Çağlayan (Ekonomi Bakanı): 52 milyon dolar rüşvet almak. Suç işlemek için örgüt kurmak, sahte belgelerle ihracat, Kaçakçılık Yasası'na muhalefet. Rıza Sarraf için 'doğal taş' bildirimi adı altında Türkiye'ye 1,5 ton altın sokulmasına onay vermek."

"Muammer Güler (İçişleri Bakanı): "10 milyon dolarlık rüşvet almak, suç işlemek amacıyla örgüt kurmak, nüfuz suiistimali, suçluları kayırmak."

"Egemen Bağış (AB Bakanı): 1,5 milyon dolarlık rüşvet almak."

"Erdoğan Bayraktar (Şehircilik Bakanı): "Görevi kötüye kullanmak ve nüfuz ticareti yapmak..."

2 yıllık teknik ve fiziki takip yapılan soruşturmada, "kara para aklama", "altın kaçakçılığı" ve "kamu görevlilerine rüşvet" suçu işlendiği ileri sürüldü.

Şüpheliler ise Ali Ağaoğlu, Fatih Belediye Başkanı Mustafa Demir ile Muammer Güler'in oğlu Barış Güler, Zafer Çağlayan'ın oğlu Salih Kaan Çağlayan ve Erdoğan Bayraktar'ın oğlu Abdullah Oğuz, işadamı Reza Zarrab ile Halk Bankası Genel Müdürü Süleyman Aslan olarak gösterildi.

İlk açıklama Bülent Arınç'tan geldi. Babaların evlatlarının öldürüldüğünü TV'lerden öğrendiği ülkede onun derdi başkaydı: "Bir içişleri bakanının oğlunun gözaltına alındığını basından duyması kadar acıklı bir şey olabilir mi?"

21 Aralık 2013'te Barış Güler, Kaan Çağlayan, Reza Zarrab ve Halk Bankası Genel Müdürü Süleyman Aslan'ın da aralarında olduğu 14 kişi tutuklandı.

Tayyip Erdoğan tutuklanan Halk Bankası Müdürü Süleyman Aslan için "Müdürün dürüstlüğünden en ufak bir şüphem yok. Olsa olsa saflığının kurbanı olmuştur" diyordu. Rıza Sarraf'ı da unutmuyordu: "Rıza Sarraf altın ihracatı yapan biridir. Ülke ekonomisine katkısı olduğunu biliyorum. Bu tür hayır işlerine girdiğini de biliyorum."

Erdoğan’ın kefil olduğu isimler dahil kim hangi suçtan tutuklanmıştı onu da görelim:

Hikmet Tuner: “Rüşvet almaya ve vermeye aracılık etmek.”

Muaccet Korkmaz: “Suç işlemek amacıyla kurulan örgüte üye olmak.”

Emir Eroğlu: “Suç işlemek amacıyla kurulan örgüte üye olmak, rüşvet almaya ve vermeye aracılık etmek.”

Umut Bayraktar: “Suç işlemek amacıyla kurulan örgüte üye olmak ve rüşvet vermeye aracılık etmek.”

Onur Kaya: “Rüşvet almak.”

Ahmet Murat Öziş: “Suç işlemek amacıyla örgüt kurmak, rüşvet almaya ve vermeye aracılık etmek.”

Rüçan Bayar: “Suç işlemek amacı ile örgüt kurmak.”

Özgür Özdemir: “Rüşvet almaya ve vermeye aracılık etmek.”

Salih Kaan Çağlayan: “Rüşvet almaya ve vermeye aracılık etmek.”

Abdullah Habbani: “Rüşvet almaya ve vermeye aracılık etmek, suç işlemek amacıyla örgüt kurmak.”

Süleyman Aslan: “Rüşvet almak.”

Barış Güler: “Rüşvet almaya ve vermeye aracılık etmek.”

Reza Zarrab: “Rüşvet vermek, suç işlemek amacıyla örgüt kurmak.”

22 Aralık 2013’te Erdoğan Karadeniz gezisinde konuştu:

“Eğer bu ülkeye el uzatan olursa, eğer bu ülkeyi karıştırmak için kirli tuzaklar kurulursa biz o elleri kırarız, biz o tuzakları bozarız. Benim bu güzel ülkemde kimse ameliyat yapamaz, kaos çıkaramaz. Benim bu güzel ülkemin büyümesini durduramaz. Hangi maşayı, ajanı, haini, örgütü kullanırlarsa kullansınlar bu millet o uluslararası örgütlere de, onların maşalarına da gereken cevabı verir. Herkes haddini bilecek. Sizin karşınızda Türkiye Cumhuriyeti var.

1 haftadır yargıdaki emniyetteki birtakım odaklar eliyle Türkiye’de bir komplo organize edildi. Yolsuzluk kisvesi altında son derece karanlık bir tuzak kuruluyor. Yolsuzluk bu işin kılıfıdır.

Oluşturmak istedikleri algıya sakın itimat etmeyin. Birtakım gazetelerin, birtakım ajanların, hukuku çiğneyerek yayınladıkları görüntülere, fotoğraflara, attıkları manşetlere, kullandıkları dile, yaptıkları montajla sosyal medyadaki görüntülere asla aldanmayınız. Bu komplonun amacı başka, bu tuzağın amacı

başka.”

Tayyip Erdoğan “o elleri kırarız” diyordu ve 28 Şubat 2014’te kelepçeler çözüldü.

17 Aralık soruşturması kapsamında tutuklu bulunan işadamı Reza Zarrab (Rıza Sarraf), bakan çocukları Barış Güler, Salih Kaan Çağlayan ile Özgür Özdemir ve Hikmet Tuner’e tahliye kararı çıktı.

Erdoğan tahliyeler için de konuştu:

“Bir kısım paralel yargı maalesef çok haksız mesnedi olmayan adımlar attılar ve şu anda ben er geç hak yerini bulacaktır diye bir temennim vardı ve hak yerini buldu.”

Erdoğan’a göre hak yerini bulmuştu. O hakta neler vardı:

Dönemin Halkbank Genel Müdürü Süleyman Aslan’ın evindeki kütüphanede ayakkabı kutuları içerisinde 4.5 milyon dolar para ele geçirildi.

Dönemin İçişleri Bakanı Muammer Güler’in oğlu Barış Güler’in evinde 7 adet şifreli çelik kasa, para sayma makinesi ve 1,5 milyon lira bulundu.

İddialara göre Zarrab, eski Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan’a milyonlarca dolar rüşvetin yanı sıra 300 bin frank (yaklaşık 700 bin TL) değerinde Patek Philippe 5101G marka bir saat hediye etti.

Zarrab’ın 87 milyar dolar kara para akladığı ve kamu görevlilerine toplam 139 milyon lira dağıttığı teknik ve fiziki takiple tespit edildi.

TÜRGEV’e Reza Zarrab’ın işleri karşılığında Royal Protocol şirketince 99 milyon dolar bağış yapıldı.

17 Aralık, Final:

17 Ekim 2014’te İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Terör ve Örgütlü Suçlar Birimi savcılarından Ekrem Aydıner’in yürüttüğü İstanbul merkezli 17 Aralık soruşturması için 305 gün sonra takipsizlik kararı verildi. Takipsizlik kararında, Rıza Sarraf, eski Halk Bankası Genel Müdürü Süleyman Aslan ile eski İçişleri Bakanı Muammer Güler’in oğlu Barış Güler ve eski Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan’ın oğlu Kaan Çağlayan’ın da aralarında bulunduğu 53 kişi hakkında “usulüne uygun delil toplanmadığı, suçun unsurlarının oluşmadığı ve herhangi bir örgüte rastlanmadığı” söylendi.

Peki takipsizlik kararı ile hangi suçlar sıfırlandı:

- Suç işlemek için örgüt kurmak.

- Örgüte üye olmak ve yönetmek.
- Suç örgütünün amaçları doğrultusunda faaliyette bulunmak.
- Suçtan elde edilmiş mal varlığını aklamak.
- Sahte belge düzenlemek, rüşvet vermek, kaçakçılık, fuhuş için kadın temin etmek.

17 Aralık'tan sonra 2. Dalga 25 Aralık Operasyonu'ydu. 17 Aralık Operasyonu'nun paniğini atlatan Erdoğan ve ekibi 25 Aralık için daha hazırlıklıydı. Devletin içinde tam bir güç savaşı yaşandı. Kurumlar kurallar, yasa, hak, hukuk gibi kavramların tamamen yok sayıldığı 25 Aralık soruşturmasını görelim.

Soruşturma dosyası: 1000 sayfa

Suçlanan kişi sayısı: 96

Yolsuzluk miktarı 100 milyar dolar

Suç dökümü:

- Suç işlemek amacıyla örgüt kurmak
- Rüşvet
- Sahtecilik
- İhaleye fesat karıştırmak
- Suçtan kaynaklı mal varlığını aklama
- İmar kirliliğine neden olmak

Dosyada 96 şüphelinin adı var:

1 numara: Yasin El Kadı

2 numara: Bilal Erdoğan

3 numara: Latif Topbaş

Şüpheli listesi "Orhan Cemal Kalyoncu, Ömer Faruk Kalyoncu, Hasan Doğan, Fatih Saraç, Ömer Sertbaş, Abdullah Tivnikli, Usame Kutub, Avni Çelik, Cengiz Aktürk, Mehmet Cengiz" diye devam ediyordu.

Fezlekedeki İddialar:

Yasin El Kadı

İddia: 11 Eylül'den sonra BM Güvenlik Konseyi'nin "Terörü Finanse Edenler" listesine aldığı Yasin El Kadı, Türkiye'ye giriş yasağı bulunduğu dönemde, bizzat Başbakanlık yetkililerinin bilgisi dahilinde VIP'ten geçerek kayıtsız yurda sokuldu. Erdoğan'la 12 kez görüştü.

Paşaköy'deki Maden Çalışmaları

İddia: Orman Bakanlığı'nın maden işletme izni vermediği İstanbul Sultanbeyli'deki Paşaköy Orman Sahası, Başbakanlık'taki görevlilerin yakın takibi sonucu, Yasin El Kadı'nın başında bulunduğu Bosphorus 360 şirketine verildi.

Etiler Polis Okulu'nun Devri

İddia: İstanbul Etiler'deki Polis Okulu'nun boş arazisi de, Bosphorus 360 şirketine ihalesiz olarak düşük fiyattan verildi. (İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş "Araziyi kimseye vermedik. Tapusu bizde" açıklamasını yaptı.)

Medya Havuzu

İddia: ATV-*Sabah*'ın satışı için, eski bakan Binali Yıldırım'ın koordinasyonunda 4 işadamı 100'er milyon dolar, bir işadamı 30 milyon dolar, bir diğeri 20 milyon dolar koyarak medya havuzuna ortak oldu.

Türgev'e Yapılan Bağışlar

İddia: Yönetim Kurulu'nda Bilal Erdoğan ve Esra Albayrak'ın da bulunduğu TÜRGEV Vakfı'na, devletin çeşitli ihalelerine katılan işadamları tarafından bağış yağdı. TÜRGEV'e ayrıca birçok arsa da bedelsiz devredildi.

Ağaoğlu'nun Arazisi

İddia: İşadamı Ali Ağaoğlu, Küçükbakkalköy'deki 20 dönümlük araziyi, Bilal Erdoğan'ın talimatıyla hibe etti. Karşılığında Maslak 1453 projesindeki sıkıntıların görülmemesini sağladı.

14 Termik Santral

İddia: Özelleştirilmesi planlanan 14 termik santral, Başbakan Erdoğan'ın talimatıyla özelleştirme kapsamından çıkartıldı ve yenilenmesi için Bosphorus 360 şirketine ihale edilmeye çalışıldı.

Urla Villaları

İddia: İşadamı Latif Topbaş'ın yaptırdığı ve Erdoğan ailesinin tatillerini geçirdiği Urla'daki villalar için, SİT alanı içerisinde kalan arazinin imar planı, rüşvet ve usulsüzlükle değiştirildi.

Fezleke hazırdı. Operasyon emri verilmişti. Ve polise talimat gitti. İşte o andan sonra kurumlar arası hiyerarşi ve anayasal zorunlulukların hepsi bir kenara bırakıldı. Polis savcıyı savcı polis takmadı. Fezleke de hukuksal bir

süreçte ele alınmadı.

Havuzda yer alan şirketlerin aldığı ihaleler ise şöyle:

Cengiz-Limak-Kolin: BEDAŞ-İstanbul Avrupa Yakası Boğaziçi Dağıtım Şirketi özelleştirmesi 2 milyar dolar; Akdeniz Elektrik dağıtımı özelleştirmesi 550 milyon dolar; Bursa Uludağ Elektrik dağıtımı özelleştirmesi 1 milyar dolar; Sivas-Tokat-Yozgat (Çamlıbel) elektrik dağıtımı özelleştirmesi 260 milyon dolar; Yusufeli Barajı; Ankara Hızlı Tren Garı Projesi.

Cengiz Holding: Hasankeyf Ilısu Barajı, Atasu Barajı, İstanbul Metrosu Taksim-4. Levent hattı, Ordu-Giresun Havalimanı altyapı, Maltepe Sahili Dolgusu Projesi, Eti Alüminyum, Oymapınar HES, Antalya Eti Liman İşletmeleri, Cengiz-IC İctaş Ankara-İstanbul Hızlı Tren 1. ve 2. Etaplar, Trabzon-Aşkale yolu.

Kalyon: Taksim yayalaştırma projesi, metrobüs ulaşım hattı, Çağlayan Kavşağı yol yapımı, Bakırköy Adliyesi Binası, Ataköy Atık Su Arıtma Tesisi ile toplam 100 milyar TL'lik kamu ihalesi.

25 Aralık Yolsuzluk Operasyonu Final:

1 Eylül 2014'te İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı aralarında Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın oğlu Necmettin **Bilal Erdoğan**'ın da bulunduğu rüşvet ve **yolsuzluk** soruşturması kapsamındaki 96 şüpheli hakkında takipsizlik kararı verdi.

Takipsizlik kararını veren İstanbul Cumhuriyet Savcıları İsmail Uçar, İrfan Fidan ve Fuzuli Aydoğan'ın karar metnindeki ifadeleri oldukça dikkat çekici:

"Türkiye Cumhuriyeti başbakanının örgüt lideri olarak gösterilmesi ve 'dönemin başbakanı' ibaresi kullanılmak suretiyle fezleke düzenlenmesi, soruşturmayı hazırlayanların hukuki bir soruşturma görünümü altında TC hükümetini cebren ortadan kaldırmaya veya görevlerini yapmasını kısmen veya tamamen engellemeye teşebbüs ettiklerini ortaya koymaktadır" dedi.

Savcıların takipsizlik kararındaki ifadeleri dikkat çekici çünkü Erdoğan 26 Aralık 2013'te ne demişti? "Oğlumu hedef alarak, oradan dolaşıp bana gelmek istiyorlar." Savcıların karar metnindeki sözleri de aynı paraleldeydi.

25 Aralık Yolsuzluk Operasyonu'na son nokta yine Erdoğan'ın sözleri olsun. Son nokta çünkü 25 Aralık Operasyonu'nda yer alan isimlerin inşa ettiği 3. havaalanına "Zafer Anıtı" diyor:

“17 Aralık’ta, 25 Aralık’ta yaptığı ihanetin gayet iyi farkında olan bir örgüt, bir çete karşımıza çıktı. Kendisini Türkiye düşmanlarına kiralayan, Türkiye’nin bütün milli değerlerine saldırı düzenleyen bir örgüt karşımıza çıktı. İşte burada bu büyük havalimanı projesini ihale ile kazanan işadamları hedefe konuldu. Onları da toparlayıp almak istediler. Neden? Şu ihaleyi durdurmak için. Amaç yolsuzluk değildi. Amaç, Marmaray’ı, 3. köprüyü, hızlı treni ama en çok da bu projeyi engellemekti. Bugün biz sadece bir havalimanı değil aslında Zafer Anıtı inşa ediyoruz.”

YIL 1994: “3. KÖPRÜ CİNAYETTİR!” YIL 2014: “ZAFER ANITI OLACAK ZAFER!”

Erdoğan 2014 yılında “Zafer Anıtı” dediği yer için 1994 yılında “cinayet” diyordu. 08.03 1994 tarihli gazetelerdeki haber:

– Erdoğan: 3. köprü İstanbul için cinayettir. Kuzey bölgesinde kalan yeşil alanların imara açılarak katledilmesinden başka bir şey değildir. İnşallah bu cinayet bitmeden hükümet değişir. 3. köprü kurulmasına kesinlikle karşıyım. 3. köprü intihardır. Bu bir cinayettir. İnşallah proje tecelli etmeden yeni hükümet gelir.”

“O zaman yıl 1994’tü, siyasette olur böyle şeyler” diyenler için 2009 yılına gidelim. İstanbul Büyükşehir Belediyesi 2009 çevre düzeni planı hazırladı. Planı onaylayan isim o zaman Başbakan Recep Tayyip Erdoğan.

Planda neler deniyordu?

“Kilyos Karadeniz sahili gerisinde yer alan kullanım ömrü tamamlanmış Karadeniz kömür ocakları alanı; doğal kaynakları koruma ve kullanma dengesini bozmayacak şekilde kıyı rehabilite alanı olarak gösterilmiştir.”

Tarif edilen ve rehabilite alanı gösterilen yer 3. havaalanının yapılacağı bölge. Erdoğan onaylı çevre planından devam edelim:

“Kentin kuzeyinde yer alan hassas ekosistemlerin korunması amacıyla kuzeye gelişme eğilimi gösteren kent gelişiminin kontrol altına alınarak; doğu-batı aksında ve Marmara Denizi boyunca kademelendirilmiş, çok merkezli ve sıçramalı gelişimin sağlanması ve kuzeye doğru gelişimin kontrol altına alınması doğrultusunda karar geliştirildi.”

Hassas ekosistem denilen bölgede şimdi hem 3. havaalanı hem de 3. köprü yapılıyor. 2009 yılındaki çevre planında havaalanı için belirlenen bölge çok farklıydı.

“İstanbul ve çevresinin gelecekte oluşacak ulusal ve uluslararası uçuş taleplerini karşılamak üzere Çorlu Havaalanı’nın genişletilmesi ve 3. ticari havaalanının rezerv alan olarak kentin batı yakasında Silivri-Gazitepe’de konumlandırılması öngörülmüştür.”

Erdoğan’ın kendi onayladığı çevre planında “Karadeniz kömür ocakları alanı; doğal kaynakları koruma ve kullanma dengesini bozmayacak şekilde kıyı rehabilite alanı olarak gösterilmiştir” deniyordu. 2014 yılında ise bakın ne diyor:

“Bazıları bilmiyor. Çünkü ağzı olan konuşuyor. Havalimanı nerde yapılıyor haberi yok. Televizyonlarda dinliyorum bu kadar ağaç kesiliyor diye. Oraları gezip görse diyecek ki âdeta savaştan çıkmış bir coğrafya. Çünkü daha önce oraları taşocakları, kömür ocakları gibi yerlerdi.”

2009 yılı da eski diyenler için bu kez 2011 yılına gidelim. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, AKP’nin seçim beyannamesini tanıtıyor. Tören çok şaşaalı ve bizzat Erdoğan “Çılgın Proje”lerini açıklıyor. Seçim beyannamesinin bütün referansı 2009 çevre planı. Bu plan için gazeteler İstanbul’un Anayasası diyordu. 18 Nisan 2011 tarihli *Sabah* gazetesindeki habere de bakalım:

“Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın İstanbul’da iki yeni şehir projesi netleşmeye başladı. Nüfusun 17 milyona dayandığı dev metropol İstanbul’un iki yakasında iki şehir olacak. Avrupa yakasında Silivri projesi Anadolu Yakası’nda ise Kartal planlanıyor. İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin 2023 vizyonuyla hazırladığı 1/100 binlik planında projeyle ilgili ayrıntılar da yer alıyor. İstanbul’un gelişim aksının doğu-batı yönünde olması için sürdürülen çalışmalar kapsamında nüfus yoğunluğu ve yapılaşmanın kontrol altına alınması amacıyla kentin üç parçaya bölünmesi öngörülüyor. Buna göre Avrupa yakasında Silivri, Anadolu yakasında ise Kartal olmak üzere iki yeni şehir merkezi daha oluşturulacak.” Ve aynı tarihli *Zaman* gazetesindeki haber:

“Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, AK Parti’nin seçim beyannamesini tanıttığı toplantıda, İstanbul için Avrupa ve Anadolu yakasında iki yeni şehir kurulacağını açıkladı. İnşa edilecek 2 yeni şehrin şifreleri İstanbul’un anayasası sayılan ‘Çevre Düzeni Planı’nda gizli. Plana göre Avrupa yakasında Silivri,

Anadolu yakasında Kartal merkezli şehirler kurulacak.”

3 yıl sonra İstanbul çevre planında ne söyleniyorsa tam tersi oldu. 3. havaalanının yeri değişti. İstanbul’un ciğeri Kuzey Ormanları’nı yok edecek 3. havaalanı ve 3. köprü projeleri başlatıldı. Ne diyordu 1994 yılında Erdoğan:

“3. köprü kurulmasına kesinlikle karşıyım. 3. köprü intihardır. Bu bir cinayettir. İnşallah proje tecelli etmeden yeni hükümet gelir.”

BİLAL ERDOĞAN HARVARD’A NASIL GİRDİ?

17 Aralık Operasyonu ile adı en çok duyulan isim Bilal Erdoğan oldu. Sosyal medya Bilal Erdoğan’ın ses kayıtlarıyla çalkalandı. Bu ses kayıtlarından sonra tek bir soru kafalarda kaldı: “Nasıl oldu da Harvard’a okudu?” Perdeyi ilk aralayanlardan biri *Milliyet* yazarı Abbas Güçlü idi. 15 Ağustos 2003 tarihli “İmam hatipten Harvard’a” başlıklı köşe yazısı şöyleydi:

> *Son günlerin en popüler ismi Bilal Erdoğan’ın Kartal İmam Hatip’te başlayıp Harvard’a uzanan eğitim serüvenini devam ettireceğimizi yazmıştım. Çok yeni bilgiler geliyor. Bunları, sizlerle paylaşmaya devam edeceğiz.*
>
> *Harvard deyip geçmeyin. Dünyanın en iyi üniversitelerinden birisi. Ayrıca, kayınvalidenin söyledikleri de çok ilginç: “Ben kızımı başbakanın oğluna değil, Harvard’lıya verdim.”*
>
> *Peki her imam hatipli gidip Harvard’da okuyabilir mi? Bilal Erdoğan, Harvard’a başbakanın oğlu olarak torpille mi yoksa çok yüksek bağış yaparak mı girdi? Çok önemli referansları olduğu için mi kabul edildi yoksa bütün bunların ötesinde bileğinin hakkı ile mi girdi?*
>
> *Amerika’dan birbiri ile çelişen o kadar çok bilgi geliyor ki; içinden doğruları cımbızla çekip çıkarmak zaman alacak. Ama biz sabırlıyız. Bilal’in sınıf arkadaşlarından da, öğrenim gördüğü bölümdeki hocalardan da çok sayıda mail geliyor. Ama hemen herkesin bilgisi bir yere kadar. Nasıl kabul edildiğine ilişkin gerçekleri sadece ve sadece Harvard ve Erdoğan ailesi bilir diyorlar. Harvard bilgi vermiyor. Erdoğan ailesi de şu anda tatilde. Sanıyorum zaman içerisinde eksik halkalar da tamamlanacaktır...*
>
> *100’e yakın maili iki ayrı grupta toplamak gerekiyor. İlk grup, Harvard’a kabulün çok zor olduğu ve işin içine mutlaka bir torpilin*

girdiği iddiasında. Bu görüşü savunanlara göre, parası ve nüfuzu olanlar için ABD'de de açılmayacak kapı yok.

Bilal'i yakından tanıyan ikinci grup için ise her şey normal seyrinde devam ediyor. Ne bir ayrıcalık söz konusu ne de büyük bağış. Bilal, çok yetenekli, çok çalışkan ve de çok sosyal birisi. Lisans eğitimini Indiana Üniversitesi'nde tamamladı. Hem de çift ana dal yaparak zamanından önce bitirdi. Bizdeki ÖSS benzeri GRE sınavından da yüksek puan aldı. İngilizcesi de mükemmel...

Peki aynı durumdaki öğrenciler, yani çok parlak bir eğitim kariyerine sahip herkes Harvard'a girebiliyor mu? Bu mümkün değil. Çünkü ABD de dahil dünyanın dört bir yanından gelen öğrencilerin en büyük hayali bu üniversiteye kabul edilmek. Başvuru çok, kontenjan az.

ABD'de üniversitelere öğrenci kabulü neye göre yapılıyor sorusunun cevabı ise bizdekinden çok farklı.

Diploma notu ve GRE, TOEFL, SAT, GMAT gibi sınavlarda alınan derecelerin yanı sıra, alanında uzman profesörlerin vereceği referanslar, ailenin yapacağı bağış ve adayın sosyal performansı da öncelikle göz önünde bulunduruluyor. Ailenin ya da öğrenci adayının, ülkesinin bugünü ya da geleceğinde etkili olacağı izlenimi vermesinin de kabulde önemli rol oynadığı ayrıca vurgulanıyor.

Başbakan Erdoğan, çocuklarının geleceklerine yön verme konusunda müthiş başarılı. Çocukları, Amerika'nın en iyi okullarında eğitim görüyor. Mezuniyetlerinde de ticaretin en kârlısını yapıyorlar. Darısı diğer tüm gençlerin başına diyoruz. Çünkü artık o bir başbakan ve ülkenin tüm gençleri onun çocukları sayılır. Aynı özeni ve ilgiyi daha fazla zaman kaybetmeden onlara da göstereceğini umuyor ve bekliyoruz. Bu konudaki samimiyetine de inanıyoruz...

Özetin özeti: Her Türk genci gibi Bilal'in yurtdışındaki başarısı da bize gurur verir. Öküz altında buzağı falan aradığımız da yok. Bizimkisi sadece şeffaflığa katkıda bulunmak!..

Abbas Güçlü "Öküz altında buzağı aradığımız yok" diyordu ama gazeteci Turan Yavuz *Çuvallayan İttifak* kitabında "Öküz altında buzağı aransa doğru yanıta daha çabuk ulaşılırdı" diyor. Ve Bilal Erdoğan'ın nasıl Harvard'a gittiğinin doğru yanıtını da açıklıyordu:

Evet. Harvard'a gitmek çok zordu ve girmek için büyük yerlerden torpil gerekiyordu, hele hele o öğrenci ABD uyruklu değilse. Bilal

Erdoğan'ın Harvard'a girişindeki torpil, 1984 Harvard mezunu olan eşi Orit Gadiesh ile birlikte 1979 yılı Harvard mezunu olan Çizmeli adam Grenville Byford'dan başkası değildi.

Turan Yavuz'un "Çizmeli Adam" olarak tanıttığı Grenville Byford AKP'nin kuruluşu döneminin en etkin Amerikalısıydı ve Erdoğan ve AKP'lilerin NeoCon'larla temasının da en önemli kişisiydi. Byford ılımlı İslam projesinin Türkiye merkezli olmasının da en ateşli savunucuydu. ABD'nin ılımlı İslam'dan çıkarını da 2000'lerin başında *Harvard* dergisine verdiği röportajda "Türkiye'nin birinci dünya statüsüne çıkarılması Ortadoğu'da Mısır gibi diğer ülkeler üzerinde de olumlu etki yaratacak. O bölgede insanlar Türkiye'nin yükselişine bakıp farklı düşünmeye başlayacak. 'Bunu Türkiye yapabiliyorsa biz neden yapmayalım?' demeye başlayacaklar. Türkiye'nin 'modern bir İslam' ülkesi haline dönüşmesi durumunda Batı ile İslam dünyası arasındaki ilişki çok değişik olur. Bunu Erdoğan'ın yapacağına inancım tam" diye açıklıyordu. Byford'un Harvard mezunu eşi de etkin bir kadındı. Orit Gadiesh İsrail eski başbakanlarından Şimon Peres'in baldızı ve en yakın danışmanıydı. *Forbes* dergisi 2002-2003 yıllarında dünyanın en kuvvetli 90 ve 91. kadını seçmişti. Orit Gadiesh 2004 yılında Davos'ta Tayyip Erdoğan'la da bir araya gelmişti. Grenville Byford ve Orit Gadiesh'in en yakın arkadaşları da o dönem Erdoğan'ın en yakınındaki isim Cüneyt Zapsu idi. Kısa ve öz 17-25 Aralık Yolsuzluk Operasyonları'nın öne çıkan ismi Bilal Erdoğan bu ilişkiler sayesine Harvard gibi bir okula gidip mezun olmuştu.

30 MART: MİLLET İRADESİNİN BİR KEDİYE YÜKLENDİĞİ SEÇİM

Recep Tayyip Erdoğan'ın siyasetteki yolu 1994'ten sonra hep kazanma ile geçti. 1994'ten önce Beyoğlu Belediye Başkanlığı, iki tane de genel seçim kaybetmişti. 1994'ten beri siyasi seçim kaybetmiyor. Hatta Türkiye siyaset tarihinin birçok rekoruna sahip. Cumhuriyet tarihinin en uzun süre başbakanlık yapan ismi gibi. Yine normal dönemde halk tarafından seçilen ilk cumhurbaşkanı olmak gibi (Kenan Evren de anayasa-halkoylamasıyla cumhurbaşkanı seçilmişti), peş peşe 6 seçim ve iki referandum kazandıktan

sonra 9. kez kazandı ve bu kez cumhurbaşkanlığını ilan etti. Bu bir başarı mı? Başarı. Onu teslim edeyim. Peki başarıya giden her yol mubah mı? Ya da bu yolda neler oldu? Hemen en yakın seçim 30 Mart yerel seçimine gidelim. Yerel seçimdi ama Erdoğan için bir güvenoyu seçimiydi. 17-25 Aralık operasyonları ve Gezi'deki kanlı müdahale gölgesinde yapılacaktı seçim. Erdoğan seçimleri ölüm kalım meselesi haline getirdi. Bu kez düşman cephesine Fethullah Gülen cemaatini de eklemişti. Ne olursa olsun seçimi kazanmak istiyordu.

Ne oldu 30 Mart seçimlerinde? Oyların bir partiden başka bir partiye yazılması, birleştirme tutanaklarının AKP lehine düzeltilmesi, diğer partilerin oylarının iptal edilmesi, kapalı olması gereken oy torbalarının açılarak sandık başkanı tarafından oy pusulalarının mühürlenmesi gibi o kadar çok şey söylendi ki seçimler için şüphe hâlâ sürüyor.

Çok taze olan 23 Eylül 2014'teki haberle başlayayım. Haberlerin başlığı "36 Sandıkta Hile". CHP Kâğıthane İlçe Başkanı Zeynel Öztürk'ün başvurusu üzerine 30 Mart 2014 yerel seçimlerinin ardından İlçe Seçim Kurulu'nca 36 sandıkta yapılan incelemede yaklaşık 3500 oyun CHP'den AK Parti'ye aktarıldığı tespit edildi. Kâğıthane İlçe Seçim Kurulu tarafından hazırlanan kararda, 36 sandıktaki hataların kalemle yapıldığı, hem sayı hem de yazı ile düzeltmeler söz konusu olduğu, belli bir partiden diğer partiye oy aktarıldığının tespitine yer verildi.

Seçimlerde "hile" resmen de kabul edilmişti. Birazdan seçim günü olan bitenleri de aktaracağım ama seçimden önce neler dendi onu da görelim.

Erdoğan: "Bunlar seçim sonuçlarını etkilemeye yönelik girişimlerde bulunabilirler. Aman sandıklara sahip çıkın. Yoksa sıkıntı yaşayabiliriz. Müşahit eğitimleri çok önemli. Bu konuda çok çalışın. Oy sayımı bitip teslim tutanağını almadan sandık başında görevli arkadaşlarımız kesinlikle oradan ayrılmasın. Bunlar her türlü manipülasyonu yapabilirler."

25 Mart 2014. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız: "Bu yerel seçimlerde pek çok dedikodu çıkabilir, bunlara vatandaşımız aldırış etmesin. Elektrikle, enerjiyle alakalı herhangi bir kesinti hamt olsun öngörmüyoruz."

1 Nisan 2014. Enerji Bakanı Taner Yıldız: "Arkadaşlar espri gibi kabul etmeyin lütfen. Bir trafo merkezine kedi girdi ve kısa devre yaptı. Yaklaşık 3.5-4 metreden atlayan bir kedi bunu yapabiliyor. Bu geçen ay da seçim öncesinde de

olmuştu. Bunu seçime bağlamak yanlış.”

Seçim günü ve sonrasında medyada tam anlamıyla “karanlık seçim”in karartması vardı. Kesintilerin nerede nasıl olduğu medyada neredeyse hiç yer almıyordu. Sosyal medya da yasaklıydı. YouTube, Twitter yasaklanmış da olsa merkez medyanın “karartması” biraz aydınlanabiliyordu.

İstanbul’da en az 14 ayrı yerde, Antep, Bitlis, Mardin, Urfa, Eskişehir, Ankara, Antakya ve Aksaray’da elektrikler kesilmişti.

31 Mart 2014’te *Zaman* gazetesi “Paralel Çete” ilan edildiği ve artık muhalif olduğu seçim haberini şöyle veriyordu:

“30 Mart yerel seçimleri, daha önce yaşanmamış bir skandala sahne oldu. Oy sayımı sırasında yaklaşık 35 ilde elektrik kesintileri yaşandı. İstanbul’da Bakırköy, Beyoğlu, Beylikdüzü ve Esenyurt’ta sayım sırasında elektrikler giderken, Gaziantep’te gün boyunca yaşanan kesintiler sebebiyle oy sayımı güçlükle tamamlandı. 27 seçim sandığının bulunduğu Şehit Kâmil Ziya Gökalp İlköğretim Okulu’nda da elektrikler olmadığı için sayım işlemi mum ışığında gerçekleştirilmeye çalışıldı. Seçime şaibe düşeceğinden endişe duyan vatandaşlar, gerekli önlemlerin alınmamasına tepki gösterdi. Vatandaşlar, okullarda jeneratör desteğinin olması gerektiğini vurgularken, sandık görevlileri de zor şartlar altında görevlerini yaptıklarını söyledi. Oyları saymakta zorlanan görevliler, ‘Ortaçağda gibiyiz. Ne elektrik var, ne jeneratör. Bakkallardan mum arıyoruz. Telefon ışığı da yetmiyor’ şeklinde tepkilerini dile getirdi.”

30 Mart öncesi seçimlerinde aynı iddialar vardı ama *Zaman* gazetesi bu iddiaları görmezden gelir ve hükümete yönelik yıpratma kampanyası sayardı. Mesela bir örnek. 29 Aralık 2008 tarihinde Ekrem Dumanlı diyordu ki:

“Seçimin meşruiyetine gölge düşürecek uç örnekler aranır ve kıyısından köşesinden bulunan bazı konular şaşaalı sunumlarla halka arz edilir. Maksat bir hatanın (şayet öyle bir hata varsa) düzeltilmesi değil, istenmeyen sonuç çıkarsa tartışma başlatmaktır. ‘Zaten bu seçimlerde hile yapıldı’ demek isteyenler, güven bunalımına yol açmak için inanılmaz bir gayret sarf eder. Seçmen kütükleri üzerine bugün koparılan fırtınanın asıl sebebi de budur. TC kimlik numarasının esas alınması, bir kişinin iki kez oy kullanmasına imkân vermiyor. Öteden beri istenen de bu değil miydi? Ancak birileri, bunu da umursamıyor. Hatta her seçim sonrası ‘Oy kullanımı sırasında parmaklara sürülen boya uygulaması çağdışıdır,

bundan ne zaman kurtulacağız?’ diye feryat edenler, ‘Bu seçimde niçin parmaklar boyanmıyor?’ diye kıyameti koparıyorlar.”

Artık tarih 4 Nisan 2014’tü ve *Zaman* ve cemaatin Türkiye gerçekleri ile yüzleşme dönemiydi. AKP’nin seçimde hile yaptığını yazan bir isim daha vardı. O isim de *Zaman* yazarı Mümtaz’er Türköne idi. **Türköne,** seçim günü Twitter ve YouTube’un yasaklı olması, 41 ilde yaşanan elektrik kesintileri, Cihan Haber Ajansı’na yapılan siber saldırı gibi maddeleri sıraladıktan sonra bunların “AK Parti’nin B planı” olduğunu gösterdiğini söylüyordu. “AK Parti’nin bu seçimden beklediğinin altında bir oyla çıkması durumunda düpedüz maraza kopacak ve önümüze herhangi bir seçim sonucu gelmeyecekti. Allahtan kazanmış da, ülkeyi tüketecek bir kaosa sürüklenmemişiz. AK Parti seçim kaybetmeyi sindirecek durumda değilmiş” diye ekliyordu.

30 Mart seçimlerinde özellikle Ankara ve İstanbul Üsküdar çok ön plana çıktı. Mansur Yavaş ve İhsan Özkes üzerinde yoğunlaşan “hileye karşı direniş” AKP’yi zor duruma da soktu. Devletin YSK dahil açıkça taraf olduğu 30 Mart seçimlerinde Ankara, İstanbul Üsküdar gibi birçok yerde AKP seçimi vermedi. 30 Mart seçimlerine ilişkin belgeli, görüntülü ve delilli “hileler” http://hilelisecim2014.tumblr.com/internet sitesinde ayrıntılı bir biçimde yer alıyor. 30 Mart seçimine ilişkin geniş ve ayrıntılı bir analiz başka bir kitabın konusu ama Erdoğan’ın “Big Boss” olma yolunda en önemli seçimlerden biriydi 30 Mart seçimleri. İçişleri Bakanı Efkan Ala’yı seçim kuruluna baskın yaptırtacak kadar önemliydi. İlk kez Anadolu Ajansı’nın seçim sonuçlarını vermesi. Cemaat Haber Ajansı Cihan’ın siber saldırıya uğraması ile eşgüdümlü AA’nın AKP’nin uzak ara seçimi kazandığı algısı “karanlık” gecenin karanlıkta kalan noktaları oldu. Elektrik dağıtım şirketlerinin büyük çoğunluğunun AKP havuz şirketleri olduğu da çok tartışılmadı. Çalık, Kiler, CLK (Cengiz-Kolin-Limak), kesintilerin yaşandığı illere elektrik dağıtımı yapan şirketler de tartışılamadı. Keza 2009 yerel seçiminde, Ankara’nın bazı bölgelerinde elektrik kesintisi yaşanmasıyla ilgili ilk inceleme tamamlanmış, elektrik şebekelerinin sabote edildiği ortaya çıkmıştı. İl Seçim Kurulu’nun başlattığı soruşturmada, bölgeye elektrik dağıtımını sağlayan trafoları inceleyen polis yetkilileri, bazı kişi ya da kişilerin lokal aksaklık sağlamak için elektriği kestiklerini tespit etmişti. Sonrasında ise bu soruşturma unutuldu gitti.

30 Mart seçimlerinin ana muhalefet tarafı CHP'de ise tuhaf bir durum vardı. Özellikle İstanbul'da. Elektriklerin kesildiği, hile ihbarlarının en yoğun olduğu anlarda seçimi kaybettiklerini kabullenmişlerdi. Saat saat şimdi o anları yazacağım. Özellikle elektriklerin kesildiği ve AA'nın AKP'nin kazandığını manipüle ettiği saatlerde neler yaşandığını.

Tarih 30 Mart 2014. Yer. CHP İstanbul Seçim Koordinasyon Merkezi.

Saat: 16.00-16.20 arası.

CHP İstanbul il başkan yardımcılarından Sinan Karahan gazetecilerle sohbet ediyor. Karahan: "Seçimi kazanamayız. 2-3 puan fark ile seçimi kaybedebiliriz. Son anketlerde ortaya çıkan bu sonuçtan Sarıgül de haberdar."

Saat 18.30: Koordinasyon merkezindeki "hile haber hattına" ihbar yağıyor.

30 kişilik bir grup, önlerinde bilgisayarlar ve telefonlar aracılığı ile İstanbul ağırlıklı olmak üzere tüm Türkiye'den aktarılan seçim hileleri ve usulsüzlüklere yönelik ihbarları topluyor.

Saat 19.00: Oylama sonuçları paylaşılmaya başlandı. CHA'dan veriler siber saldırı nedeniyle zor alınıyordu. AA verileri ise moralleri bozuyor.

Saat 21.45: Küçükçekmece ve Üsküdar sonuçları paylaşıldı. Buralarda seçimlerin kazanıldığı söylendi.

Saat 22.30: Mustafa Sarıgül'ün kesin kaybettiği, Ankara ve Üsküdar'ın alındığı gazetecilere fısıldandı.

Saat 23.00-23.30: Koordinasyon merkezinde seçimlerin kaybedildiği havası iyice yayılmaya başladı. En üst katta bulunan İstanbul İl Başkanı Oğuz Kaan Salıcı'nın odası ve çevresinde gergin anlar yaşandı. Avukatların olduğu bölümdeyse "hile hattına" ihbar yağıyordu. İl Başkan Yardımcısı Sinan Karahan en üst kattaki bekleme odasında "Yeter artık, kazandığımız ilçeleri hileyle kaybediyoruz!" diye bağırdı.

23.40: Tayyip Erdoğan seçimi kazandığını ilan etmek için AKP Genel Merkezi balkonuna çıktı. Konuşmaya başladı.

Saat 23.45: Seçim Koordinasyon Kurulu'nun bulunduğu katta bekleyen yetkililer yavaş yavaş burayı terk ettiler. Alt katta bulunan İhbar Odası'nda neredeyse kimse kalmadı. Gazetecilerin büyük bölümü binadan ayrılmaya başladı.

Saat 00.20: Tayyip Erdoğan balkon konuşmasını bitirdi.

00.20: CHP adayı Mustafa Sarıgül seçim sonuçları için karargâh haline getirdiği evinde bulunan danışman ve uzmanları gönderdi. Tek başına kalarak seçim yenilgisini kabul etti.

Saat 00.30: CHP Seçim Koordinasyon Merkezi ıssızlaşmaya başladı.

Giriş katındaki lobide bulunan bir televizyon hariç tüm televizyonlar kapatıldı. Fişler çekildi, kablolar toplanmaya başlandı.

Saat 01.00: CHP İl Merkezi'nde artık neredeyse kimse yoktu...

Başta Ankara olmak üzere birçok yerde Türkiye ayaktaydı. İhsan Özkes de tek başına çırpınıyordu. İstanbul'da AA'nın seçim sonuçları alındı dediği Küçükçekmece'de gece saat 01.00 olmasına rağmen daha seçim kurulu önünde ellerinde oy çuvalları ile bekleyen sandık başkanları vardı.

Daha önceki bölümlerde yazdım, Tayyip Erdoğan'ın en büyük zaferi 2011 seçimleridir. Ve AKP iktidarının da zirvesi bu seçimlerdir. Alınan yüzde 49.95'lik oy Erdoğan'ın kibrinde ve "cihan lideri" egosunu şişirmede en büyük etken oldu. Sonrasındaki 2014 yerel seçimleri ve cumhurbaşkanlığı seçimleri medya tarafından "büyük zafer" diye sunulsa da gerçekte büyük zafer değildi. 2014 seçimlerinde alınan 45.6 oy bunun önemli bir göstergesidir. Yerel seçimler bir önceki yerel seçimle kıyaslanır iddiası da bir algı yönetimidir. Çünkü değiştirilen şehircilik yasası ile 2009 yerel seçimlerindeki seçmen oyu tamamen değişti. Bu yüzden kıyas olarak 2011 seçimlerini almak daha doğrudur. Cumhurbaşkanlığı seçiminde alınan yüzde 51.79'luk oy da genel seçmenin yüzde 51'i değil oy kullananların yüzdesiydi. Erdoğan 55.701.719 seçmenden 21 milyon 143'ünün oyunu aldı. Genel seçmen sayısı ile hesaplandığında aldığı oy yüzde 38'lere ancak geliyor. Rakamlar bu kadar çok olunca da algıyı yönetmek daha kolay oluyor. Erdoğan elindeki medya gücüyle seçimi kazanmasını "büyük zafer"e dönüştürdü. Sadece "büyük zafer" olarak bu algı yapılmadı. Aynı zamanda da medya Cumhurbaşkanı yerine "Cumhur'un Başkanı" kavramını kullandı. Yani aslında nihai hedef "Başkanlık"ın dışavurumu ve filli durum yaratma algısıydı bu. Erdoğan "Patron"luktan "Big Boss"luğa geçmişti ama fiiliyatta durum bu değildi. Tam anlamıyla "Big Boss" olmak demek başkanlık sistemi ile gelecekti. Son bölümde 2015 Genel Seçimleri ile ilgili olarak bu durumu ayrıntılı yazacağım.

30 Mart'a ilişkin araştırmalarımdan edindiğim kulis bilgilerini de aktarıp

“karanlık seçimi” bitireyim. 25 Mart’ta adı konmamış bir ateşkes yapıldı. Twitter hesaplarından ve sosyal medyadan 17 Aralık sonrası başlayan telefon dinleme kayıtları kesildi. 25 Mart’ta cemaat taifesinden “büyük turp” geleceği söyleniyordu. Bu büyük turp için de ipucu veriliyordu. “Muhsin Yazıcıoğlu’nun öldürülme görüntüleri, Tayyip Erdoğan’ın seks kasetleri ve Abdullah Öcalan’ın İmralı’dan çıkarılış görüntüleri.” Büyük turplar bir türlü ortaya çıkmadı. İddialar da dedikodudan öteye gitmedi.

KİMLER ERDOĞAN’DAN TOKAT YEDİ?

“Büyük turplar” bir türlü gelmiyordu ama büyük şamar surata iniyordu. Türkiye tarihinin en acı olaylarından biri Soma’da yaşanıyordu. İhmal/denetimsizlik, daha çok kömür daha az iş güvenliği anlayışının bedeli bu kez çok acı ödeniyordu. Soma’da 301 madenci göz göre göre ölüme gönderiliyordu. Tayyip Erdoğan acının merkezine, Soma’ya gelmişti. Belediyede basın toplantısı yaptı. Söyledikleri acıyı hafifletmiyor daha da kanatıyordu:

“Arkadaşlar yani biz bir defa bu tür ocaklarda, kömür ocaklarında bu olanları, lütfen buralarda bu olaylar hiç olmaz diye yorumlamayalım. Bunlar olağan şeylerdir. Literatürde iş kazası denilen bir olay vardır. Bunun yapısında, fıtratında bunlar var. Hiç kaza olmayacak diye bir şey yok.”

Duyanlar, dinleyenler kulaklarına inanamıyordu. Ama bu daha başlangıçtı. Basın toplantısından sonra belediye önüne çıkan Erdoğan burada da benzer şeyler söyleyince acıdan dişlerini sıkanların ağzı çözüldü. “Başbakan istifa!” sesleri “Yuuuh!” seslerine karıştı. Erdoğan arabasına binip protesto alanından uzaklaşacak sanılıyordu. Ama hiç öyle olmadı. Siyaset tarihinin en acayip olayı yaşandı. Erdoğan arabasından indi, önüne gelene fırça atmaya başladı. “Gel gel yüzüme söyle!” “Kaçma ulan İsrail dölü!” sözleri Soma’nın acılı havasında yankılandı. Erdoğan öfkesini yenemiyor ve hışımla bir markete giriyordu. Markette olanlar önce bir sırdı. Çünkü medya biat ayininin en trans halindeydi ve herkes korkudan susmuştu. Ta ki bir amatör kamera görüntüleri ortaya çıkana kadar. O kamera görüntülerinde Erdoğan “Yuuh!” sesleri arasında bir markete giriyor birini tokatlıyordu. Sonra da korumalar tekme tokat saldırıyordu. O kişi maden işçisi Taner Kuruca idi. Akşam Kanal D Haber’e kadar Taner Kuruca’dan

ses çıkmıyordu.

Kanal D yayınına bağlanan Taner Kuruca ne yaşadığını anlatıyordu:

“Başbakan, kalabalığa kızgınlığından öfkesine hâkim olamayıp maalesef istem dışı bir hareket yaparak bir tokat vurdu. Ben alışveriş yapmak için markete girmiştim. Başbakan korumaları ile birlikte kalabalık bir grup, halkı selamlamak için caddeye çıkmışlar. Ben de kendisini görmek için dükkânın önüne çıktım. Bir grup o sırada protesto etmeye başlayınca, sayın başbakan ve yakın korumaları, koruma ablukasına alıp marketin içine güvenli bir şekilde sokmak istediler. Ben de o sırada arbede içinde kalmak istemedim. Göstericilerle, eylemcilerle alakam yoktu. Kalabalığın üzerime doğru yürüdüğünü görünce sayın başbakan ile yüz yüze kaldım. O esnada korumaları da iteklemeye başlayınca, sayın başbakan da kalabalığa kızgınlığına ve öfkesine hâkim olamayıp maalesef istem dışı bir hareket yaparak bir tokat vurdu. O tokadın kendisinden geldiğine üzülmüyorum ama, yanındaki yakın korumaları bana çok sert girip darbelediler beni. Tek bir tokat geldi. Sayın başbakanın bilinçli olarak değil istem dışı yaptığına inanıyorum. Yakın korumalarının müdahalesiyle birkaç darbe aldım. Markette dondurma dolabının önüne düştüm.”

Bu sözler önce Soma’nın acılı havasında sonra da tüm Türkiye’de yankılandı. Erdoğan’dan dayak yiyen madenci kendisine iletilen telkinlerden tedirgindi ama olayın sıcaklığı ile yaşadıklarını anlatıyordu. Ve birileri devreye girdi. Taziye yerinde dayak yiyen madenci Taner Kuruca bu kez AKP’ye yakın bir yerel kanala çıkıp bambaşka şeyler söyledi:

“Başbakan o esnada bana vurmadı, beni korudu. Korumalar müdahale etmek isterken o korumaları itti. Ben o görüntülerin yayınlanmasından sonra *Sözcü* gazetesi ve diğer internet sitelerini, televizyonları aradım. Bunu kaldırın böyle bir şey kesinlikle olmadı. O akşam çıktığım canlı yayında da yanlış sözler söyledim. Başbakan’dan özür diliyorum.”

Bu açıklama birilerine yetmemişti. Taner Kuruca yeniden konuşturuldu:

“Marketin girişinde sayın başbakanımızın aslında beni korumalardan korumak için uzandığını fark etmedim. O esnada ben oradan bir tokat atıldığını zannettim ki o tokadı atan başbakanımız değil, korumasıymış. Onu daha sonra fark ettim. Daha sonra içeriden çekilen görüntüden teşhis ettim, olayı çözdüm ve üzüldüm keşke açıklamamda başbakanımız tokat attı demeseydim diye. Çünkü burada

maalesef psikolojik bir baskı altında kalmıştım, onun haricinde korumalar müdahale etti, korumalar başbakanımızı korumak adına ki kim olsa bunu yapar, ben de bir koruma olsaydım aynı şekilde davranırdım, bana verilen görevi yerine getirmek adına. Nitekim ben ağır darbe almadan çıktım oradan, benden sonra markette neler olduğunu bilmiyorum. Ama başbakanın bana yüz yüze geldiğinde küfür veyahut bana hakaret içeren bir söz söylediğini görmedim, duymadım bile zaten arbede vardı."

Taner Kurucan'ın Kanal D'de ve sonrasında yaptığı açıklamalar farklıydı farklı olmasına ama kurgulanan sözler kendisini eleveriyordu. "Ben oradan bir tokat atıldığını zannettim ki o tokadı atan başbakanımız değil, korumasıymış."

Türkiye tarihinin en acılı günlerinden birinde bir başbakanın vatandaş tokatlaması hem de bir madenciyi tokatlaması medyanın hiçbir haber yapmaması ile soğutuldu yok sayıldı. Tam hiç olmamış gibi davranılırken *Sözcü*'den Saygı Öztürk Taner Kurucan ile **konuştu. O konuşmayı da görelim:**

"Marketin önüne çıkınca öfkeli bir kalabalık vardı. Kapının içinde hızla içeriye giriş oldu. Benim niyetim oradan uzaklaşmaktı. Gösterici değildim. Kalabalıkta iteklendim. Başbakan'la karşı karşıya gelmemle birlikte herkes üzerime yumuldu.

Olan oldu. Bana ilk tokadı vuran maalesef başbakan oldu. Evet, ben o tokadı yedim. Korumalar da darp ettiler. Sporcu olduğum için daha fazla darbe almamak için kendimi kilitledim. Darbe esnasında kimin ne dediğini hatırlamıyorum bile. Amacım dövüşmek değil, kendimi korumaya çalışmaktı. Bir an boşluk bulunca kaçmaya başladım. Kaçmasam daha kötü şeyler olacaktı. Kaçarken telefonumu düşürdüm, daha sonra gidip kasiyerden telefonumu aldım.

Geleceğinizi, ailenizi, kardeşlerinizi düşünmek zorundasınız. Onların başına bir şey gelmesini istemiyorsunuz. Açıkçası kendimi onlar için feda ettim. Ben sözlerimi değiştirmem için kimseden para pul almadım. Kendim ya da ailem adına kimseden maddi bir talepte bulunmadım. Yaşadığım olay beni o kadar etkiledi ki, o günden sonra işyerine gitmedim. 4 yıldır çalıştığım yere artık gitmek de istemiyorum.

İnsanların suratıma tüküreceği aklımdan geçiyor. Soma'dan Manisa'ya geldiğimde bazıları beni 'Başbakana küfretmişsin' diye eleştirdi. İsim vermeyeceğim ama Manisa'da AKP'li bazı kişiler, bana 'Başbakan malzeme

yapılmak isteniyor, Türkiye zor günler geçiriyor. Bu konuda en azından sizin, ailenizin geleceği etkilenmemeli. Bu olay sizin için damga olur' deyip aba altından sopa gösterdiler. Herkes şunu bilsin ki ben sıradan, mazlum bir vatandaşım."

Erdoğanlı nasıl bir NeoTürkiye olduğunu anlatıyor dayak yiyen madencinin söyledikleri. Marketin içinde Erdoğan önüne ilk geleni döverken dışarıda da müşaviri Yusuf Yerkel Erdoğan'ı protesto eden birini özel harekâtçıların arasında tekmeliyordu. Erdoğan tokadı, müşaviri tekmeyi atıp arkalarında 301 madencinin ölüsünü bırakıp Soma'dan ayrılıyordu, ayrılırken de marketin kayıt sistemindeki harddiski almayı unutmayarak.

Erdoğan'ın tokadı ilk de değildi. Ankara kaynaklarından öğrendiğim diğer dayak olayı iddialarını da yazayım. Bana aktarılan iddiaya göre Erdoğan'ın tokatladığı isimlerden biri Akif Beki. Gazeteci bir kadının şikâyeti üzerine Başbakanlık binasında sabah Erdoğan'ı karşılayan o dönemin basın müşaviri Akif Beki "Hoş geldiniz efendim" demeye kalmadan tokadı suratına yiyor. Bir diğer isim Spor Bakanlığı döneminde Suat Kılıç. Erdoğan'dan habersiz ihale vermesi yüzünden Başbakanlık makam odasında tokatlanıyor. Son isim ise yeğeni ve korumalığını yapan Ali Erdoğan. Onun dayağının nedeni de Başbakanlık ofisinde böcek bulunması. Erdoğan böcek olayına o kadar çok kızıyor ki; karşısına çıkan Ali Erdoğan'dan hıncını çıkarıyor. Gerekçe. "Neden bu dinleme böceklerinden haberin olmadı ve engelleyemedin?"

BÖLÜM 7

BIG BOSS

NEOOSMANLI HALÜSİNASYONU VE ŞİZOFRENİK DERİNLİK

NeoTürkiye “büyük turpları” beklerken Tayyip Erdoğan döve döve cumhurbaşkanlığına yürüdü. Başkanlık sisteminden bir önceki durak cumhurbaşkanlığı koltuğu artık Tayyip Erdoğan’ın olmuştu. Etrafında olan herkese göre o artık “Big Boss”tu. Peki Big Boss’un NeoTürkiye’si ne durumda? Kitabın sonlarını yazdığım tarihlerde, yani Ekim 2014’te ülkenin doğusundan batısına kadar kanlı bir süreç yaşandı. PKK ile yürütülen “Barış Süreci”nde bir adım ileri iki adım geri siyaseti IŞİD’in Kobani’yi kuşatması ile tam bir kaosa dönüştü. Doğuda yeniden OHAL günlerine dönülüp sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Her ilden ölüm haberleri geliyor. Hizbullah/PKK sokaklarda birbirini linç ediyor, Kürtler polisle askerle sokak savaşı yapıyor. Bir anda başlayan olaylarda 34 kişi hayatını kaybetti. Sonra da “birileri” devreye girdi olaylar duruldu. Birilerinin (Erdoğan-Öcalan-Amerika) bilek güreşinin bedeli ağır olmuştu ama kimse gerçekleri konuşmuyordu. Ülkenin hiçbir şehri tekin değil. Çünkü her türlü iç dış tehdide açık bir alan oluşturuldu.

Erdoğan/AKP yönetimi kimlerle nasıl bir politika yürüttü?

ABD ile “Arap Baharı Eşbaşkanlığı” yaptı, sonra NeoOsmanlı hayaliyle bunu fırsata dönüştürmek istedi.

Amerika’nın tavrı (beyzbol sopası) sert olunca bu kez yine ABD politikasına dönüldü. Sonra el altından El Nusra (El Kaide)/Işid’i desteklemeye devam etti.

PKK ile barış sürecini devam ettirirken Barzani/Talabani ile başka planlar yaptı.

Rojova’da masa başında olduğu PKK’ya karşı önce El Nusra’yı destekledi sonra Işid’e lojistik destek verdi. PKK’nın Barış süreci biter tehdidi ile 2014 yerel seçimleri ve cumhurbaşkanlığı seçimleri için bu kez PKK’ya arka cıktı. Buna El-Kaide”nin yanıtı El-Şebab eliyle Türkiye Somali Büyükelçiliği’ne saldırmak oldu. Işid’in ÖSO (Özgür Suriye Ordusu)’dan ayrılıp halifeliğini ilan etmesiyle NeoTürkiye’nin zikzaklı ve meddücezirli politikası daha çok karıştı. Stratejik derinlik yerine şizofrenik derinlik, çözüme dayalı politika yerine günlük

Şark kurnazlığı yapıldı. Bir gün Rusya'ya yanaşıp Şanghay Beşlisi denildi sonra AB'den vazgeçmeyiz açıklaması geldi. İran'la AB ve ABD"yi karşısına alacak kadar akçeli işlere girildi sonra İran'ın desteklediği Esad'ı devirmek için at pazarlığı yapılmaya kalkışıldı. Bu kez İran'ın sert uyarısı geldi.

Mısır'da İhvan (Müslüman Kardeşler) eliyle Ortadoğu'nun liderliğine kalkışıldı sonu hüsran oldu. Müslüman Kardeşler ile olan temas Sisi iktidarıyla başlamamıştı. Erdoğan'ın belediye başkanlığı döneminde Müslüman Kardeşler tartışması yaşanmıştı. Belediye İktisadi Teşebbüsleri (BİT) yolsuzluk iddialarında Müslüman Kardeşler adı da vardı. Müslüman Kardeşler'in Ürdün Sorumlusu Mohammed Ashjmavey ile Mısır Sorumlusu Hasan Huvaydi'nin 15-Eylül-12 Ekim 1995 ve 12-22 Ağustos 1997 tarihleri arasında Holiday Inn otelinde ağırlanmış ve konaklama masrafları da Ulaşım A.Ş. tarafından ödendiği Mülkiye müfettişleri tarafından tespit edilmişti.

Hamas'a arkanızdayız denildi Gazze saldırılarında etkisiz ve işlevsiz kalındı. Kürecik Üssü ile İsrail'e en büyük lojistik destek verildi. "One minute" şovuyla İttihad-i İslam sömürüsü yapıldı. Çin ile füze görüşmelerine başlandı. ABD'nin tepkisi ile bu rafa kaldırıldı.

Bir çırpıda sayabildiklerim bunlar. İçeride AKP'li olmayan herkesin düşmanlaştırıldığı/ötekileştirildiği, itiraz edenin hainleştirildiği bir politikayı da ekleyince durumun vahameti daha net görülüyor. Bu kadar şizofrenik derinlik ve NeoOsmanlı halüsinasyonlu politika bugünkü NeoTürkiye'yi yarattı.

Avrupa ve Amerika'dan da eleştirilerin dozu artmaya başladı. 8 Ekim 2014 tarihli NY *Times* başyazısında Erdoğan'a ağır bir eleştiri yer aldı:

> *Türkiye Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, bir zamanlar Müslüman dünyaya liderlik etmeye can atıyordu. Şu anda bölgesel bir kriz yaşanırken, liderlikten başka her şeyi yapıyor. İslamcı aşırılıkçılar iki kilometre ötedeki Suriye'de Kobani kentini ve Kürt nüfusunu kuşatırken, Türk askerleri ve tankları sınırdaki tel örgülerin hemen arkasında hiçbir şey yapmıyor.*
>
> *Erdoğan güçlerini kenarda tutarak ve Kürt savaşçıların Türkiye üzerinden Suriye'ye geçmesine izin vermek gibi diğer yöntemlerle yardım etmeyi reddederek, sadece Kürtleri zayıflatmayı hedeflemiyor, aynı zamanda, ABD'yi kendisinin nefret ettiği Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın devrilmesine yardımcı olmaya zorlayarak, Başkan Barack*

Obama'nın da iradesini sınıyor.

Yaşananlar aynı zamanda, Obama'nın IŞİD'i zayıflatıp yenilgiye uğratma amaçlı, ayrıntıları süreç sırasında belirlenen stratejisindeki kafa karışıklığının ve iç gerilimlerin de kanıtı. Kobani'deki Kürt savaşçılar haftalardır IŞİD'i püskürtmeye çalışıyor. Amerikalılar yardım etmek için hava saldırılarını yoğunlaştırarak IŞİD militanlarının geriletilmesini sağladı ancak çatışmalar ve patlamalar devam ediyor.

Fakat tüm taraflar, yani Amerikalılar, Erdoğan ve Kürtler, hava saldırılarının somut sonuç sağlaması için karadan asker gönderilmesi gerektiğinde hemfikir. Erdoğan, ABD'nin Esad'ı devirmeye çalışan muhaliflere daha fazla destek vermemesi, Suriye Hava Kuvvetleri'ni caydıracak bir uçuşa yasak bölge kurmaması ve binlerce Suriyeli sığınmacı için Türkiye sınırında bir tampon bölge kurulmadıkça, asker göndermeye yanaşmıyor.

Esad'ın içsavaştaki zulmünü kimse inkâr edemez fakat Obama haklı olarak bu savaşa müdahil olmaya karşı koydu ve Suriye liderinin peşine düşmek yerine IŞİD'i zayıflatmaya odaklanılması gerektiğinde ısrar etti. Obama'nın IŞİD'i Suriye'de de havadan vurma kararındaki en büyük risk, ABD'nin böyle bir karar almasa girmeyeceği bir savaşa çekilmesi ihtimaliydi.

Erdoğan'ın davranışlarının bir NATO müttefikine yakıştığı söylenemez. Esad'ı devirmeye o kadar istekliydi ki, sınırlarından savaşçı, silah ve para geçişine izin vererek IŞİD ve diğer militanların ortaya çıkmasına olanak tanıdı. Erdoğan Kobani'yi savunmayı ve IŞİD'le mücadeleye ciddi biçimde katılmayı reddederse, vahşi bir terör örgütünün güçlenmesinin ve sınırında zehirli, uzun vadeli istikrarsızlık oluşmasının önünü açacak.

Erdoğan ülke içindeki itibarını da zedeledi. Suriyeli Kürtlere yardımda tereddüt etmesi, Türkiye'nin Kürt azınlığını küplere bindirdi. Erdoğan Kobani'yi korumanın, Irak'taki akrabaları gibi otonomi talep eden ve birçok sınır bölgesinde fiili kontrole sahip olan Suriyeli Kürtleri güçlendireceğini düşünüyor. Fakat Kobani düşerse, Kürtlerin öfkesinin artacağına şüphe yok.

Amerikalılar Erdoğan'la anlaşmazlıkları aşmak için son günlerde yoğun çaba harcıyor. Fakat bu büyük farklar, ABD'nin oluşturduğu yaklaşık 50 ülkelik koalisyonu derinden tehdit ediyor. Böylesine derin bir anlaşmazlığın Obama Suriye'de harekete geçmeden önce niçin

çözülmediğini merak ediyoruz.

Yazının tamamını aldım çünkü NeoTürkiye medyasında bu tip eleştiri ve analizler artık hiç yer almıyor. Var olan durumu anlamak için bu yazılar iyi bir kaynak oluyor.

BERKİN ELVAN'DAN NE İSTİYOR?

Dış politikada yaşanan her türlü beceriksizlik/başarısızlık ve yanlış politika içeride daha çok cepheleşme, ötekileştirme, nefret ve öfke diliyle örtülmeye çalışıldı. Erdoğan'ın "ustalık" dediği 3. dönem tamamen nefret, ötekileştirme ve öfke üzerine kurulu dönemdir. Bu tesadüfen oluşmuş ya da bir realiteden kaynaklanan bir gereklilik değil tam aksine iktidarı ve rantı korumak için kurgulanmış bir stratejidir. Gezi'nin haklı ve çok realist olan talepleri "darbecilik" kurgusuyla örtüldü. Hâlâ da bu "hükümeti yıkmak istiyorlar" ekmeği yeniyor. Öyle bir ekmek ki artık kimseyle de bölüşülmüyor. Ya AKP'li olursun ekmekten pay alırsın ya da ekmeğin kırıntısına bile muhtaç kalırsın. Erdoğan'ın öfke ve nefret dili kendi tabanını sağlam tutma ve o oylarla iktidarını koruma üzerine kuruldu. Bunu yaparken de bu ülkenin kendine has olan bütün hasletlerini bile yok etmeyi göze aldı. Kan davalısı olunsa bile cenazede susulurdu bu topraklarda.

Berkin Elvan 14 yaşındaydı. 16 Haziran 2013'te polis silahından çıkan gaz kapsülü ile başından yaralandı. 269 gün komada hayata tutunma mücadelesi verdi. 11 Mart 2014'te hayat mücadelesini 15 yaşında 16 kilo olarak kaybetti. O bir çocuktu. Ve öldürülmüştü. Hele ölüm bu kadar acı ise hiçbir şey yapılamıyorsa susulurdu. Mısır'daki Rabia için ekranlarda herkesin gözü önünde ağlayan bir başbakandı. Ama Berkin'in annesini miting meydanında yuhalatıyordu. 14 Mart 2014'te Gaziantep'te Erdoğan, "Çok enteresan, annesi 'Evladımın katili başbakan' diyor. Ben evlada sevgiyi, muhabbeti bilirim ama sizin evladınızın mezarına karanfil ve demir bilyeler atışınızı pek anlamadım. O demir bilyeleri niçin atıyordu mezarına? Neyin mesajını veriyorsun?" dediği anda miting meydanında "Yuuuh!" sesleri yükseldi. O an bu ülkenin bir kesiminde vicdanın da öldüğü andır. Erdoğan ısrarla devam ediyordu. Seçim vardı ve korunması gereken bir iktidar vardı. Ve o korunacaktı her yol mubah

görünerek. Erdoğan devam etti:

“Geçenlerde İstanbul’da bir cenaze yaşandı. Maalesef terör örgütlerinin içine aldığı, terör örgütlerinin içinde ne yazık ki yüzü poşulu, eline sapan verilmiş, cebinde demir bilyelerle olan bir çocuk orada maalesef bir biber gazına muhatap oluyor. Polis, orada yüzü poşulu, elinde sapanla, demir bilyeleri savuran o kişinin kaç yaşında olduğunu nereden ayıracak? Ama bu Kılıçdaroğlu her zamanki gibi yalanını söylüyor, ‘Ekmek almaya giden çocuk’ diyor. Dürüst ol, dürüst. Ne ekmek alması ne alakası var!”

Bu kadar gaddarlık karşısında Berkin’in babası Sami Elvan da konuştu:

“Kendi çıkarları için kandan beslenen bir insan. Biz evladımızı kaybetmişiz karşınızda acılı bir baba var. Biz bu evlatları kolay yetiştirmedik. Biz onun gibi devletin parasını çalıp evladımıza yedirmiyoruz. Biz helal sütümüzü helal ekmeğimizi yediriyoruz. Bu adamdan başbakan olmaz. Senin emir verdiğin polisler bu çocuğu vuruyor. Misket oynayacak yaşta bir çocuk. Annesi misket oynasın diye atıldı o misket. İnsanları birbirine kırdırmak için elinden geleni yapıyor bu adam. Bu adam ne yapmaya çalışıyor? Acımızı bile paylaşamıyoruz. 8 tane can almış hâlâ doymamış mı? Kandan besleniyor bu insan. Benim de can güvenliğim yok. Eşim doğru söylüyor. Benim çocuğumu Allah değil başbakan aldı. Onun koruduğu katiller aldı.”

Erdoğan’ın nefret ve öfke dili sadece Berkin Elvan’daki gibi farklı düşüneni ötekileştirmek olarak yansımadı, aynı zamanda mezhepçilik ve dini kullanarak da ayrıştırmak oldu. Miting meydanlarında Aleviliğin yuhalatılması da vardı bu ayrıştırma içinde. Erdoğan’ın değişik tarihlerdeki konuşmalarını art arda vereceğim ve mezhepçilik ile ilgili açıklamalarını da. Dehşete düşmemek mümkün değil.

“MEZHEPÇİLİK YAPMAK KURAN’A KARŞI GELMEKTİR”

16 Ekim 2007. Meclis Grup Toplantısı. Erdoğan: “Halkımızı etnik, dini, mezhepsel, sınıfsal, bölgesel ayrım yapmadan bir bütün olarak kucaklıyor, halkımıza hizmet için gecemizi gündüzümüze katıyoruz.”

30 Nisan 2011. TÜMSİAD Toplantısı. Tayyip Erdoğan: “Malum

Kılıçdaroğlu da Alevi kültürünün mensubu ama Hacı Bektaş-ı Veli'yi iyi anlamamış, iyi öğrenmemiş. Bir Alevi olarak önce onu iyi anlaması, iyi öğrenmesi lazım."

30 Nisan 2011 Muş Mitingi: "Biliyoruz ki Sayın Kılıçdaroğlu Alevilik kültürüyle yetişmiş bir insandır, Alevi'dir."

4 Mayıs 2011 Kastamonu Mitingi: "Hani Alevilik kültüründen gelen birisidir ya, hani Alevilik vardır ya kendisinde."

5 Mayıs 2011 Amasya Mitingi: "Malum Alevilik kültüründendir ya, kendisi de Alevi'dir ya."

10 Mayıs 2011 Afyon Mitingi: "Bu beyefendi güya Alevilik kültürünü de bilir diyorlar, Alevi'dir diyorlar."

8 Eylül 2011. Hüseyin Çelik: "Niçin savunuyorsunuz Suriye'deki Baas'çı rejimi? Açıkçası aklıma başka kötü şeyler de geliyor. Suriye'deki Baas'çı rejim yüzde 15'lik kitleye dayanıyor. Acaba Sayın Kılıçdaroğlu mezhep yakınlığı dayanışmasıyla mı Suriye'ye bu manada sahip çıkıyor?"

14 Haziran 2013. Genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı: "Tarihi anları yaşadığımız bu anlarda önce Reyhanlı saldırısı gerçekleştirildi. Ardından da malum Taksim olayları meydana geldi. Reyhanlı'da 53 Sünni vatandaşımız şehit edildi. Peki bu tezgâhın arkasında ne var? En son saldırının bir numarası yakalandı. Bu kişi malum Beşar Esad'la âdeta kol kola olan bir kişi. Bu olaydan önce CHP milletvekillerinin orada ne işi vardı? Esad'la ne görüşüyorlardı? Mezhebi bir tahrikin içinde, çok ciddi bir tahrikin içinde olmaktan başka ne yaptı ana muhalefet lideri?

9 Ağustos 2014 Kayseri Mitingi: "Ey Kılıçdaroğlu, bak bu ülkede Alevi olan vatandaşım ben Alevi'yim diyemiyordu. Niye korkuyorsun? Rahat ol. Bu bir ayrımcılık değil. Ben de Sünni'yim. Sünni olduğumu rahat rahat söylüyorum."

17 Temmuz 2014. İslam Âlimleri Toplantısı. Erdoğan: "Mezhepçilik yapmak Kuran'a karşı gelmektir. Kardeş kardeşi katletmesin. Biz mezhepçilik, Şiacılık, Sünnicilik yapamayız. Biz sadece Müslüman olduğumuzu haykırmak zorundayız."

12 Mart 2014. 24 TV. Erdoğan: "*Bunlar (cemaat) bir defa 3 tane önemli hasleti var, takiye var, yalan var, iftira var, üçünün neticesi fitne var, fesat var, bunlar Şia'yı geçmiş vaziyette. Şia bunların eline su dökemez."*

Erdoğan Suriye gibi Irak'a da mezhepsel yaklaşıyordu. Maliki Türkiye'yi içişlerine karışmakla suçluyor hatta mezhepçilik suçlamasıyla Türkiye'yi BM'ye şikâyet ediyordu.

21 Aralık 2012 NTV-Star ortak yayını. Erdoğan: "Irak'taki rahatsızlık yarın Suriye'ye dönüşebilir. Çünkü orada da ciddi bir mezhep farklılığı var. Orada Kürt, Arap, Türkmen ağırlıklı olarak Sünni'dir. Öbür tarafta da Şia var. Şia'nın içerisinde ılımlısı var, bir de katı olan grup var. Ilımlı olanların bu davranışlarını korumaları halinde, merkezi yönetimin yaptıklarından Irak kurtulur, bölge kurtulur. Şu anda merkezi yönetim Irak'ta azınlık hükümetidir. Ama azınlık hükümeti olmasına rağmen aldığı destekle Şia olduğu için maalesef şu anda onlar da halkına zulmediyor."

Iraklı milletvekili Kemal Saidi Erdoğan'a yanıt verdi: "Erdoğan, mezhebi eğilimlerini kontrol yeteneğini kaybetti, kendini bölgenin lideri sanıyor. Erdoğan'ı Irak'a kim vasi tayin etti? Kendini Irak'a hükmeden padişah olarak mı görüyor? Tarihi geri döndürmek istiyor ama imkânsız. Erdoğan bölgeyi bir mezhep savaşına sürüklemek istiyorsa şunu bilmeli ki bu ateşte kendisi de yanar çünkü toplumu farklı taifelerden oluşuyor."

Tayyip Erdoğan sadece mezhep ayrılığı dilini kullanmadı aynı zamanda etnik ayrımcılığı körükleyen bir dil de kullandı.

Yıl 2011. Erdoğan: "Bizimle ilgili yazılmış 30'u aşkın kitap var ki bu kitapların içerisinde bizim ne Ermeniliğimiz, ne Yahudiliğimiz ne affedersiniz Rumluğumuz kalmış."

29 Mart 2011 Erbil Havaalanı açılışı. Erdoğan: "Bizim için insan kutsaldır, can kutsaldır. Dini, mezhebi, dili, rengi, etnik kökeni ne olursa olsun, insan önce insandır."

Yıl 2014. Erdoğan: "*Benim için neler söyleyen oldu, çıktı bir tanesi Gürcü'dür diyen oldu, çıktı bir tanesi affedersin çok daha çirkin bir şey, Ermeni'sin diyen oldu."*

Peki bu Gürcü nereden çıkmıştı? Onun için de 2004 yılına gitmemiz gerekiyor. Erdoğan Gürcistan gezisinde açıklama yapıyor.

11 Ağustos 2004. Erdoğan: "Ben de Gürcü'yüm, ailemiz Batum'dan Rize'ye göç etmiş bir Gürcü ailesidir."

19 Aralık 2010. Erdoğan: "Kürtlerin Türkiye'de hak diye bir sorunu yok ki.

Ben Türküm, eşim Arap. 29 yıldır evliyiz, bir sıkıntı yok.”

13 Aralık 2005 tarihli Milliyet gazetesindeki “Kimlik Değişimi” başlıklı haberi de okuyalım:

“Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, ‘Kürt Sorunu’ ve ‘üst kimlik’ tartışmasında muhalefetin ‘Yugoslavya’ya döneriz. Üniter çimento esnetiliyor’ tepkisine hedef olurken, verdiği çelişkili mesajlarla zikzaklar çiziyor.”

Geçmişte “molla” büyük dedesinin dini duyarlılığıyla etnik ayrımları reddeden, 2002’de “Türkiye’de Kürt sorunu yok” diyen Erdoğan, 10 Ağustos 2005’te probleme “Kürt Sorunu” adını koyma, 28 Kasım 2005’te “Kürt’üm demeyeceksin ha!” dersen isyan başlar deme noktasına geldi. Erdoğan’ın kimlik bunalımında son nokta, 6 Aralık 2005’te “Türk kökenli vatandaşlar” demesi oldu. Erdoğan’ın geçmişten bugüne uzanan değerlendirmeleri şöyle:

1993: (RP İstanbul İl Başkanı iken) “Bu anayasa ırkçıdır ama Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı diye bir anlayışı getirmiştir. Bir çatışma var anayasada. Bir taraftan bir Kürt’ün kalkıp da Türk aleyhine konuşmasını suç unsuru telakki ediyor ama bir Kürt’ün aleyhine konuştuğun zaman onu alkışlıyor. Ee bu mantık çelişkidir. Üstünlük ancak Hakk’a olan yakınlıkla ölçülür.”

6 Aralık 1997: (Ceza almasına neden olan Siirt konuşmasında) “Bana diyorlar ki, ‘Sen Rizelisin. Sen Laz’sın.’ Diyorum ki, ‘Laz değilim.’ Gittim, babama sordum. Babam, büyük dedesine sormuş. Molla bir zattı. Şu cevabı vermiş: ‘Yarın öleceğiz, Allah bize soracak: Rabbin kim, nebin kim, dinin ne? Ama bize ‘Kavmin nedir?’ diye sormayacak. Sana sordukları zaman ‘Elhamdülillah Müslüman’ım’ de geç.”

24 Aralık 2002: (Rusya gezisinde) “Türkiye’de Kürt sorunu yok. Sorun var diye inanacaksan sorun olur, yok dersen sorun ortadan kalkar. Böyle öngörü ile yaklaşırsan, sorunun içindesin demek. Bak, ‘Siirt’ten evliyim, huzurluyum’ diyorum. Böyle yaklaş olaya. Kürt sorunu var dersek, bu, sanal sorunlar olarak ortaya çıkarılmıştır. Bizim için böyle bir sorun yok.”

13 Mart 2004: (Kanal D’de) “Türkiye’de bir Kürt, bir Laz, Abaza, Çerkez gerçeği varken, bunlar Allah göstermesin onlarca sorun doğurur. Geçmişte de böyle olduğu için bu sorun haline geldi.”

21 Mayıs 2004: (Romanya’da Türk soydaş derneği temsilcilerine) “Dünyada ideolojiler bitti. Ne etnik ideoloji ne de dini ideoloji kalıcı oluyor.”

11 Ağustos 2004: (Gürcistan gezisinde) “Ben de Gürcü’yüm, ailemiz Batum’dan Rize’ye göç etmiş bir Gürcü ailesidir.”

12 Nisan 2005: (Norveç’te) “Ben, Rizeliyim, eşim Siirtli. Türk değil, Arap. Biz zaten sorunları çözmüşüz. Türkiye’de bakıyorsunuz, Türk Kürt ile, Azeri Gürcü ile evlidir. İkisi birbiriyle et tırnak gibi olmuştur.”

10 Ağustos 2005: (Aydınlara) “Her soruna illa ki bir ad koymak gerekiyorsa, Kürt sorunu... Adına ister “kökeni Kürt vatandaşlarımızın toplumsal talepleri” deyin, ister “güneydoğu sorunu” deyin, isterseniz “Kürt sorunu” deyin... Sorunlar, anayasal düzende, demokratik cumhuriyet sistemi içinde ve daha çok demokratikleşme yoluyla çözülmeli.”

12 Ağustos 2005: (Diyarbakır’da) “Kürt sorunu ne olacak diyenlere diyorum ki, herkesten önce benim sorunumdur.”

15 Ağustos 2005: (AKP’nin 4. kuruluş yıldönümü töreninde) “Etnik unsurlar vardır. Kürt’ü vardır, Laz’ı, Çerkez’i, Gürcü’sü, Arnavut’u, Boşnak’ı, Türk’ü vardır. Bunlar ülkemizde bir alt kimliktir. Bunun bir tek üst kimliği vardır; o da Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığıdır.”

21 Ağustos 2005: (İstanbul’da minibüsçülerle sohbet ederken) “Ülkemizde Laz da var, Boşnak da var, Arnavut da var, Çerkez de var. 30’a yakın etnik kimlik var. Bununla Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığını birbirine karıştırmayalım.”

3 Eylül 2005: (Napoli’ye giderken uçakta) “Kürt olan vatandaşımıza, ‘Kürt değilsin, Türk’sün’ dayatmasını yapmamız yanlış. Aynı şey Laz, Gürcü, Çerkez, Abaza, Boşnak, Arnavut için de geçerli.”

8 Ekim 2005: (Siirt’te) “Ülkemde birçok sorunlar var. Doğu sorunu, güneydoğu sorunu, Kürt vatandaşların kendine ait sorunları vardır. Hangi etnik unsurdan olursa olsun, Türk, Kürt, Çerkez, Laz, Arnavut, Boşnak, ki biz buna alt kimlik diyoruz, üst kimlik Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığıdır.”

20 Kasım 2005: (Şemdinli’de) “Türk Türk’üm, Kürt Kürt’üm, Laz Laz’ım, Çerkez Çerkez’im diyebilecek. Hepimizin üst kimliği Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığıdır.

23 Kasım 2005: (AKP grubunda) “Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı, 73 milyon için sigortadır. Bizi; Kürt’ü, Laz’ı, Çerkez’i, Türk’ü, doğulusu, batılısı, güneylisi, kuzeylisi ile inananı, inanmayanı ile birleştiren bu üst kimliktir. Biz

bir mozaiğiz.”

27 Kasım 2005: (Samsun’da) “Deniz Baykal, bana bir defa ‘Türk milleti’ demenin dersini vermesin, önce onun dersini alsın. Dünyada Türk ırkı yok mu? Var. Etnik unsur olarak Türk yok mu? ABD’de zenciler, beyazlar vardır. ABD vatandaşlığı üst kimlik kabul edilmiştir.”

28 Kasım 2005: (İspanya gezisinde) “İnsanların ben Gürcü’yüm, ben Laz’ım deme hakkı var. Oradaki vatandaşın ‘Ben Kürt’üm’ demesini engelleyemezsin. ‘Kürt’üm demeyeceksin ha!’ dersen isyan başlar.”

6 Aralık 2005: (Yeni Zelanda’da) “Bizde etnik unsurlar din bağıyla bağlıdır. Türkiye’deki Kürt kökenli vatandaşların sorunu, Türk kökenli vatandaşlar kadardır.”

2005 yılından sonrakiler de şöyle:

Yıl 2010: “Biz PKK ile görüşmedik. Görüştüğümüzü söyleyenler şerefsizdir...”

Yıl 2011: “Terör örgütü PKK ile biz görüşmedik. Devlet görüştü...”

Yıl 2012: “PKK ile görüşen arkadaşı ben gönderdim. Sıkıntısı olan bana söylesin...”

Yıl 2012: “**Avucunuzu yalayacaksınız. Siz bu ülkede, bizimle final falan yapamazsınız, yapamazsınız. Ya insan gibi yaşar, bu milletin içinde barınırsınız ya da kendinize yaşayacak başka ülkeler bulursunuz. Veyahut da ebediyen mağaralarda, inlerde kalırsınız ki biz sizi inlerinizde de bulacağız. Bu işin lamı cimi yok.”**

Yıl 2012: “İmralı ile MİT gibi kurumlar aracılığıyla görüşmeler yapılıyor, bu tür görüşmeler devam ediyor.”

Yıl 2013: “Halkımın İmralı sürecine bakışı çok olumlu, yaptırdığım kamuoyu araştırmalarında bunu görüyorum.”

Yıl 2013: “Bölücü terör örgütünün 4 boyutu var. İmralı, Kandil, Avrupa, bir de parlamento uzantısı var. Hepsi farklı farklı. Konuştuğumuzda İmralı ne derse onu yapacaklarını söylüyor. İmralı beklentilerimize cevap verecek noktaya adım atıyor. O da silahların bırakılma noktası.”

Yıl 2014: “**Ey dünya**, IŞİD gibi bir terör örgütü çıkınca ayaklanıyorsun da, PKK gibi bir terör örgütü ortadayken niye ayaklanmıyorsun? Orada niye sesin çıkmıyor?”

ERBAKAN'IN PENCERESİNDEN TAYYİP ERDOĞAN

Bir dönem "Küçük Erbakan" lakabı da olan Erdoğan'ı tanımak için Necmettin Erbakan'a kulak verelim şimdi. Bugünden bakıldığında Erbakan'ın Erdoğan için önemli uyarıları var. Erdoğan nasıl başbakan oldu? Önceki bölümlerde ABD ve diğer temasları anlatmıştım. Erbakan'ın da söyleyecekleri var:

"Önce bir defa gitti Bush'u ziyaret etti. Bu ziyaret esnasında Büyük İsrail Projesi eşbaşkanlığı, BOP eşbaşkanlığını Bush'tan aldı, görev aldı, Bush'a muavin oldu. Ondan sonra gitti Amerika'da Yahudi lobisinden cesaret madalyası aldı. Sonra ne yaptı, aynı gün gitti John Üniversitesi'ne kendisine fahri doktorluk unvanı verdiler ve unvan esnasında kendisine yeni gömleğini giydirdiler. Bu gömleğin adı ne biliyor musunuz? Tayyo 2. Tayyo 2 gömleği. Bu gömleği giydi, Tayyo 2 gömleğini giydi Milli Görüş gömleğinin yerine. Bakın orada dikkat edin göğsünde birtakım işaretler var, onların tefsirini yaparsam ağlarsınız ağlarsınız. Eee hoca 30 sene okuttun? Elin oğlu benden usta çıktı yahu benim 30 sene okuttuğumu o 3 günde halletti..."

2007 yılında Londra'da Arapça olarak yayımlanmakta olan *Al Şark al Awsat* gazetesine konuşan Erbakan'ın şu sözlerine dikkat kesilmek lazım:

"Eylemlerinden ve gittiği doğrultudan rahatsızım. Kendisinden şikâyetçiyiz çünkü Türk halkını büyük problemlere doğru sürüklüyor."

Bugün yaşanan sorunlara bakıldığında Erbakan'ın, Tayyip Erdoğan'la ilgili söylediklerini sil baştan ele almak lazım. Tayyip Erdoğan, Erbakan'ın sert eleştirilerine çoğu zaman yanıt vermedi. Zaman zaman ise polemiğe girmekten çekinmedi.

Erbakan: "AKP'ye oy vermek, cehenneme bilet almak gibidir. 3 Kasım'da aldığın biletle sen kendin geldin buraya arkadaş. 'Yapma' dediğim halde, bu bileti aldın ve bu narkoz odasına düştün. Milli Görüş çadırından başka kurtuluşun yok."

Erdoğan: "Çok enteresan bir şey daha var. Maalesef bazıları cehennemden yer parselliyor. Vatandaşlarımızı cehenneme gönderiyor. Bazıları cennetten yer parselliyor. Yahu sana Allah'ın avukatlığını yeryüzünde kim verdi de sen bunları yapıyorsun, böyle bir yetkin mi var? Bunların ne olduğunu biz çok iyi biliriz. Yollarımız niye ayırdığımızı da benim milletim çok iyi bilir. Bu meydan bunun

cevabını veriyor.”

Erdoğan: “Tek üzüntüm şudur: O konuşmalarında o denli hakaretler var ki, bütün bu hakaretler karşısında 80 yaşını devirmiş olan Sayın Erbakan’a ben bunları yakıştırmadığım için cevap vermiyorum, vermeyeceğim de. Aldığım eğitim, aldığım terbiye bana böyle bir cevabı vermeme mâni. Veremem, vermeyeceğim de. Ona da yine aynı şekilde milletim gereken cevabı zaten verdi, 22 Temmuz’da da verecek. Sen bir taraftan sandalyeyle dolaşacaksın, bir taraftan çeşitli hastane raporları, şunlar bunlar, filan falan çıkarıp göndereceksin, ondan sonra da bu siyasi mücadelenin içerisinde bir şeyler toplayabilir miyim, bir prim yapabilir miyim, bunun gayreti içerisine gireceksin. Bırakın artık yetiştirdiğin gençler var.”

Erdoğan Deniz Baykal’a yüklenirken Erbakan’ı da kayıp trilyon davasıyla eleştiriyordu:

“Önce bu milletin vergisinden sana verilen paranın 1 trilyonunu nerede harcadın bunun hesabını ver. Bak Anayasa Mahkemesi seni mahkûm etti. 1 trilyon! Senden önce başka bir siyasi de böyle yapmıştı. Bundan yargılandı. O mahkûm oluyor da acaba sen niye mahkûm olmuyorsun? Burası bende soru işaretleri doğuruyor. Burası önemli.”

Erbakan öğrencisi Erdoğan’ı anlatmaya devam etsin:

“Bana bak, **sen gittin bütün medyayı satın aldın, milleti narkozlamak için. Bütün medyayı satın aldın. Seçim hazırlığı yapıyorsun.** Bütün bankaları satın aldın. Bankayı satın almak demek binasını satın almak demek değildir. O bankadan kredi alan insanları iflasla tehdit ederek istediğin yere oy vermelerini sağlamak içindir. Üçüncü olarak bütün kârlı müesseseleri satın aldın, ekonomiyi kontrol altına aldın. Dış politikada tavizleri veriyorsun. Bir krala söylüyorsun, Tayyip’e İslam madalyası ver. Bunların hepsi planlı programla şekilde yapılıyor. ‘Bunlar da İslam’a hizmet ediyor, bunların da hanımı mesture, bunlar da imam hatipli, bunlara da oy verilebilir’ düşüncesini meydana getirmek için bu planlar yürütülmektedir.”

Erbakan’ın bu sözleri Erdoğan’lı AKP döneminin deşifresi gibi. Güç ve iktidarı nasıl yürüttüğünü ve hangi yollarla iktidar kaldığını net bir şekilde ortaya koyuyor. Erbakan’ın sözlerini siyasi bir husumet gibi de almamak lazım. Çünkü 18 yaşından beri Erdoğan’ı yanından ayırmayan Erbakan hepimizden daha çok

Erdoğan belleğine sahip. Devam:

“Gerçekten Türkiye bir felakete götürülüyor mu, götürülmüyor mu? Önce dış olaylara bir bakış yapalım. Son aktüel olaylar münasebetiyle dış mihraklar Arz-ı Mev’udu alıp İsrail’e bağlamak için başladıkları planları şimdi Suriye’yi hedef alıp yutmak üzere yeni adımlarla devam ettirme arzusu içindedirler... Biz yıllardan beri tüm bu planların arkasında dış mihrakların Arz-ı Mev’ud’un İsrail’e bağlamak gayelerinin olduğunu her zaman belirtmişizdir. Bu olayların hepsi uydurma bahanedir. Asıl maksat büyük İsrail’in kurulmasıdır. Bütün insanlığın köle yapılmasıdır. Asıl maksat ya öleceksiniz ya teslim olacaksınız kararının uygulanmasından ibarettir. Afganistan ve Irak’tan sonra Suriye ile sınırlı kalmayacak. Suudi Arabistan, Mısır ve Türkiye. Asıl hedef Türkiye’dir.”

Erbakan’ın Suriye uyarısı yaptığı tarih 2003. Bugün olanlar ve yaşananlara bakıldığında Suriye konusunda haklı çıktığı ortada. “Asıl hedef Türkiye” sözleri ise kulakta küpe olarak kalsın.

Erdoğan’ın Ortadoğu’nun abiliğine soyunduğu “one minute” için Erbakan bakın neler diyordu:

“Başbakan Erdoğan’a Davos’ta one minute’i söyletenler de Siyonistler. Saadet Partisi’nin (SP) yükseldiğini görüyor ve AK Parti’nin kazanabilmesi için İsrail aleyhine sözler söylenmesine izin veriyorlar. Siyonistler öylesine güçlü ve her yere sızmışlar ki kimin iktidar olacağına onlar karar veriyor.”

Erbakan, Filistin için de Erdoğan’a çok sert sözler söyledi:

“**Niçin ecdadının yolunu bıraktın da onlara (İsrail) destek olmaya kalkıştın? Niçin Filistin’i kan gölüne döndürdün? Niçin camide küçücük çocukları öldürdün? Akşamları televizyona bakarken gözünüzden yaş gelmiyor mu sizin? Benim geliyor. Bunların sebebi Türkiye’de AKP’nin işbaşında bulunması ve onlara (İsrail) destek vermesidir.”**

Erbakan ısrarla Erdoğan ve AKP’nin iktidar şifresini deşifre ediyordu:

“Bütün basını ele geçirmişlerdir. Bütün basını kontrol altına almıştır. Bir yazar aleyhte yazı yazdığında işine son veriliyor. İkincisi bankalar: Bütün bankaları satın aldı Yahudiler. Bankalardan kredi almış binlerce on binlerce insana eğer AKP’ye oy vermezsen seni iflas ettiririm deniliyor. Onun için bankaları satın aldılar. Sonsuz para sahibidirler. Bütün kamu kuruluşlarını satın aldılar. Türkiye’de hayat durdu. Basın, bankalar, büyük milli kuruluşlar ve sonra taviz

politikası güdüyorlar şimdi. Eskiden AKP'ye 'Bana bakın, siz bizi aldatıyorsunuz, şeriatı getireceksiniz. İslam'dan bahsetmeyin. Başörtüsünden bahsetmeyin. Yoksa sizi düşürürüz ha!' diyorlar. Şimdi Saadet Partisi güçlenince, millet aslına dönünce, bu sefer AKP'yi Müslümanlara hizmet eden bir parti göstermenin rötuşlarına başladılar."

Ekim 2007. Erbakan Londra'da yayımlanan Şarkul Avsat gazetesine konuştu:

"ABD eski Ulusal Güvenlik danışmanlarından Zbigniew Brzezinski'yi biliriz. Ne diyor Brzezinski? 'İki çeşit İslam dünyası gördük, biri ehli dünya, diğeri de dindarlar. Biz dindarları zayıflatarak ehli dünya ile de işbirliğini geliştirmek istiyoruz' diyor. Şimdi size soruyorum Erdoğan niçin bizden ayrılarak yeni bir parti kurma gereği duydu? Cevabımı Brzezinski'nin sözüyle veriyorum. Erdoğan partiyi kendisi kurmadı. Ona bu partiyi kurması emredildi. Erdoğan bu projede neden kukla oldu? Çünkü onda makam, mevki, mansıp, mal ve cumhurbaşkanlığı zaafı var."

Erbakan'ın uyarılarını bugünden bakarak yeniden gözden geçirmek ve üstüne daha iyi düşünmek gerekiyor. *Big Boss* kitabının da ana kaynağı olacak şu sözler Erdoğan'la ilgili her şeyde akılda kalmalı:

"Onda makam, mevki, mansıp, mal ve cumhurbaşkanlığı zaafı var."

Erdoğan özellikle 2011 seçimlerinde alınan yüzde 49.9'luk oydan sonra gücüne güç kibrine kibir kattı. Bunu sağlayan ortam da gelen övgülerdi. Şimdi kim ne demiş ona bakalım. Sonrasında Erdoğan dönemindeki sembolleri ve simgelerin bir derin analizi olacak.

ÖVMELERE DOYAMADILAR... KİMİSİ PEYGAMBER GİBİ DEDİ KİMİSİ PADİŞAH

***Takvim* köşe yazarı Mehmet Akarca:** "Yüce kattan gönderilen tür; her yüzyılın başında bunlardan bir adedi öbür âlemden görevlendirilir! Memlekette ne eksikse tamamlar, sorunları giderir, akort yapar, ayar verir, hamur gibi yoğurur pişirirler..."

AKP Düzce Milletvekili Fevai Arslan: "Dünya liderliği kabiliyetinde ve **Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde toplayan bir lider var. İşte bunun önünü kesmek istediler."**

AKP Kırklareli İl Başkanı Hüsmen Ağa Terkin: Hz. Muhammed'in AKP amblemli nüfus cüzdanını yaptırdı ve "Tayyip" ismini çocuklarının arasına koydu.

AKP Aydın İl Başkanı İsmail Hakkı Eser: "Genel başkanımız ve başbakanımız Sayın Tayyip Erdoğan'a biz o kadar bağlıyız ve âşığız ki, bizim için âdeta ikinci peygamberdir."

AK Parti Bursa Milletvekili Hüseyin Şahin: "Sayın başbakanımıza dokunmak bile inanın bence ibadettir."

Egemen Bağış: "Ülkemizde eğer Urfa şanlıysa, Antep gaziyse, Maraş kahramansa, Rize, İstanbul ve Siirt de mübarektir. Çünkü bu 3 şehir, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en büyük liderinin doğmasına vesile olmuştur."

Sağlık Bakan Yardımcısı ve eski AK Parti Milletvekili Agâh Kafkas: "Başbakan sözü Peygamber sünnetidir."

Denizli'de camilerde bedava dağıtılan şiir kitabı: "Tayyip Allah yolunun bekçisidir. Tayyip'i üzmek Allah'ı üzmektir."

Trabzon'un Of ilçesinin AKP'li belediye başkanı Oktay Saral: "Allah, başbakanımızı bizim başımıza nasip ettiği için her gün iki rekât şükür namazı kılmamız gerekir."

AKP Ağrı Milletvekili Fatma Salman: "Fatma birçok şeyden ayrılabilir ama AK Parti'den, başbakanından ayrılamıyor. Fatma canını başbakan ve AK Parti'ye kurban eder."

AK Parti Gençlik Teşkilatı: "Kazlıçeşme Meydanı'na gitmek farz-ı ayndır. (İslam'da farz-ı ayn: Her Müslüman'ın kendisinin yapması gereken, bir başkasının yapmasıyla ödenmeyen farzlardır... namaz, zekât, oruç gibi.)

Yiğit Bulut: "Erdoğan benim atamdır."

AKP Gölcük Düzağaç Mahallesi Kadın Kolları Başkanı Nuran Yıldız: "AK Parti'li olmak başbakana nikâhla bağlanmaktır."

AKP Genel Başkan Yardımcısı Süleyman Soylu: "Allah'a yemin ederim ki Erdoğan, Türkiye'nin ilelebet, ezeli ve ebedi başkanıdır."

AKP Kayseri Milletvekili Prof. Dr. Pelin Gündeş Bakır: "Recep Tayyip Erdoğan bütün İslam âleminin umududur... Eğer peygamber efendimiz gelip bu sahneyi görseydi hepimizle gurur duyardı diye düşünüyorum."

Kadir Mısırlıoğlu: "Bir adam bu iddiaları (17 Aralık Operasyonu) kabul etse

bile o Müslüman ise bu İslami kaideye göre gene Tayyip Bey'e oy vermeye mecburdur. İman bunu emreder, İslam bunu emreder hiç kurtuluşu yok."

AKP Muğla İl Başkanı Nihat Öztürk: "AK Parti'nin olmadığı yerde yağmur yerine duası olur. Bizim olmadığımız yerde yağmur bile yağmaz."

Mehmet Ali Ilıcak: "Okuduğum tek kitap Tayyip Erdoğan imzalı Kuran-ı Kerim."

AKP Milletvekili Cuma İçten: "Sayın Başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan çağımızda yaşayan en büyük özgürlük savaşçısıdır."

Adnan Şenses: "Erdoğan Allah'ın bir lütfudur."

Erdoğan'ı izleyeceği TV yere konduğunda, Çayeli Belediye Başkanı Rıza Çakır: "Başbakanı Rize'de yatırdın yere, bütün Türkiye'ye izlettin. Böyle şey olur mu? Bu televizyon yerde olmaz, doğru iş yapın."

Fettah Tamince: "Tayyip Bey'i tanıyınca da âşık oldum, çünkü tam bir Anadolu insanı. Bana destek oluyor. Tanıdığımdan beri haftanın 3-4 günü onu rüyamda görüyorum."

Ethem Sancak: "Tayyip Erdoğan en önemli idolüm. Adamın sevdalısıyım..."

Egemen Bağış: "Tayyip Erdoğan, Rabbimizin bu millete, bu ülkeye, insanlığa gönderdiği bir müjdedir."

Mehmet Metiner: "Biatsa biat, itaatsa itaat, ölümüne arkasındayız."

"Son Osmanlı Padişahı I. Recep Tayyip Erdoğan." (Metrobüs açılışında bir pankart.)

Mustafa Özcan. *Yeni Akit* yazarı: "Recep Tayyip Erdoğan'ı yine Beni İsrail tarihinden başka bir döneme tekabül eden ve o dönemde zuhur eden Talut'a benzetiyorum."

Talut: Allah tarafından İsrailoğullarına hükümdar seçilen kişi.

SEMBOLLER/İŞARETLER BİZE NE ANLATIYOR?

Tayyip Erdoğan'ın iktidar stratejisinde semboller hep önemli oldu. Takiyye, ilm-i siyaset, makyavelizm, pragmatizm, eristik diyalektik, iyi oyunculuk gibi bir sürü kavram/yöntem bu iktidar stratejisinde kullanıldı.

Türkiye'nin adı Yeni Türkiye oldu (NeoTürkiye). Nedir bu yeni Türkiye? Yeni Türkiye kavramı içinde NeoOsmanlı'yı barındırıyor. Erdoğan'ın hedefi 2023.

Yani Cumhuriyet'in 100. yılı. 2023'te başkanlık sistemine geçmiş bir Türkiye hedefleniyor. Erdoğan'ın cumhuriyetle bir sorunu mu var? Bu çok tartışılması gereken bir soru. Kemalistler/ulusalcılar ya da seküler kesimin bu anlamda iddia ve tezleri oldukça net. Erdoğan'ın tavrı ise hep sembollerle ve imalarla ya da satır arası konuşmalardan çıkan anlamlarda karşılığını buluyor.

Adalet ve Kalkınma Partisi'nin kısaltmasına AK Parti denilmesi de bir sembol. Ak Akıncılar Derneği'nden geliyor. Gezi sonrası başlattığı milli iradeye saygı mitinglerine Samsun'dan başlayıp sonra Erzurum'a gitmesi de sembol ve işaretti. Sadece Cumhuriyet'in temel niteliklerine yönelik değil bu semboller. 28 Şubat'ta Sincan'da miting yapması ve "Sokakta artık millet var" demesi de aynı şekilde. Bu semboller ve anlamlarını anlatmaya devam edeceğim. Ama Kemalizmle Erdoğan'ın NeoTürkiye'si arasında ne oluyor onu örneklerle anlamaya çalışalım. Metin Sever-Cem Dizdar'ın 1993'te basılan *2. Cumhuriyet Tartışmaları* kitabında o zaman Refah Partisi İl Başkanı olan Tayyip Erdoğan'ın sözlerini görelim:

– Cumhuriyet dönemi... kendisine din olarak Kemalizmi almış ve başka hiçbir dine (Müslümanlık dahil!) hayat hakkı tanımayarak kitlelere zorla dikte etmiştir.

– Türkiye Cumhuriyeti 1923'ten bu yana sürekli gerileyiş içindedir. Türkiye'nin 70 yıllık tarihi boşa harcanmış bir zamandır.

– Türkiye'nin yarınında artık Kemalizme ve Kemalizm benzeri rejimlere, sistemlere yer yoktur. Kemalizmin yeniden kendini üretmesi söz konusu değildir.

O zaman yıl 1993 ve şu anda çok şey değişti. Tayyip Erdoğan da değişti anlayışının da karşılığı var. O zamanki İslamcı söylemlerinin değiştiği de bir gerçek. "İki ayyaş" lafı hâlâ hafızalarda bu kadar tazeyken. Kemalizm ve Atatürk'e bakışı için hemen iki tane örnek yazayım.

Biri Fatih Altaylı'nın *Teke Tek* programı.

Fatih Altaylı: "Atatürk Kültür Mekezi'ni adında Atatürk var diye yıkmak istiyor eleştirileri var."

Tayyip Erdoğan: "Benim Adım Tayyip Erdoğan tamam mı! AKM'yi bitiririz."

Fatih Altaylı:"Atatürk Kültür Merkezi olarak."

Tayyip Erdoğan: "AKM diyoruz işte."

Diğeri de 20 Haziran 2014 Viyana:

“Hani Gazi Mustafa Kemal demir ağlara çok düşkündü. Biz ördük biz. Şu anda raylarını bile 10 metreden fazla yapamayan bir Türkiye vardı. Biz şimdi 70 metre uzunluğunda ray imal ediyoruz. Onlar perçinle yapıyordu, biz kaynak sistemiyle yapıyoruz. Neden? İnsanımızın trenle yolculuk esnasında rahatsız olmasını istemiyoruz. Tangır tungur gitmeyecek, böyle hiç gürültü yapmadan gitsin istiyoruz. Artık öyle ilkel vagonlar falan yok.”

1930’lar ile 2014 kıyaslamasının absürdlüğü bir yana, hedefte yine Mustafa Kemal Atatürk olması önemli. Tayyip Erdoğan ısrarla Atatürk demiyor. Gazi Mustafa Kemal diyor. Bunun sembolik anlamı Kurtuluş Savaşı’ndaki iradeyi kerhen de olsa onaylıyorum ama sonrasını onaylamıyorum. Şimdi Erdoğan başbakan olmadan kitabını yazan Alon Liel’in sözlerini hatırlayalım:

> *Erdoğan’ın zaferi, efsanevi lider Mustafa Kemal Atatürk önderliğinde uzun bir modernleşme ve demokratikleşme sürecinin başladığı Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulduğu 1923 yılından beri deneyimlenen en dramatik siyasi değişim... Kökenleri İslam’a dayanan yeni “Erdoğanizm”, her nasılsa Atatürk’ün Batı yanlısı ve laik Kemalizm’ini güncelliyor.*

Graham E. Fuller’in sözlerini de görelim:

– Atatürk’ün düşünceleri çağı için son derece güçlü düşüncelerdi, ama onun sayesinde yaratılmış olan, kendisine entelektüel güven duyan bugünün güçlü Türkiye’si artık ulusal kimliğini, yörüngesini, dünyadaki rolünü, hatta İslam’ın günlük yaşamdaki yerini yeniden düşünebilmelidir...

– Bugünkü NeoOsmanlıcıların milliyetçiliği bırakıp ümmetçi olmaları çok daha iyidir...

– Atatürk’ün Müslümanlar için yaptığı en kötü şey halifeliği kaldırmaktı. Çünkü halifelik emperyalist Batı’ya karşı İslam’ın bütünlüğünü temsil ediyordu.

ABD Savunma Bakanlığı Danışmanlığı da yapan CFR üyesi Samuel Huntington’ın sözleri de çok önemli:

– Türkiye, Atatürk’ün mirasını bilinçli bir şekilde reddederse, kendisini İslam’ın bir lideri olarak yeniden tanımlamaya başlayacaktır. Batı’nın laik ve demokratik düzeninde yeterince deneyim kazanmış olan Türkiye, artık İslam âleminin lideri olabilir. Ama bunu yapması için, Rusya’da Lenin’in reddedildiğinden daha şiddetle Atatürk’ün mirasını yadsımalıdır. Bu ise ancak hem siyasal hem de dinsel açıdan meşruiyet sahibi olan, üstelik de Atatürk

kalibresinde bir lider tarafından gerçekleştirilebilir.

Hungtington'ın "Atatürk kalibresinde bir lider" nitelemesi hep bir yerde dursun. Erdoğan'ın "one minute" çıkışında olan gelişmelere bir bakalım. Erbakan'ın "one minute"ının bir planlı organizasyon olduğu anekdotu da aklımızda kalsın.

Tayyip Erdoğan "one minute" sonrası "Hiçbir şekilde İsrail halkını, Cumhurbaşkanı Peres'i veya Musevi halkını hedef almadım" da demişti. Ama Ortadoğu'da estirilen hava bambaşkaydı.

Lübnan'da yayımlanan *Dar ül Hayat* gazetesindeki bir yazıda "Osmanlı dirilsin, Erdoğan'ı halife seçelim" diye yazılıyordu.

Hamas liderlerinden Halil El Haya, Erdoğan için "Osmanlı sultanlarının devamı" ve "Abdülhamid" gibi nitelemelerde bulunuyordu.

NeoOsmanlı ve hilafet bir teori olmaktan çıkıp 2014 dünyasında uygulanabilir olduğu inancı Erdoğan ve çevresinde iyice kabul edilir bir anlayışa döndü.

2011'de yüzde 49,9 oyla kazanılan seçim sonrası Erdoğan'ın balkon konuşmasında şu sözleri dikkat çekici ve aynı zamanda da semboldü:

"Gözlerini Türkiye'ye çevirmiş, gelen haberleri büyük bir heyecanla takip eden, Şam, Kahire, Tunus, Saraybosna, Lefkoşe'yi, dost ve kardeş ülkeleri muhabbetle selamlıyorum.

Bugün benim Türk kardeşim, Kürt kardeşim, Zaza, Laz, Romen, Gürcü tüm kardeşlerim 74 milyon kardeşim kazanmıştır. Bugün işçiler, memurlar, çiftçiler, engellim, gençlerimiz ve tüm yavrularımız kazanmıştır. Yoksul kardeşim, kimsesiz kardeşim kazanmıştır. Küresel ölçekte mazlumlar, mağdurlar kazanmıştır. İzmir kadar, Şam kazanmıştır, Diyarbakır kadar Ramallah, Nablus, Cenin, Kudüs, Gazze kazanmıştır."

Seçimler sadece Türkiye'de yapılmışken İzmir, Diyarbakır kadar Ramallah, Nablus Ceniz ve Gazze nasıl kazanıyordu? Yanıtı tamamen NeoOsmanlı halüsinasyonunda var. Tayyip Erdoğan'ın Kemalizmle olan "adı konmamış kavgası" sivilleşme anlamında olsaydı bunun yaşadığımız reel hayatta karşılığı olacaktı. Ama bütün bu sembollerle ve imalarla zaman zaman da aleni yapılan mücadeleyi bugün için "sivilleşme" görmek en azından 2. Cumhuriyetçiler ya da "yetmez ama evet"çiler kadar kör olmayı gerektirir. Sembollerle durumu anlamaya devam edelim.

1,5 KATRİLYONLUK SARAY

Tayyip Erdoğan 12. Cumhurbaşkanı olduğunda 91 yıllık bir geleneği de yerle bir ediyordu. Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nü kullanmama kararı veriyordu. Atatürk Orman Çiftliği arazisinde "imar tartışmaları"na rağmen yapılan Başbakanlık binası ya da AKP'lilerin adlandırmasıyla "AK SARAY"da oturacağını ilan etti:

"Türkiye artık eski Türkiye değil. Yeni Türkiye bir şeylerle kendisini ortaya koymalı. Cumhurbaşkanlığı makamı yeni binada çok farklı bir şekilde düzenlendi. O proje üzerinde bu fakirin çok katkısı var. Ankara bir Selçuklu başkenti mesajı vermemiz lazım. Buna çok dikkat ettik. İçeride Osmanlı motiflerine dikkat ettik. Modern dünyadan da etkileri yansıttık. Akıllı bina olarak burayı inşa ettik."

"Ankara'nın Selçuklu başkenti mesajı, Osmanlı motifleri, yeni Türkiye'de bir şeyler kendisini ortaya koymalı." Bu sadece bir binayı tarif etme ve orada oturmanın gerekliliğini açıklaması değil. Binanın Atatürk Orman Çiftliği'nde olması da cabası. Bu bir meydan okuyuş aynı zamanda. Binanın açılış tarihi de sembol. 29 Ekim. Erdoğan, Atatürk Orman Çiftliği'ndeki Başbakanlık inşaatını durduran yargı kararıyla ilgili de açıkça meydan okuyordu:

"Hukuksuz olarak yaptığımız hiçbir şey yok. Güçleri yetiyorsa yıksınlar. Yürütmeyi durdurdular, bu binayı durduramayacaklar. Açılışını da yapacağım, içine de girip oturacağım."

Erdoğan cumhurbaşkanı seçildiğinde Ak Saray'da oturmayı kafasına öyle bir koymuştu ki hiçbir itirazı dinlemedi. Sadece saray değil yeni bir uçak da alınmıştı. Peki saray ve uçağın maliyeti ne kadardı? Onu da Maliye Bakanı Mehmet Şimşek açıkladı. Ak Saray'ın maliyeti yeni para ile 1 milyar 370 milyon lira eski para ile yaklaşık 1,5 katrilyon. Obama'ya nazire yapacak kadar donatılan yeni uçağın maliye ise tam 185 milyon dolar.

Ankara'da yeni Türkiye sembolü Erdoğan'ın yeni karargâhı Ak Saray'ken İstanbul'da ise yapımı süren 37 bin 500 kişi kapasiteli Çamlıca Camii olacak. Erdoğan bu cami için "Selatin Camii olacak" demişti.

"Selatin" Osmanlı İmparatorluğu'nda sultanların savaş ganimetleriyle, daha sonra da kendi kişisel servetleriyle yaptırdıkları camilere denirdi. Caminin açılış tarihi de sembol, 2016 yılının Kadir Gecesi'nde ibadete açılacak. Çamlıca Camii

ile ilgili Erdoğan'ın "Beni buraya gömün" vasiyeti olduğu da iddia edildi.

CHP Milletvekili İhsan Özkes, Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın yanıtlaması istemiyle sunduğu soru önergesinde "Çamlıca'ya yapılan caminin avlusuna Başbakan Erdoğan'ın türbesinin yapılacağı" iddialarını Meclis gündemine taşıdı.

Özkes, Arınç'a sordu:

"Tayyip Erdoğan'ın, vefat edince naaşının Çamlıca Tepesi'ne yapılan caminin avlusuna defnini vasiyet ettiği doğru mudur? İddialar doğru ise; açlık sınırının 1.158 lira, yoksulluk sınırının 3 bin 772 lira olduğu ülkemizde, 57 bin 511 metrekarelik alan üzerine yapılan ve maliyetinin 100 milyon lirayı aşacağı belirtilen cami, Tayyip Erdoğan'ın türbesine zemin hazırlamak için mi yapılmaktadır? Bugüne kadar yaşamını yitirmiş eski başbakanlardan kaçının, türbeyi andırır biçimdeki mezarı cami avlusunda bulunmaktadır?"

Erdoğan İstanbul'da Cumhurbaşkanlığı çalışma ofisi olarak seçtiği yeri de yine bir sembol olarak belirledi. Son Osmanlı padişahı Vahdettin'in tahta geçmeden önce yaşadığı Vahdettin Köşkü'nü çalışma ofisi yaptı.

21 Şubat 2001'de oğlunu evlendiren Recep Tayyip Erdoğan, düğün davetiyesine hicri tarih olarak 29 Zilkade 1421 tarihini yazdırmıştı. Düğünü de cuma günü yapan Erdoğan, ayrıca davetiyenin üzerine Bakara Suresi'nden "Hanımlarınız sizin için bir elbisedir, siz de onlar için birer elbisesiniz" ayetini yazdırmıştı.

Erdoğan 2013'te ise Erzurum'da Gezi karşıtı Milli İrade'ye Saygı Mitingi'nde "Evinize Türk bayrağı asın. Ama üzerinde herhangi bir sembol olmayan Türk bayrağı asın. Ama üç hilali de açarız derseniz o da Osmanlı'nındır onunla da gurur duyarız" diyordu.

Wikileaks belgelerinde de NeoOsmanlı ile ilgili bölümler vardı. Başbakan Erdoğan'ın danışmanları ile Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun Ankara'nın ötesini gören bir perspektifleri olmadığı belirtilen belgelerde, Davutoğlu'nun NeoOsmanlı vizyonundan Amerika'nın kaygı duyduğu açıkça söyleniyordu.

Yine Wikileaks belgelerinde Başbakan Erdoğan'ın "gizli bir İslamcı ajandası" olduğu iddiaları vurgulanıyordu.

Erdoğan'ın, "Biz bu hizmet yolculuğuna kefeni giydik öyle çıktık!" sözleri de sembolizm taşıyordu. Erdoğan her kritik seçimi bir cihatmış gibi yansıtınca

partililer de kefen giyip miting alanına geldi.

Devlet kurumlarında TC'nin kaldırılması tartışmaları da sembolizm olarak çok tartışıldı. TC kaldırılırken AKP bu sembol tartışmalarını artıracak hamle yaptı. AKP Kocaeli Milletvekili Zeki Aygün ve AKP'li milletvekilleri, 1927'de çıkarılan ve Osmanlı saltanatının resmi kurumlardaki sembollerinin kullanımını engelleyen "Tuğraların Kaldırılması Kanunu"nun yürürlükten kaldırılması için yasa teklifi verdi.

Erdoğan döneminde sembolizmin ne anlama geldiği örneklerle anlattım. Sadece semboller değil rövanşist bir anlayış da hep uygulamaya kondu. Erdoğan'ın siyasi yasağı kalktıktan sonra ceza aldığı Siirt'ten milletvekili olması gibi...

Sembolizm tartışmaları AKP Genel Merkezi yapıldığında da yaşandı. Binanın cadde üzerindeki giriş kapısının üst bölümünde 10 tane "yıldız" var. Bu yıldızların Museviliğin simgesi olan Davud'un yıldızı olduğu da öne sürüldü. Ama AKP'lilere göre sembol olarak seçilmesinin anlamı Türk-İslam mimarisinin başat figürlerinden olmasıydı. Sekiz köşeli yıldızın bir diğer anlamı da "zafer"i ifade etmesi. AKP iktidarında her seçim sanki bir cihatmış ve her seçim bir "zafermiş" havası hep yaratıldı. Bu yüzden demokratik gelenek ve teamüller sonuna kadar zorlandı. Şimdi bir başka seçim var. 2015 seçimleri. Ve bu seçim Türkiye için de çok anlam ifade ediyor.

2015 SEÇİMLERİ CUMHURİYET'İN SON DURAĞI MI?

Tayyip Erdoğan 2007 yılında da cumhurbaşkanı olmayı çok istedi. Son ana kadar da bu isteğini sürdürdü. O yıllarda Türkiye iç dengeleri bugünkü gibi değildi. Seküler kesim, ulusalcılar, ordu, medya dengeleri gözetiliyordu. Bütün bu dengeler içerisinde Erdoğan Köşk'e çıkışı ertelemek zorunda kaldı. Erdoğan da "kerhen" teşkilatın ve iç dengelerin daha ılımlı bulduğu Abdullah Gül ismine itiraz edemedi. Aslında Abdullah Gül'den kendi adaylığına destek bekliyordu. Ama Abdullah Gül'ün de bir hesabı vardı. Erdoğan bu hesabı cumhurbaşkanı olduğunda unutmadı. Abdullah Gül'ün görev süresi bitiminden bir gün önce AKP kongresini toplatıp Ahmet Davutoğlu'nun başbakan olmasını sağladı. Görünürde "kardeşlik hukuku" vardı ama içerisindeki siyasi hesaplar

kardeşlikten öteydi. Şimdi Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığına aday gösterildiği 2007 yılına gidelim.

24 Nisan 2007 tarihinde yapılan AKP grup toplantısında Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül'ün 11. Cumhurbaşkanı adayı olduğunu açıkladı. Bu açıklamadan hemen birkaç gün sonra Emine Erdoğan ve Hayrünnisa Gül Abdi İpekçi Spor Salonu'nda AKP etkinliğinde karşılaştı. Bu karşılaşmada bugünlere de referans olan çok ilginç bir diyalog vardı:

Odadaki bir kadın: "Hayrünnisa Hanım hayırlı olsun. İnşallah tamamına erer."

Emine Erdoğan: "Gerçekten sürpriz oldu."

Hayrünnisa Gül: "Evet. Bilmiyordum. Benim için de sürpriz oldu."

Emine Erdoğan: "Genelde anormal olanlar beklenmez. Sizlerin de beklediği Recep Bey'in aday olmasıydı, öyle değil mi?"

Odadaki kadınlardan biri: "Ama sayın başbakan aday gösterdi."

Emine Erdoğan: "Elbette, ama her öneri kabul edilmez, değil mi?"

Hayrünnisa Gül: "Emine Hanım hayrola, bir sorun mu var?"

Emine Erdoğan: "Recep Bey adaylıkta ısrar etmeliydi. Siyasi geleneklere göre başbakan varken bakan aday olmalı mı? Recep Bey bazı dengeleri gözeterek adaylık teklifinde bulunabilir... Yoksa önce dengeler bozuldu, sonra da denge bunu gerektiriyor mu denildi?"

Hayrünnisa Gül: "Öyle şey olur mu? Yılların dostluğu bunu gerektirir mi?"

Emine Erdoğan: "Yılların dostluğu benim dediğime gelmeliydi. Evet, bir kırgınlığım var. Ama yanlış anlaşılmasın, biz bir aileyiz."

"Biz bir aileyiz", "Kardeşlik Hukuku" perdenin görünürdeki haliydi sadece. Hayrünnisa Gül 2007 yılında Emine Erdoğan'la yaşadığı diyaloğun ve sonrasında yaşadıklarının rövanşını Çankaya Köşkü'ndeki veda resepsiyonunda alıyordu. Resepsiyonda Hayrünnisa Gül konuşmuyor âdeta patlıyordu. Sözler bir kurşun gibi kardeşlik hukukunun ve "biz bir aileyiz" anlayışının içinden geçiyordu.

"Bir turnusol döneminden geçiyoruz. Neler yazıldığını gördük, neler söylendiğini duyduk. Ben her şeyi biliyorum. Abdullah Bey ben üzülmeyeyim diye interneti kapatıyordu, basın bültenlerini önümden alıyordu. Ama ben her şeyi biliyorum. Neyin ne olduğunu biliyoruz. Abdullah Bey kibarlığından

söyleyemiyor. Kendisine çok yanlışlar, çok saygısızlıklar yapıldı. **Şu an yapılanlar 28 Şubat'tan bile kötü**. Bizi kaç yıldır tanıyorsunuz; çizgimizde bir değişiklik oldu mu? Hayır. Bir de etrafımızdakilerin geçirdiği değişime bakın. Neler yazılıyor, söyleniyor, insan inanamıyor. Ben her şeyi biliyorum. Şimdi ben de susuyorum, ama fazla susmayacağım; asıl intifadayı ben başlatacağım."

Sözler çok ağırdı. Erdoğan tarafının bu sözlere tepkisi kendilerine yakın gazeteciler tarafından dile getirildi. Hayrünnisa Gül'e ağır yazılar yazdılar. Şimdilik "intifada" dondurulduu. Erdoğan, Ahmet Davutoğlu ile 2015 seçimlerine gitmek istiyor. Bunda en önemli etken Davutoğlu'na her istediğini yaptırabileceği düşüncesi. Şimdilik bu hesap tutmuş görünüyor ama ilerideki günlerde bu hesap değişebilir. AKP'de Erdoğan'ın aksine 2015 seçimlerinde Davutoğlu ile gidilmesini istemeyen sessiz bir çoğunluk bulunuyor. 2015 seçimleri Tayyip Erdoğan için de Türkiye için de çok kritik. Çünkü Erdoğan ve AKP kuruluşu tek bir proje üstüne geliştirildi. Başkanlık sistemi. Eğer başkanlık sistemine geçilmediği takdirde bu proje amacına da ulaşmamış olacak. 2023 hedefi başkanlık sistemi olmadığı anda karşılığını bulmamış olacak.

Başkanlık sistemi Erdoğan'ın Big Boss'luğunu tescilleyecek tek çözüm. Bunu anlamak için yeniden Metin Sever-Cem Dizdar'ın 1993'te basılan *2. Cumhuriyet Tartışmaları* kitabına dönelim. Başkanlık sitemi soruluyor:

> *Erdoğan: "Türkiye şimdilik buna hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin sonucu ya da Amerikan emperyalizminin bize bir tavsiyesi. Bunun oluşması için siyasette serbest piyasanın oluşması lazım."*
>
> *Soru: "Bu değişim süreci içinde ülke içinde yaşayan bazı grup insanlar milli yapı içerisinde kalmak istemezlerse ne olacak?"*
>
> *Erdoğan: "Bu durumda belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şey yapılabilir!"*

Bir sembol ya da işaret olarak bakıldığında Osmanlı eyaletler sistemi 2023 projesinin ana damarını oluşturuyor.

Bu hedef için de 2015 seçimlerinde anayasayı değiştirecek referandum için AKP'nin Meclis çoğunluğunu kazanması gerekiyor. 2015 seçimlerinde seçim barajı aynı mı kalacak? Bu sorunun yanıtı için Erdoğan'ın değişik tarihlerdeki seçim barajı açıklamalarına bakmamız gerekiyor. Önce 1998'de ilk baskısı yapılan *Bu Şarkı Burada Bitmez* röportaj kitabı:

Siyasi partilerin Meclis'e girmeleri konusunda barajlar konuşuluyor. Ben bu barajlara karşıyım. Niye? Evrensel değerlerle çatışıyoruz. İşte onun için karşıyım. Niye baraj koyuyorsunuz? Eğer bu barajı koyarsanız, barajı aşamayanları yerin altına mahkûm edersiniz. İllegaliteye götürürsünüz. Ve buna götürdüğünüz zaman, emniyet güçleriyle, bilmem nelerle insan aramaya çıkıyorsunuz. Ne lüzumu var? Bırakalım yerin altına insanları sokmayı. Barajları kaldıralım. Kim girebiliyorsa gelsin girsin Meclis'e.

O zaman bir istikrarsızlık oluyor iddialarına ne diyorsunuz?

"Ben diyorum ki; hayır, istikrarsızlık olmaz. Bir defa Türkiye şu koalisyonlara alışabilmeli. Demokrasi bir tahammül rejimidir. Bakın İtalya'da 9 tane partinin ortak olduğu bir koalisyon var. Almanya, koalisyonlarla yıllardır götürüldü. Ve şimdi de koalisyon hükümetleriyle götürülüyor.

28 Mart 2010. Erdoğan: "Yüzde 10'luk mevcut barajla oynamayı düşünmüyoruz. Barajın aynen korunmasından yanayız. Bunu Türkiye'nin koalisyon kültürünün gelişmemiş olduğunu düşünerek söylüyorum. Tek partili dönemlerde Türkiye ciddi gelişmeler göstermiştir ama koalisyon hükümetlerinin olduğu dönemlere bakarsak ciddi manada gerilemeler vardır. O bakımdan barajı indirelim düşüncesi şu anda yok."

16 Mayıs 2011. Erdoğan: "2015'te özellikle ekonomide belirlediğimiz hedefleri yakaladığımız takdirde belki barajda 1-2 puanlık oynama yapılabilir. Seçim barajının indirilmesinin gündeme gelmesi durumunda 'Türkiye vekilliği' önerisi de yeniden tartışılabilir."

26 Temmuz 2013. Erdoğan: "Seçim barajı ile ilgili herhangi bir tasarrufumuz yok. Barajların olmadığı sistemde güven ve istikrarı bulamazsınız. Ekonomide güven ve istikrar varsa 'güven ve istikrar' sayesindedir. Biz ülkemizin performansını kaybetmesini istemiyoruz. Koalisyon dönemlerini gördük."

"Koalisyonlara alışmalıyız"dan "koalisyon dönemlerini gördük"e geçiş çok kolay Tayyip Erdoğan için. Onun tek derdi "iktidar"da kalmak. İktidarda kalmak için de her şey yapılıyor. Etnik ve mezhep ayrımcılığı dahil. En dehşet verici olanı da Gezi direnişi sırasında dinin bir silah gibi kullanılmasıydı.

11 Haziran 2013 günü parti grup toplantısında söylediği sözleri yeniden hatırlayalım:

“Ayakkabılarla Bezm-i Âlem Valide Sultan Camii’ne gireceksiniz, orada içeceksiniz. Bu ülkenin dini mabetlerine karşı bu saygısızlığı yapacaksınız. Ne adına? Çevre adına. Caminin müezzinini tehdit edeceksiniz, ondan sonra farklı şekilde konuşturacaksınız: ‘Böyle bir şey olmadı.’ Ne olmadı? Bütün görüntüler elimizde. Cuma günü arkadaşlarımıza bunları görüntüyle vereceğiz. Bunların hepsini milletim görecek. Milletimize bunların hepsini sunacağız.”

Şimdi bile okurken dehşete düşmemek elde değil. Aradan 16 ay geçti hâlâ o görüntüler yok. Çorum’ları, Maraş’ları, Sivas’ları yaşamış bir ülkede bir başbakan çok daha ağır sonuçlar doğurabileceğini bile bile bu sözleri söyledi. Bu sözler üzerine çok daha acı şeyler olmadıysa müezzin Fuat Yıldırım’ın vicdanlı ve iyi bir Müslüman olmasına çok şey borçlu bu ülke. Yine Kabataş’ta türbanlı kadına deri kıyafetli çıplak erkeklerin saldırdığı fantezisinin zehir gibi yayılması da aynı şekildeydi. Güvenlik kamerası görüntüleri ortaya çıkmasına rağmen Tayyip Erdoğan ısrar ediyordu. Çünkü daha kazanılacak seçim vardı. “Son günlerde medyada en müptezel linç girişimi yapılıyor. Son günlerde medya tarihinin en alçakça linç girişimi yapılıyor. Bir kadıncağız, açık söyleyeceğim, bizim Bahçelievler belediye başkanımızın gelini bu. Kabataş’ta linç girişimine maruz kalıyor. Bunu ifade vererek izah ediyor. Yetmedi adli tıp raporuyla, kendisinin ve bebeğin vücudundaki darp izlerini belgeliyor. Hazirandaki linç girişimi yetmezmiş gibi 8 ay sonra medya yeniden linç girişimine başlıyor. Malum gazeteler, televizyonlar, aynı yerden emir ve talimat alarak, genç bir kadın üzerinden linç kampanyası başlatıyor. Sizin insanlığınız öldü mü be? Sizin vicdanınız bu kadar mı karardı? Çocuklarınızın, eşinizin yüzüne nasıl bakabiliyorsunuz be? Sizin çocuklarınızın başına gelseydi böyle mi davranırdınız? Vicdan... Vicdan... Vicdan...”

Dinin iktidarı koruma kalkanı yapılmasının tehlikeli sonuçları AKP iktidarının umurunda hiç olmadı. Sadece AKP’ye oy verenleri aynı safta tutmak önemliydi. Durum bu olunca iş siyasi bir rekabetten düşmanlaşmaya ve keskin bir ayrılığa dönüştü. Bu yüzden Erdoğan’ın başbakanlığı ve gerekse cumhurbaşkanı olduktan sonra her teması çok tartışıldı. Popüler kültür ünlüleri ile teması ya da başka kesimlerin Erdoğan’ın sofrasında yer alması çok tartışılır oldu. Bu tartışmaların yoğunlaştığı bir dönemde yazdığım yazı şöyleydi:

“Meseleyi daha anlaşılır hale getirmek lazım. Tayyip Erdoğan’la yan yana

gelmek neden bu kadar tepki topluyor?

Bir başbakanla/cumhurbaşkanı ile fotoğraf çektirmek, etkinlikte bulunmak neden bu kadar öfke yaratıyor? Soruları daha çok sorabiliriz. Yanıt yine de değişmeyecek. Bütün bu öfkeyi, tepkiyi yaratan Tayyip Erdoğan'dır. Oyu arttıkça kibri de ihtirası da büyüdü. 'Bunlaaar!' diyerek kendisi gibi düşünmeyen herkesi ötekileştirdi.

Ötekileştirmeye, itilip kakılmaya, betonu ağaçtan çok sevmeye itiraz olan Gezi'yi oy için düşmanlaştırdı. Gezi'de gencecik çocukları 'emir vererek' ölüme yolladı... Soma'da taziye evinde cenaze sahiplerini tokatladı. Reza'yı sevdiği kadar Ali İsmail'i sevmedi... 'Milletin a... koyacağız' diyeni koruduğu kadar ağacı korumadı.

Aslında Erdoğan'la yan yana duranlara, siyasi şovuna malzeme olanlara karşı öfke ve tepki ideolojik değil tabii ki ideolojik olan da vardır ama bu tepkiler daha çok vicdani ve insanidir. Yani Erdoğan'la yan yana gelince devlet yöneticisi ya da başbakanla gelmiyorsun. Ali İsmail'i, Berkin'i, Mehmet'i, Ethem'i, Ahmet'i, Abdullah'ın ölüm emrini verenle yan yana geliyorsun. Ya da Soma'da cenaze evinde cenaze sahibini tokatlıyorsun, Ali İsmail'e, Berkin'e değil Reza'ya yakın oluyorsun ve futbolun siyasetin sahası olmasına tezahürat yapıyorsun... Kısa ve öz tepkiler AKP'ye, muhafazakârlığa falan değil. Bizzat gaddarlığa, ötekileştirmeye, 'affedersiniz' Rum'a, 'Reyhanlı'da Sünni öldü'ye, Berkin'in annesini yuhalatana karşı insani ve vicdani bir reflekstir..."

Çok partili hayata geçildikten sonra Türkiye'de partilerin devletleşmesi süreçleri yaşandı, AKP ile ilk kez devletin partileştirilmesi dönemi yaşanıyor. Ve doğal olarak da bunun yansımaları var. Kayıtsız şartsız biat üzerine kurulu bu sistemde itiraz meşru müdafaadır. Yani demokratik ve insani bir haktır itiraz etmek. Bu itiraz hakkını kullanan 3 Temmuz 2011 ile 2 Temmuz 2012 arasında Fenerbahçe sivil itaatsizlik tarihi açısından çok önemli bir duruş sergiledi. AKP'li Türkiye tarihi yazıldığında Fenerbahçe direnişi sonuçları ve etkileri açısından daha çok tartışılacaktır. AKP'nin sonsuz biat döneminde bir diğer yürekli ve vicdani karşı duruş da HES direnişleridir. Özellikle 2011'de Erzurum Ödük Vadisi'nde yapılmak istenen 3 HES'e karşı yapılan direniş destansı bir itirazdır. 2011 yılında 1500 köylünün "Canımızı alırsınız, suyumuzu asla!" "Bu yolda öleceğiz ama suyumuzu vermeyeceğiz!" sloganları atarak başlattığı

direnişte kazanan köylüler oldu. Mart 2014'te Erzurum'un Tortum ilçesinde bulunan Ödük Vadisi Katıklı Çayı üzerinde 3 ayrı Hidro Elektrik Santrali (HES) yapılması iptal edildi. Erzurum HES direnişini hatırlatmışken mahkemece verilen insafsız bir cezayı da yazayım.

HES eylemi sonrasında Tortum Sulh Ceza Mahkemesi 10'u erkek 5 kadın toplam 15 kişinin HES eylemine katılan kişilerle konuşmasını yasakladı. Konuşma yasaklılar arasında 81 yaşındaki Asiye Keleş, 80 yaşındaki Şükriye Yalçınkaya, 75 yaşındaki Rabia Durusu, 77 yaşındaki Hüsna Boyna ve o zaman 16 yaşında olan Leyla Yalçınkaya bulunuyordu. Ceza sadece "konuşmama" ile bitmiyordu. 15 kişi her gün 17 kilometre mesafede bulanan karakola gidip imza vermek zorundaydı. 80 yaşındaki Şükriye Yalçınkaya aynı evde yaşadığı kendi gibi yasaklı olan torunu Leyla ile de konuşmayacaktı. Ve tepkisini "Torunumdan bir bardak su istemem bile yasak. Torunumdan bir bardak su bile isteyemez hale getiriyorlar bizi" sözleriyle dile getiriyordu. Gezi öyle ya da böyle İstanbul'da olduğu için bir şekilde gündeme geliyordu. Erzurum'daki HES direnişi ise tamamen görmezden gelindi. Yine göz göre göre Soma Yırca'da alacakaranlıkta 6 bin zeytin ağacının katledilmesi de yeterince ortak bir itiraz bloku yaratılamadığı için kolayca yapılabildi. Bir gün sonra Danıştay'ın iptal kararı vermesine rağmen.

Yine HES'e karşı Karadenizlilerin isyanı da doğayı, yaşam alanını koruma açısından, bu ülkenin geleceği için büyük bir yeşil dal oldu. Fenerbahçe ve HES direnişlerinin kelebek etkisi Gezi'de karşılığını buldu. Bu toprakların en delikanlı ve vicdanı, itirazı olan Gezi kanlı bir gaddarlıkla bastırıldı. Silahları yoktu... Sadece daha güzel, dağa yeşil, daha özgür bir ülke isteyen çocuklardı. Acımasızca öldürüldüler. Ama onların yaktığı ateş NeoTürkiye'nin daha görünür olmasını sağladı. Bedeli çok ağır ödetilse de...

Cumhuriyet tarihinde siyasi rekabetin çok çetin ve kavgalı olduğu dönemler çok yaşandı. İsmet İnönü'yü, Adnan Menderes'i, Süleyman Demirel'i, Necmettin Erbakan'ı, Bülent Ecevit'i, Erdal İnönü'yü, Tansu Çiller'i, Mesut Yılmaz'ı seven de oldu sevmeyen de. Bütün bu tartışmalar ve siyasi rekabet Tayyip Erdoğan döneminde olduğu gibi bıçakla kesilmiş gibi nefret ya da sonsuz biat ayrılığına yol açmadı. Türkiye'nin önündeki en önemli sorun bu sonsuz nefret ya da sonsuz biati nasıl aşacağı olacak önümüzdeki yıllarda. ABD'nin

arka koridorlarında AKP kurulmadan önce “Türkiye’de iki partili yapı olacak” kuramcıları sokağın da bu kadar keskinleşeceğini hesap ettiler mi bilmiyorum ama sokaktaki bu keskin yarılmanın bedelini yeniden herkesin düşünmesi gerekiyor. Çıkıp sokağa “En son neye ülkece hep birlikte sevindik ya da üzüldük?” denilse kimse ortak paydada bir yanıt veremez. Ortak acıları sevinçleri olmayan toplumların da bir arada yaşaması çok zordur. Türkiye 2015 seçimlerine böyle bir atmosferde girecek. Erdoğan’ın Big Boss’luğunu tescil için çok şey ifade eden bu seçimde muhalefetin izleyeceği strateji de çok şeyi belirleyecek. Son cumhurbaşkanlığı seçiminde aday seçilen Ekmeleddin İhsanoğlu AKP’li 13 yılın da algı yönetiminden okunduğunu gösterdi. Sosyolojik ve demografik yapılar incelendiğinde Türkiye 13 yılda siyasal İslam’a ya da “ılımlı İslam”a daha çok kaymadı. İslam’ın kılıf yapıldığı bir muhafazakârlaşma olduğu da bir gerçek. Ama muhafazakârlıkta muhafaza edilen daha çok “kârlılık” kısmı oldu. Zaten bütün döngü bu “kârlılık” sayesinde yürüyor. Erbakan’ın “**Sen gittin bütün medyayı satın aldın, milleti narkozlamak için.** Bütün bankaları satın aldın. Bankayı satın almak demek binasını satın almak demek değildir. O bankadan kredi alan insanları iflasla tehdit ederek istediğin yere oy vermelerini sağlamak içindir. Üçüncü olarak bütün kârlı müesseseleri satın aldın, ekonomiyi kontrol altına aldın” diye formüle ettiği aslında bir “borçlandır ve kendine mahkûm” et stratejisi. Eskiden orta direk diye tabir edilen kesimin hepsi borçlu. Ya uzun vadeli ev kredisi ödüyor ya da araba. Küçük ve orta boy işletmeler de aynı şekilde uzun vadeli ticari krediler ile rehin alınmış durumda. Bütün bu veriler oy zamanı geldiğinde “Biz gidersek her şeyin gider” tehdidine dönüşünce, rehin oylar var olan tabloyu çıkarıyor. Ekonomi tıkırında söylemlerini değerlendirirken Irak, İran, Suriye gibi ülkelerin para trafiğinin merkezinin Türkiye yapıldığı ve bu illegal paraların da tek aklanma alanının inşaat sektörü olduğunu da göz önüne almak gerekiyor.

90 MİLYON METREKARE TOPRAK YABANCILARA SATILDI

2003-2011 yılları arasında yabancılara toplam 19.2 milyar dolarlık gayrimenkul satıldı. 2014 yılının 7 aylık döneminde ise yine yabancılara satılan

gayrimenkulün para olarak karşılığı tam 1,2 milyar dolar. 1923'ten 2002'ye kadar yabancılara satılan toprak miktarı 11 milyon metrekare iken AKP iktidarında 2003-2012 arasında dokuz yılda yabancılara yaklaşık 90 milyon metrekare toprak satıldı.

1985 ile 2011 sonuna kadar geçen süre içinde 43,3 milyar dolarlık özelleştirme yapıldı. Çoğu da AKP iktidarında blok satış yoluyla oldu. Önemli bankalar ve önemli altyapı yatırımları, Demirbank, Sitebank, Yapı Kredi Bankası, Adabank, Bank Ekspres, Denizbank, Şekerbank, Sümerbank gibi bankalar, Telekom, Petkim, Tüpraş, Tekel, Türkiye Şeker Fabrikaları gibi yatırımlar, İzmir, İskenderun, Mersin, Yarımca gibi limanlar yabancıya satıldı. Hâlâ mı? "Ey faiz lobisi!"

Zaten Erdoğan tarafını çok net belli etmişti:

"Ülkede yatırım yapılmasını teminen dünyanın bütün girişimcileri ile her yerde görüşürüm. Bakan arkadaşlarıma her yerde görüşmelerini tavsiye ediyorum, görüşün diyorum. Çünkü ben ülkemi âdeta pazarlamakla mükellefim."

Erdoğan tüccarlığı iyi bildiğini de söylüyordu:

"Ben, biliyorsunuz piyasa tüccarlığından geliyorum. Siyasette de, siyasetin de tüccarlığını yapmamız lazım; ülkemizin menfaati için, milletimizin menfaati için."

HER ŞEYİ HEP O BİLİYOR: "BİZ BİLİRİZ!"

"Siyasetin tüccarlığı" zaten çok şey anlatıyor. Erdoğan başbakan olduktan sonra sadece tüccarlığı değil hemen her konuda her şeyi bildiğini söyledi.

Kimi zaman en acılı maden ölümlerinde uzman oldu:

"Bu mesleğin, kaderinde maalesef var. Bu mesleğe giren kardeşlerim de, bu mesleğe girerken içerisinde bu tür şeylerin olacağını bilerek giriyorlar... Bunlar olağan şeylerdir. Literatürde iş kazası denilen bir olay vardır. Bunun yapısında fıtratında bunlar var. Hiç kaza olmayacak diye bir şey yok."

Kimi zaman da ihtisas sahibi uzman aile hekimi:

"Kürtajı bir cinayet olarak görüyorum. Buna kimsenin müsaade etme hakkı olmamalı. Ha anne karnında bir çocuğu öldürürsünüz ha doğduktan sonra

öldürürsünüz. Hiçbir farkı yok.”

Bazen dermatolog:

“Bu dövmeler ne ya? Niye böyle vücuduna zarar veriyorsun? Yabancılara aldanmayın. İleride Allah muhafaza cilt kanserine varıncaya kadar yapabilir.”

Bazen da Montesquieu’dan, Rousseau’dan daha iyi biliyordu:

“Biz muhafazakâr demokrasi dediğimiz zaman bazı köşe yazarlarının siyasi literatürde geçmişten bugüne böyle bir ifade yoktur, böyle bir tespit yoktur dediklerini bizler yaptığımız organizasyonlardan çok iyi biliriz. Yok Montesquieu böyle dememiş, yok Jean Jacques Rousseau böyle dememiş. Biz ne Montesquieu’nun, ne de Jean Jacques Rousseau’nun ortaya çıkardığı bir partiyiz. Biz bu işin hafızasını da kendimiz oluşturduk...”

Erdoğan ne kadar “ben biliriz, biz biliriz” demiş olabilir? Merak ettim bir araya getirdim. Okudukça bildiğinizden belki sıkılacaksınız ama yazılan bu kitaptaki biyografiyi daha iyi anlamak için biraz sabır:

– Biz bu ülkede fikirlerinden dolayı mahkûm edilen insanların derdini çok iyi biliriz.

– Biz bu ülkede yazı yazdığı için, konuştuğu için, fikirlerini söylediği için, şiir okuduğu için, aş-iş dediği için, hak dediği, demokrasi dediği için mahpus damlarında çürümenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliriz.

– İnancından dolayı, ibadetinden dolayı, başındaki örtüden dolayı dışlanmanın ne olduğunu biz çok iyi biliriz. Üniversite kapılarında boynu bükük kalmanın ne demek olduğunu çok iyi biliriz.

– Biz yoksulluğu biliriz, yasakların, baskıların, mahrumiyetin ne olduğunu çok iyi biliriz.

– Bir gece yarısı, sokak ortasında ensesine kurşun sıkılarak katledilen; katilleri gecenin karanlığında kaybolup bir daha hiç ortaya çıkmayan, çıkarılmayan faili meçhullerin acısını çok iyi biliriz.

– Evi basılıp tarumar edilmek nedir biliriz. Kitapların derdest edilmesini biliriz. Köy meydanına toplanan köylülere uygulanan eziyeti biliriz.

– Köylerin boşaltılması ne demektir, meraların yasaklanması nedir biliriz.

– Hapisteki oğlunu ziyarete giden ama oğluyla tek kelime Kürtçe konuşamayan annenin acısını, gözyaşını, feryadını, yüreğinde kopan fırtınayı biz biliriz.

– Hakkâri’de, sabah ezanını okuduktan sonra saldırıya uğrayan ve oracıkta vefat eden, Hacı Sait Camii’nin imamı Aziz Tan’ı, onun ailesinin kederini biz biliriz.

– Biz yapmayı biliriz ve bugüne kadar da yaparak, üreterek, Türkiye’yi büyüterek bugünlere geldik.

– Biz sanatı biliriz, biz eseri biliriz. Neye değer verileceğini biliriz.

– Gençliği iyi bilirim, Kılıçdaroğlu ne anlar gençlikten?

– Kılıçdaroğlu bizim tarihi bilmediğimizi söyledi. Biz CHP tarihini de, cumhuriyet tarihini de iyi biliriz.

- Fakirliğin nasıl bir çaresizlik olduğunu biz çok iyi biliriz. Yoksulluğun, nasıl bir dert olduğunu, nasıl insanın elini kolunu yana düşürdüğünü, insanı nasıl bunalttığını biz çok iyi biliriz.

– Taksim Meydanı’nı iyi bilirim. Bunlar tereciye tere satmaya kalktılar.

– Biz kuvvetler ayrılığının ne olduğunu biliriz. **Biz muhalefet partisinin kuvvetler ayrılığından ne anladığını iyi biliriz.**

– Biz Trabzon’u biliriz, Trabzon da bizi gayet iyi bilir.

– Gelirken, yaptıklarımızı gördüm, yollarımızın halini gördüm, iftihar ettim çünkü Trakya’yı iyi bilirim, geçmişini iyi bilirim.

– Karşınızda, İstanbul gibi bir şehrin belediye başkanlığını yapmış bir başbakan olarak bulunuyorum. Sizin derdinizi en iyi ben anlarım, en iyi ben bilirim.

– Biz siyasetçiyiz. Biz sosyolojiyi de psikolojiyi de biliriz, yüzde 50 oyu böyle alıyoruz.

– Biz Keynes’i biliriz.

– *Biz halkımızın vücut dilini iyi biliriz, kahveleri iyi biliriz. Biz siyasete gençlik kollarından başladık. Oraları bilemeyenler, artık yaş da çok geçti, bundan sonra* da *öğrenemezler.*

– Merkel’e ne kadar saygı duyacağını biz biliriz. Ama biz saygıyı yerinde en güzel şekilde ifade etmesini de biliriz.

– Ağaç dikme konusunda kimse bizi eleştiremez. En çok ağacı biz diktik. Biz çevreciyiz be!

– Alevi vatandaşlarımın da bu yaşananlardan rahatsız olduğunu biliyoruz.

– Katı atık depolamanın neler kazandırdığını iyi biliriz.

– Ey Ekmel biz senin ne olduğunu da çok iyi biliriz. 8 yıl görev yaptın âdeta 8 yıl bir monşer portresi sergiledin.

– Devlet Bahçeli aile nedir, çoluk çocuk nedir bilmez, onun böyle bir derdi yok. Çocuk nedir biz biliriz.

– Kılıçdaroğlu, biz tarihi çok ama çok iyi biliriz. Biz tarihi Göktürk anıtlarından Tonyuk anıtlarına, Malazgirt'den Mohaç'a kadar, İstanbul'un fethinden Çaldıran'a kadar, Çanakkale'den Kurtuluş Savaşı'na çok ama çok iyi biliriz. Üstelik biz Sayın Kılıçdaroğlu'nun bilmediği, bir türlü de öğrenemediği Cumhuriyet tarihini de CHP tarihini de çok ama çok iyi biliriz.

– Sayın Baykal artık Atatürk'ün arkasına saklanıp siyaset yapmayı bırakmalısın. Biz senin cemaziyül evvelini gayet iyi biliriz.

– Biz Bay Kemal'i iyi tanırız. 90'lı yıllarda SSK'nın genel müdürüydü.

– Muhalefette olduğumuz zaman, neler çektiğimizi biz biliriz.

– Hiç kusura bakmasınlar. Biz 7 milyarlık bu dünyanın içinde yaşıyoruz. Bizim görevimiz nedir, bunu çok iyi biliriz.

– Biz nerede ne zaman nasıl konuşacağımızı gayet iyi biliriz.

ERDOĞAN'IN NESİ VAR?

Tayyip Erdoğan'ın bilinen, bilinmeyen, gizemli, saklı, esrarengiz bir hayat öyküsünün perdesini epeyce araladığımı düşünüyorum. Bir gizemli yan da Erdoğan'ın hastalığıdır. Nedense spekülasyonlar çok olmasına rağmen Erdoğan'ın hastalığı ve sağlığı ile ilgili de net bir açıklama hiç olmadı. Sadece iki ameliyatında Başbakanlık tarafından net olmayan açıklamalar yapıldı. Erdoğan'ın sağlığına ilişkin spekülasyonlar oldukça fazla. Epilepsi hastası olduğu, sonra kolon kanseri olduğu ya da mide kanseri olduğu hep iddia edildi. Ama bunlara ilişkin somut bir veri hâlâ yok. Sır perdesini aralamak için hastalık ve iddiaları doğuran gelişmelerin perdesini biraz aralayalım şimdi. Erdoğan'ın sağlık sorununa ilişkin en önemli verilerden birisi *Aman Babam Görmesin* kitabında var. Erdoğan'ın da onayladığı bu kitabın satır arasında kalan bu ayrıntıyı yazayım. Kitabın 97. sayfası, "Oruç tuttu bayıldı" bölümü:

1976 tarihindeki ramazan ayı sezon başına denk gelir. Mehmet Ali Hoca "Çocuklar bu sene ramazan ayı yaza denk geldi. Oruç tutmanız sizi

etkileyebilir. Yaptığınız antrenman da bir nevi ibadet sayılır. Futbol oynayarak ekmek parası kazanıyorsunuz. Bu yüzden oruç tutmasanız iyi olur" tavsiyesinde bulunur. Tayyip Erdoğan ve bazı futbolcular ise aşırı sıcak ve antrenman programına rağmen oruç tutmaya devam eder. Belgrad Ormanları'nda yapılan bir kros çalışmasında Tayyip aniden fenalık geçirir. Sabah rahatsızlanan ancak oruçlu olduğu için ilacını almayan Tayyip yoğun antrenman temposuna daha fazla dayanamayarak hafif bir baygınlık geçirir. Bu zor durumda bile orucunu bozduramamışlardır.

Kitabın yazarı Hacı Hasdemir daha sonraki sayfalarda da Erdoğan'ın oruç için yaptığı fedakârlığı övüyor. Ama buradaki detay önemli. "Sabah ilacını almadı" diyor. Yani Erdoğan düzenli bir ilaç kullanıyor. Hangi ilaç ve kronik hastalık başka bir detay yok.

18 Ekim 2006'da ise Erdoğan bu kez makam arabasında fenalaştı. Şoför ve koruma araçtan çıkınca Erdoğan Mercedes makam arabasında 8 dakika kilitli kaldı. Sonra bulunan balyozla arabanın camları kırılarak Erdoğan dışarı çıkarılıp hastanede kontrol altına alındı. Bu çok ciddi durum da oruca bağlı hipoglisemi olarak açıklandı.

Erdoğan 26 Kasım 2011'de kolon konseri tartışmalarının yoğunlaştığı bir dönemde ortalıktan kayboldu. Büyük bir gizlilik ve esrarengiz hava içerisinde Erdoğan'ın nerede olduğu soruluyordu. Erdoğan'ın gizlice ameliyat olduğu bilgileri yoğunlaştı. Aradan geçen 3 günden sonra Başbakanlık'tan açıklama geldi.

Erdoğan'ın laparoskopik yöntemle, başarılı bir sindirim sistemi ameliyatı geçirdiği bilgisi verilerek, "Doktorların gerekli gördüğü istirahatın ardından, Sayın Başbakanımız çalışmalarına başlayacaktır" denildi. Ameliyatın ayrıntılarını ise daha sonraki günlerde ameliyata katılan Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Mehmet Füzün açıkladı:

"Başbakan Erdoğan kanser değil, kalın bağırsağındaki poliplerin alındı, yapılan biyopside onlar da temiz çıktı. Kalın bağırsak yaklaşık 1,5 metre uzunluğundadır. Başbakanımızın bağırsağından 20-25 santimlik bir bölüm alındı. Bağırsaktaki polipler kolonoskopi yöntemiyle alınamadığı için ameliyat yöntemine başvuruldu. Yapılan operasyonda aldığımız polipler iriydi ama zararsızdı. Buna halk tabiriyle iyi huylu polipler diyebiliriz."

Erdoğan'ın ikinci ameliyatı ise cemaatle yaşanan MİT kavgası sırasında oldu. Bu ameliyat da gizlice yapıldı. Medipol Hastanesi'ne büyük bir gizlilik içinde giden Erdoğan burada ikinci kez ameliyat oldu. Tartışmalar ve spekülasyon artınca Başbakanlık 12 şubat 2012'de bir açıklama yapmak zorunda kaldı:

"Sayın Başbakanımızın 26 Kasım 2011'de gerçekleşen sindirim sistemi operasyonunun ikinci ve son aşaması, yaklaşık 30 dakikalık bir girişimle başarıyla tamamlanmış; başlangıçta planlandığı üzere tedavi bu şekilde nihayete ermiştir.

Başbakanımızın sağlığı son derece iyidir. Kendisi, hafta içinde rutin mesaisine başlamayı planlamaktadır."

Erdoğan'ın sağlık sorunu ile ilgili bu kadar esrarengizlik gerçekten tuhaf. Çünkü ülkeyi yöneten başbakanın sağlığı ile ilgili net bir bilgi şeffaf ve demokratik bir ülkede bu kadar speküle ettirilmez. İlaç almadığı için antrenmanda bayılması, makam otosunda fenalaşması ve sonraki ameliyatlar hâlâ bir sır gibi duruyor. Epilepsi ya da kronik bir rahatsızlık var mı yok mu bilinmiyor. Erdoğan'ın anlık öfke patlamalarının bu iddialarla ilgisi var mı bu da meçhul.

Turan Yavuz'un *Çuvallayan İttifak* kitabındaki bir olay da yine sağlık tartışması açısından önemli. 13 Aralık 2004'te dönemin Ankara ABD Büyükelçisi Edelman Erdoğan'ı ziyaret eder. O görüşmeden olanlar kitapta şöyle anlatılıyor:

> *Büyükelçi Edelman Irak'taki demokrasi rüzgârlarından bahsederken bir ara önündeki notlardan başını kaldırarak Erdoğan'a baktı. Gördüğü manzara karşısında âdeta şoke olmuştu. Egemen Bağış da hayretler içinde Başbakan Erdoğan'a bakıyordu. Erdoğan başını koltuğun arkasına yaslamış uyuyordu. Odada kısa bir sessizlik oldu. Egemen Bağış ayağa kalkarak Edelman'a da kalkmasını işaret etti. İkisi parmak uçlarına basarak Başbakanlık ofisinden çıkmışlardı. Edelman şaşkınlık içindeydi ama bir şey demeden binadan çıktı. Belki de AKP ve Erdoğan ile Bush yönetiminin ilişkilerini yeniden eski haline getirebilecek ve NeoCon'ların içinde çok etkin bir isim Eric Edelman bu görüşmeden sonra Türkiye'den ayrılma isteğini Washington'a bildirdi.*

Erdoğan'ın sağlığı ile ilgili bir başka detayda ilginç bir yazıda var. Timetürk haber sitesinde *Foreing Affairs* dergisinde yazan Morton Abromowitz'in bir

yazısında rastladım. Erdoğan yanlısı sitede Abromowitz'in 2012 yılındaki yazısı Türkiye'yi nasıl karıştırmak istiyorlar komplo teorisine örnek olsun diye çevrilip yayımlanmış. Bunu da açıkça yazmışlar. Yazıyı okuduğumda satır arasındaki bir detay dikkatimi çekti. Ama nedense bu detayın üstünde hiç durulmadı. O detaya bakalım:

"Türkiye hâlâ Erdoğan'ın ülkesidir. Hatası ne olursa olsun yüksek kişisel popülaritesini koruyor. Muhalefet partileri onu karalamayı zor buluyor. Geçen yıl mide kanseri geçirdiğinde Türk hükümeti fiilen birkaç hafta kapandı. AKP'nin büyük çadırında onsuz yaşaması çok zor."

Bir dönem Erdoğan'la çok yakın ilişki kuran Abromowitz, Erdoğan'ın mide kanseri geçirdiğini söylüyor. Bu yazı *Hürriyet*'te de alıntılandı. Ama o alıntıda kanser detayı yazılmamış.

Erdoğan'la ilgili kendi tarafından anlatılanlar dışında bir gerçeğe ulaşmak zor. Ulaşıldığında ise tartışmalar bitmiyor. Daha da dallanıp budaklanıyor. Erdoğan'ın sağlığı da bunlardan biri. Çünkü NeoTürkiye'de "gerçek" en zor bulunan şey.

ARŞİVLERDEN BİLE SİLİNEN YUNANİSTAN GEZİSİ

Gerçeğe ulaşmak zor çünkü gerçeğin takipçisi olacak medya gerçekten kaçıyor. Erdoğan'la ilgili yaşanmış birçok şey medya için "asla görülmeyecek" kategorisindedir. Bunlardan biri NeoOsmanlı'nın "Cihan Lideri" imajını zedeleyen attan düşüşüdür. Bayrampaşa Parkı'nda Atlı Cafe'de şov yapmak için "Cihan" adlı ata binen Erdoğan'ın düşüş görüntüleri ve fotoğrafları yasaklıdır. Hiçbir şekilde bu fotoğraflar kullanılmaz ve hatırlatılmaz. Cihan'ın 2007 yılında ölümü sonrası adına Facebook sosyal paylaşım sitelerinde fan sayfaları açıldı. Atın sahibi ve Atlı Cafe'nin işletmecisi Murat Cemgil'in açıklaması dikkat çekiciydi: "Başbakanı sırtından attıktan sonra hafızalara kazındı. Gerçi o olay onun suçu değildi. Alkışlar, kalabalıktan gelen sesler ve flaşlar atı ürkütmüş olmalı. Bildiğim kadarıyla üzerinden attığı ilk ve tek insan başbakanımızdı. Ama üzerine bile basmadı. Bassa sakat bırakabilirdi. Bağırsak düğümlenmesinden şüpheleniyoruz. Zehirlenmiş de olabilir."

Zehirlenmiş de olabilir sözünün üstüne hiç düşülmedi. "Cihan liderini"

sırtından atan at “Cihan” bir kesim tarafından ölüm yıldönümlerinde hâlâ anılıyor ama merkez medyada o anlar yasaklıdır.

Erdoğan ailesi için yasaklı bir an da Yunanistan ziyaretinde yaşananlardır. 2005 yılında Tayyip Erdoğan ve eşi Emine Erdoğan Yunanistan’a gittiler. İki ülke lideri çok samimi bir havada pozlar verdiler. Mutlu mesut bu gezinin finali trajik oldu. Karamanlis samimiyeti daha çok göstermek istedi ve vedalaşırken Emine Erdoğan’ı yanağından öptü. Deyim yerindeyse kıyamet koptu. Bütün gazeteler tek tek aranarak bu veda anı “özel hayat” denilerek yayımlanması engellendi. Aslında normal olan veda anı “bir utançmış” gibi davranıldı. TRT o anları yayınlamadı. Hâlâ bu görüntü ve fotoğrafların kullanılması sakıncalı ve yasaktır. Emine Erdoğan o anın şokunu hep taşıdı. 2010 yılında Fransa gezisi sırasında dönemin Fransa Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner Başbakan Erdoğan’ın elini sıktıktan sonra eşi Emine Erdoğan’ın da elini öpmek için eğildi. ancak Emine Erdoğan diğer eliyle “gerek yok” işareti yaparak ve diğer elini de aşağıda tutarak buna müsaade etmedi.

Yine yasaklı ve sakıncalı bir an da Emine Erdoğan’a ABD gezisinde Georgetown Üniversitesi’nde *Diktatörlüğün Psikolojisi* isimli kitap hediye edilmesidir. Emine Erdoğan’ın kitapla poz verdiği o anın fotoğrafları medyada “yasaklı an”lar listesindedir.

Yine medyadaki Erdoğan yasakları arasında konuşurken okuduğu prompter’ın görüntülenmesi ve saçının arkasında oluşan kel kısmının ekrana verilmesi yasaktır. Erdoğan’la ilgili TV yayınlarında bu yasaklara titizlikle uyulur.

ERDOĞAN’IN MAHKÛMİYET SİCİLİ

Erdoğan’ın “gerçekleri”ni karıştırmak “tehlikeli” bu ülkede. Çünkü o gerçekler hatırlatılmak istenmiyor. Pınarhisar Cezaevi’ni hiç unutturmuyor ama 1989 yılındaki Bayrampaşa Cezaevi günlerini hiç konuşmuyor. Erdoğan’ın saklı tarihindeki mahkûmiyetleri de hatırlayalım:

Erdoğan’ın ilk mahkûmiyeti 1989 yılında oldu. 26 Mart 1989 yerel seçimlerinde Tayyip Erdoğan, Refah Partisi’nin Beyoğlu Belediye Başkan adayıydı. Seçimleri kaybedince Erdoğan, Beyoğlu’nda komiserlik yapan Rasim Şimşek ve partililerle beraber seçim kurulunu bastı. Sandık başkanı 2. Asliye

Ceza Mahkemesi Hâkimi Nazmi Özcan'a hakaret eden Erdoğan, Özcan'ın alkollü olduğunu iddia ederek kendisini adli tıbba götürmeye çalıştı. Hâkimin şikâyetçi olması üzerine tutuklanacağını anlayınca kaçtı. Gıyabi tutuklama kararı sonrası 27 Nisan'da ilk celsede tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderildi.

4 Mayıs 1989 tarihine kadar cezaevinde kalan Erdoğan tekrar hâkim karşısına çıktı. Mahkeme Erdoğan'ı 500.000 TL kefaletle serbest bıraktı. Yargılama sonunda hâkime hakaret suçuyla 6 ay hapis ve 20 bin TL para cezasına çarptırıldı. Hapis cezası TCK'nın 72. maddesi gereğince 920 bin TL para cezasına çevrilerek tecil edildi. Bu Erdoğan'ın ilk mahkûmiyeti idi ama ilk cezaevi değildi. 12 Eylül öncesinde korsan gösteriye katıldığı için yine cezaevine gönderilmiş, sonra da serbest bırakılmıştı.

Erdoğan için ikinci mahkûmiyet kararı 1990 yılında verildi. Refah Partisi'nin (RP) İstanbul İl Başkanlığı'nı yaptığı sırada ormanlık araziye kaçak villa yaptırdığı için yargılandı.

Orman idaresinin açtığı dava Kartal 2. Sulh Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Mahkeme kararında, "Sanığın, devlet ormanından açma yaparak gecekondu inşa ettiği anlaşılmıştır" denilerek, 6831 sayılı yasaya muhalefetten 10 ay hapis cezasına hükmedildi. Sonra bu ceza 90 bin lira para cezasına çevrildi.

2007 yılında ise "3 kuruşa mahkûm oldu". Başbakan Erdoğan'ın Abdullah Öcalan'a "sayın", şehitlere "kelle" demesinin ardından şehit aileleri dava açtı ve yargılama sonunda hâkim ve Sevgi Övüç, Erdoğan'ı 3 kuruş ödemeye mahkûm etti. Bu mahkûmiyete Erdoğan'ın tepkisi sert oldu:

"Ben, Türkiye Cumhuriyeti başbakanıyım. Şahsımla alakalı, düşünebiliyor musunuz, dava açıldı. Neymiş birisine ben 'sayın' demişim ve bundan dolayı açılan dava da ne biliyor musunuz? 3 kuruşluk manevi tazminat davası... Niye? Acaba diğerleri tutar mı tutmaz mı? Hile-i şeriye uygulayacaklar ya!"

Erdoğan'ın hiddetini gören Adalet Bakanlığı hemen devreye girdi. Erdoğan'ı 3 kuruş ödemeye mahkûm eden Kartal 2. Sulh Hukuk Mahkemesi Başkanı Sevgi Övüç hakkında "görevi ihmal" suçunu işlediği iddiasıyla dava açıldı. Başbakan Erdoğan'ı mahkûm eden hâkim, hâkim karşısına sanık olarak çıkarıldı. Erdoğan'a verilen ceza hiç cezasız kalmadı. Ama lehinde olan kararlarda hep ödül vardı. Daha önceki bölümlerde yazdım hepsini ama bir tanesini unuttum o da Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) üyesiyken Recep Tayyip

Erdoğan’a mahkûmiyet kararı verilmesine karşı çıkan Hâkim Yunus Karabıyıkoğlu’nun Ankara DGM Başkanı yapılmasıydı.

Harry G. Frankfurt’un *Gerçek Üzerine* kitabından alıntıyla *Big Boss* kitabını bitireyim:

> *Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki çok sayıda eğitimli, vasıflı insan gerçeği saygı duymaya değer bir şey olarak görmüyor. Politikacılar ve halkla ilişkiler mensupları tipik olarak saçmalığın, yalanın ve diğer tür sahtekârlıkların, dolandırıcılığın en üretken mensupları... Gerçek olmadan yaşayamayız. Gerçeğe sadece nasıl iyi yaşayabileceğimizi anlamak için ihtiyaç duymayız, hayatta kalabilmek için de ona ihtiyacımız var. Ayrıca gerçek öyle kolayca göz ardı edebileceğimiz bir şey de değil. Gerçeğe kayıtsız kalmak sadece ihmalkâr bir düşüncesizlik değildir. Böylesi bir tutumun ölümcül sonuçları olduğu kısa zamanda anlaşılır. Gerçeğin bizim için ne denli önemli olduğunu anladığımız müddetçe, makul olarak, gerçeği istemek ve onu elde etmek çabasından uzak duramayız.*

NeoTürkiye’de kimsenin kimseye güvenmediği ölene bile inanılmayan bir ülke yaratıldı. Sanırım en zor olan bunun onarılması olacak...

Bütünüyle kuşkuda yasayan şizofren bir ülke olsun, kimse olanı biteni hatırlamasın isteniyor. Çünkü böyle bir ülkede gerçek kimsenin umurunda olmaz.

“Yalan, gerçeği algılama biçimine hasar vermek için tasarlanır” ve Tayyip Erdoğan NeoTürkiye’si tamamen büyük yalanlar üzerine kuruludur... Medya da bu yalanların suç ortağıdır.

O yüzden gerçeği yüceltmek, gerçeği aramak bu ülkeye ve insanına yapılacak en büyük iyiliktir.

NeoTürkiye’nin panzehiri ise gerçeğe sahip çıkmak ve hafızadır...

KAYNAKÇA

- *Amam Babam Görmesin* (Hacı Hasdemir)
- *Bir Liderin Doğuşu* (Hüseyin Besli-Ömer Özbay)
- *Bu Şarkı Burada Bitmez*
- *Çuvallayan İttifak* (Turan Yavuz)
- *El Tayyip* (Mehmet Bölük)
- *Emine Erdoğan* (Ayla Özcan)
- *Esaretten Zirveye* (Kader Gür)
- *Gerçek Üzerine* (Harry G. Frankfurt)
- *Recep Tayyip Erdoğan* (Sefa Kaplan)
- *Tayyip* (Turan Yılmaz)
- *Ucube* (Orhan Gökdemir)
- *Yasaklı Umut* (Muhammed Pamuk)
- *Yeni Muhafazakârlık: Neo-Con'lar* (Merdan Yanardağ)
- *Yenilikçi Hareket* (Nasuhi Güngör)